

HALKIN KURTULUŞU

26 KASIM 1979
FİYATI 10 TL
184

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Faşist saldırı ve katliamlara karşı, * Sıkıyönetimin baskı ve terörüne karşı, * Siyasal özgürlüklerin yok edilmesi hazırlıklarına karşı, * Zam ve zulüm tedbirlerine karşı,

GENEL GREVE HAZIRLANALIM!

- Egemen sınıflar reformist hükümetle başaramadıkları saldırıları, faşist AP hükümeti eliyle gerçekleştirmeye hazırlanıyor.
- Kazanılmış hiç bir mevziden geri çekilmeyelim, demokrasi *mücadelesini yükseltelim.*
- İşçi sınıfının ve bütün çalışanların genel grevi doğrultusunda güçlerimizi birleştirelim.

Emperyalist haydutlar ve sömürücü egemen sınıflar iflas eden CHP reformist hükümetinin yerine faşist AP hükümetini oturttular ve Demirel'in ağzından işçi sınıfına ve emekçi halk kitlelerine yönelik yeni ekonomik ve siyasi saldırı planlarını açıkladılar.

Onlar, faşist AP hükümeti eli ile ve CHP reformistlerinin desteği ile bugüne kadar kan dökerek, can vererek kazandığımız bütün demokratik ve siyasi mevzileri bir çırpıda ortadan kaldırmak, bugün fiilen kullanabildiğimiz bir kısım siyasal özgürlükleri yok etmek, zam ve zulüm tedbirleri ile kendi sömürü ve soygunlarını daha da artırmak,

Devamı sayfa 6'da

Egemen sınıfların yeni hükümet programı üzerine

- *Komprador burjuvazi talimat veriyor; faşist AP, hükümet programına alıyor*
- *Reformist Hükümetin Programından faşist AP Hükümetinin Programına: Bir madalyonun iki yüzü.*
- *Emperyalistler ve sömürücü asalaklar faşist AP Hükümeti eliyle dikensiz gül bahçesi yaratmayı amaçlıyor*

YAZISI 8 SAYFADA

Faşizm bütün insanlığın düşmanıdır

Demokrasi mücadelesinin azgın düşmanlarından biri: TKP

Faşist AP hükümetinin kurulması ve gazetemiz baskıya verilirken mecliste bu hükümetle ilgili güven oylaması yapılıyor olması, çeşitli revizyonist ve revizyonizmden etkilenen akımların sözde faşizme karşı mücadele adına onun işine yarayan tutumlar almalarına yol açtı. Bu akımlara iki örnek, sahte TKP ve ondan etkilenen Kurtuluş'tur.

Reformizmin faşizmin alternatifi olduğu hayallerini yayan ve yakın zamana kadar açık ya da üstü örtülü olarak CHP reformizminin destekçiliğini yapan, seçimlerde buna uygun bir taktik izleyen ve seçim sonuçlarını bu anlayışla değerlendiren

Devamı sayfa 6'da

Faşist çeteleri dağıtacağız!

- DEMOKRAT VE İLERİCİ BİR BİLİM ADAMI, ÜMİT YAŞAR DOĞANAY VE DAHA BİRÇOK DEVRİMCİ GEÇTİĞİMİZ GÜNLERDE KATLEDİLDİLER

İşçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin demokrasi mücadelesi yükseldikçe, işçilerin grev ve direnişleri arttıkça ve bütün bunlara paralel olarak her türden gerici akımın yüzü açığa çıktıkça ve özellikle de faşizm giderek daha büyük oranda tecrit oldukça, faşist çetelerin insanlık dışı cinayet ve katliamları da artıyor. Onlar, halkın demokrasi mücadelesini bastırmak için, kitleler arasında yılgınlık yaratmak için ve aydınlara, demokratlara ve ilericilere gözdağı vermek için sürekli olarak cinayet ve katlimlara girişmektedirler.

Devamı sayfa 6'da

Uşaklığın ödülü

Emperyalizmin uşağı, komprador tekelci burjuvazinin önde gelenlerinden Sakıp Sabancı geçtiğimiz günlerde Kahire'ye giderek bir işveren konseyinin kendisine verdiği ödülü aldı.

Aynı günlerde İstanbul'da Uluslararası İşadamları Enstitüsü (Business International Istute) tarafından "Türkiye'de ticaret ve yatırımların geleceği" konulu bir toplantı düzenlendi. Toplantıya komprador tekelci burjuvazinin önde gelenleri de katıldı. Toplantıya katılan Koç ve Sabancı emperyalist tekellerin Türkiye'deki yatırımları konusunda görüşlerini beiürttiler ve Türkiye'ye daha fazla sermayenin akmasını istediler.

Sakıp Sabancı, yaptığı konuşmada emperyalist tekellerin Türkiye'de güven içinde yatırımlara girebileceğini, Türkiye topraklarının tekellerin sömürüsü için biçilmiş kaftan olduğunu, kendilerinin emperyalist tekellerle birlikte yatırım yapmaktan yana olduklarını ve bunu savunduklarını bir kez daha tekrarladı. Sabancı, emperyalist tekellerin Türkiye'de elde ettikleri "kazançları" açıklamalarının doğru olmadığını, bunun halkın tepkisine yol açtığını, kârların gizli kalması gerektiğini de sözlerine ekledi.

Devamı sayfa 6'da

CHP'NİN MUHALEFET STRATEJİSİNİN ÖZÜ

YAZISI 8. SAYFADA

ABD'NİN KOF TEHDİTİ

İran halkı her türden saldırıyı püskürtecektir

İran halkının Amerikan aleyhtarı anti-emperyalist mücadelesinin yükselmesi ve yeni boyutlar kazanması, Amerikan emperyalist haydutları İran halkına gözdağı vermek, İran'da gelişen anti-emperyalist mücadeleyi boğmak için yeni tehdit ve şantajlara başvurmaya başladılar.

Amerikan emperyalizminin elebaşıları geçtiğimiz hafta içinde yaptıkları bir açıklamada, İranlı öğrenciler tarafından alıkonan rehinelerin serbest bırakılmaması halinde İran'a askeri müdahalede bulunacaklarını söylemişlerdir. Buna hazırlık olarak da bir uçak gemisinin ve bazı savaş gemilerinin Umman Denizine doğru hareket ettiğini açıklamışlardır.

Bunların hepsi kof birer tehdittir ve Amerikan emperyalistleri bu tehditlerle ve şantajlarla İran halkının anti-emperyalist mücadelesini durdur-

Devamı sayfa 6'da

HALKIN KURTULUŞU

Eylem çizgisi

Egemen sınıfların ve faşist diktatörlüğün, işçi sınıfının ve emekçi sınıfların demokrasi mücadelesini boğmak, buhranın faturasını bütünüyle halka kesmek için yürüttüğü ekonomik ve siyasi saldırılar sürüyor. Ve gericilik saldırılar hazırlıyor. Yeni saldırıların başarıya ulaşması için bütün karşı devrimci mihraklar birbiriyle yarışıyor. CHP reformistleri, faşist diktatörlüğü faşist AP Hükümeti eli ile yürütmeye hazırlandığı yeni ekonomik ve siyasi saldırılara bütünüyle destek olmaya çalışıyor.

Bunun karşısında, gericiliğin yeni saldırı hazırlıklarını boşa çıkarmak için demokrasi mücadelesini ilerletmek için, kazanılmış mevzilerden geri çekilmemek, tersine yeni mevziler kazanmak için ve hepsinden önemlisi de devrimin ilerletilmesi yolunda yeni adımlar atmak için işçi sınıfı ve bütün emekçiler genel greve hazırlanıyorlar. Başka bir deyimle proleter devrimci hareket gericiliğin yeni saldırı hazırlıklarını geri püskürtmek ve demokrasi mücadelesini yükseltmek için kitleleri genel greve çağırıyor. Ülkenin dört-bir köşesinde de devrimciler ve anti-faşistler kitleleri genel greve hazırlamak için yoğun bir faaliyet yürütüyorlar. İşçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin yükselen anti-faşist potansiyeli bugün işçi sınıfının ve bütün çalışanların genel grevini gündeme getiriyor.

Bunun karşısında, kendisine 'solcu" etiketi yapıştıran bir kısım küçük-burjuva hareketlerin bir bölümü, maceracr bir eylem çizgisi izleyerek sağa-sola bomba atmakta, tek tek faşistlere karşı suikastlar düzenlediklerini açıklamakta, yükselen kitle mücadelesinin tamamen dışında kendi hayal alemlerinde yaşamaktadırlar. Bir kısım küçük-burjuva hareketler ise 'toplumun sağa kaydığı' gibi sahte tespitler yaparak, daha doğrusu revizyonizmin bu konuda etkisi altında kalarak, bugün yürüyen demokrasi mücadelesinin bir üst düzeye yükseltilmesi ve bunun genel grev hedefine uygun olarak yönlendirilmesi gerektiğine dair çağrılara kulaklarını tıkayarak reformist hayaller yaymaya devam etmektedirler. Onların bu tavırları yılgınlık ve pasifizmin yayılmasına ve bazı küçük-burjuva saflarda taraftar bulmasına zemin hazırlamaktadır.

Aslında her iki tutum da aynı temelden, küçük-burjuva sınıf konumundan ve siyasetler bütününden kaynaklanmaktadır ve bir madalyonun iki yüzünü deşkil etmektedir. Onlara revizyonist siyasetler ideolojiler bütünü yön vermektedir.

Bu küçük-burjuva hareketler revizyonizmin ideolojik ve siyasi etkinliğinden kurtulmadıkça, revizyonizm ile araya kesin bir sınır çekmedikçe ve radikal bir niteliğe kavuşmadıkça, işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin demokrasi mücadelesine zarar vermeye devam edeceklerdir. Bu ise devrimin ve devrim güçlerinin değil, halk düşmanlarının işine yarayacaktır. Karşı-devrimin güçlenmesine hizmet edecektir.

Devamı sayfa 6'da

Faşist hükümetin ilk "icraatı": Grevlerin ertelenmesi

GENEL GREV HAKKI İÇİN İLERİ!

Faşist Demirel hükümeti daha koltuğuna oturmadan ilk işi işçilere saldırmak oldu. Daha ilk toplantısında hükümet, Selüloz ve Kağıt Fabrikaları işçilerinin grevini "ülkenin güvenliğini tehlikeye düşürdüğü!" gerekçesiyle erteledi. İkinci toplantısında ise; Adana Çimento Fabrikaları işçilerinin grevi aynı sudan gerekçeyle ertelendi. Hükümet böylece, hiç de kanıtlanmaya gerek olmayan, işçi düşmanı niteliğini ortaya koyarak Türk-İş ağaları ve büyük burjuvazinin taleplerine sahip çıkmakta kararlı olduğunu gösterdi. Bu tavrıyla hükümet, tüm işçi düşmanlarını yüreklendirmeye, cesaretlendirmeye çalışıyor.

Önce kaşarlanmış işçi düşmanı Türk-İş ağalarının, arkasından TİSK'in "ideolojik grevlerin önlenmesi" çağrıları, bunların arkasından da hükümet programına benzer bir maddenin girmesi göz önüne alındığında, bu grev erteleme tavrının tek başına, sadece şu ya da bu grevin önlenmesine yönelik bir tavır olmadığı açıkça anlaşılır. Tersine, bütün gericilerin, faşistlerin, her soydan sendika ağasının gönlünde yatan aslan bütün grevlerin yasaklanması, işçi sınıfının bu önemli mücadele silahının elinden alınmasıdır. Egemen sınıflar ve uşakları düşünmektedirler ki; eğer bunu başarabilirlerse, dizginsiz bir sömürü ve talan için önlerinde hiç bir engel kalmayacaktır.

Devamı sayfa 6'de

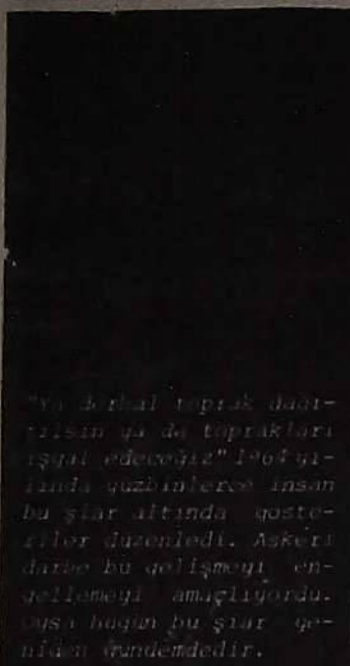
YENİ ZAMLARA HAYIR!

Reformizmin iflası ve egemen sınıflar tarafından şimdilik bir kenara itilmesiyle faşist Demirel hükümeti devreye sokuldu. Faşist şef Demirel, egemen sınıfların direktifleri doğrultusunda, bu direktifleri hayata geçirmek için kolları sıvadı ve saldırı planlarını açıkladı.

Daha hükümet programı Meclislerde okunmadan temel tüketim maddelerine yeni ve yüksek oranda zamların yapılması hazırlıklarına girişildi. Demagojik bir biçimde bolluk türküleri okuyan faşist Demirel, faşist propaganda ile kitleleri yeni zamlara alıştırmaya çalışıyor. Tepkilerin olacağını bilen Demirel, "kuyruk ve yokluk devraldıkları demagojisi ile zamların kaçınılmazlığını ispatlamaya çalışıyor. İlaç, şeker, yağ, çay vb. maddelerin bol miktarda piyasaya çıkaracağını söyleyen Demirel bunları nasıl çıkarcağını söylemiyor. Bütün bu maddeler için tekellerin zam istediğini, ve zam yapılarak "bolluğun sağlana-

Devamı sayfa 6'da

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN!

"Ya derhal toprak dağıtılsın ya da toprakları işgal edeceğiz" 1964 yılında yüzbinlerce insan bu şiar altında gösteriler düzenledi. Askeri darbe bu gelişmeyi engellemeyi amaçlıyordu. Oysa bugün bu şiar yeniden gündemdedir.

Halkın birleşik gücü yenilmez

BİR DİKTATÖR DAHA DEVRİLDİ

1 Kasım 1979'da sivil Devlet Başkanı Walter Guevera'yı devirerek başa geçen Albay Natush başta Bolivya işçi sınıfı olmak üzere tüm Bolivya halkının 16 gün süren kararlı mücadelesi sonucu, 16 Kasım günü istifa ettiğini açıkladı.

Böylece, Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi Bolivya egemen sınıflarının, halkın mücadelesini kan ve ateşle bastırmak amacıyla tezgahladıkları 189. darbe tam bir başarısızlığa uğradı ve diktatör Natush'un kişiliğinde Bolivya'nın egemen sınıfları geri adım atmak zorunda kaldılar.

Bolivya halkı, Natush'un iktidarda kaldığı 16 gün içinde 400'den fazla ölü, 12 binden fazla yaralı verdi. Bolivya işçi sınıfı ve emekçi halkı, bu 16 gün boyunca, kanı ve canı pahasına, meydanlarda, okullarda, fabrikalarda, madenlerde, faşist diktatörlüğe karşı özgürlüğü için mücadele eden bir halkın gücünü kanıtladı.

Natush, darbeyi gerçekleştirdikten hemen sonra parlamentoyu feshettiğini basına sansür koyduğunu, kitlesel tutuklamaların başladığını açıkladı. Bu, Bolivya'yı dikensiz gül bahçesine çevirmeyi düşleyen egemen sınıfların, birbirini izleyecek saldırılarının ilk halkasıydı.

Bolivya'yı, egemen sınıflar için bir cehenneme çevirmeye kararlı Bolivya işçi sınıfı önderliğinde Bolivya halkı başkent Lapaz'da saldırıya ilk yanıtını verdi. 300 şehir ve kasabada 700 yaralıya karşın, Bolivya halkı, daha sonraki günlerde de, meydanlarda toplanmaya, sokaklarda faşistlerle göğüs göğüse çarpışmaya devam etti.

İŞÇİ SINIFI EN ÖNDE

Darbenin 3. gününde bağımsızlık ve demokrasi talebinin en kararlı savunucusu, Bolivya işçi sınıfı, fabrikalarda üretimi durdurdu, işçi sınıfının etkili silahını, genel grevi, kullanıyordu ve Natush genel grev karşısında dehşete düşüyor, halkın ve grevcilerin üstüne havadan bomba yağdırıyor, tanklarla ateş açıyordu. Natush grevci işçilere karşı dişe diş bir mücadele sürdürüyordu, ateşle, kanla, topla, tüfekle bastırmaya çalıştığı protesto gösterileri, maden işçilerinin aktif katılımıyla daha da güçlenince Natush geriye adım atmaya başladı. "Sokağa çıkma yasağının sona ereceğinden", "1980 Mayısında yapılacak seçimlerden" ve hatta "ordu, parlamento ve sendika temsilcilerinin oluşturacağı üçlü bir cunta'dan" söz etmeye başladı.

Darbenin 12. gününde Natush'un iflah olmaz bir biçimde teşhir olduğunu gören ABD emperyalizmi, artık bu uşağının işe yaramayacağını kavradı. Ve dün İran'da yaptığını bugün Bolivya'da tekrarlayarak işi biten uşağını kendi kaderiyle başbaşa bıraktı. 13 Kasım'da, Natush sonunun geldiğini gören tüm emperyalist devletler tarafından yalnız bırakılmıştı. Bir yandan halkın çığ gibi yükselen mücadelesi, diğer yandan Bolivya işçi sınıfının ve özellikle de maden işçilerinin genel grevi, memurların, dükkan sahiplerinin işi bırakması, öğrencilerin ülke çapındaki boykotu, can çekişen Natush cuntasını ezip geçiyordu. Darbeden beri, kitlesel gösterilerde, polisle çatışmalarda yüce bir özveri örneği sergileyen öğrenciler, 15 Kasım'da, Başkanlık sarayının önünde tüm Bolivya halkının kinini haykırıyorlardı: "Katil Natush"

BİR DİKTATÖRÜN SONU

16 Kasım'da Natush tüm diktatörleri darbe heveslilerini, emperyalizm uşaklarını bekleyen kaçınılmaz sonu yaşıyordu. Natush'un yerini alanlar sendikalarla işbirliği halinde halkın mücadelesini başka yöntemlerle bastırmayı deneyebilirler. Onlar emekçi halka ateş ve kan yerine, "reformlar, ılımlı önlemler" sunabilirler. Ama Bolivya halkı artık Natush'u deviren kendi özgücünün bilincine varmıştır, bağımsızlık ve demokrasinin bizzat kendi eylemleriyle, genel greviyle, ülke çapında boykotuyla, silahlı mücadelesiyle elde edileceğini kavramıştır. Çünkü yalnızca bilincine vardığı o muazzam güç, Natush'a şu sözcükleri söyletebilirdi: "Hata etmişim."

Gerçekten de Natush "hata" etti. O, bağımsızlığa ve özgürlüğe susamış Bolivya halkının mücadele gücünü, Bolivya işçi sınıfının etkili silahı genel grevi, tüm emekçi halkın işi bırakma eylemini, öğrenci gençliğin ülke çapında boykotunu hesaba katmadı. Efendisi Amerikan emperyalizminin, onun gibi sadık bir uşağını ayağa kalkan halk kitleleri karşısında yalnız bırakacağını hesaba katmadı.

Natush, bizzat kendisinin de dediği gibi yanıldı. Çünkü, artık halklar, diktatörlere, emperyalizmin uşaklarına, darbecilere ya da ara rejim heveslilerine kulak asmıyorlar.

Bolivya örneği neyi doğruluyor?

"Bugün durumun devrimci olduğunu söylerken, günümüzde dünyanın büyük patlamalara doğru gittiğini kastediyoruz. Genel olarak bugünkü durum patlayan bir volkanı, her yeri tutuşturan bir yangını iktidardaki ezen ve sömüren üst sınıfları kesinlikle yakacak olan bir yangını andırıyor" (Enver Hoca, Emperyalizm ve Devrim, s.105)

İran, Nikaragua, El Salvador ve şimdi de Bolivya. Gün geçmiyor ki dünyanın dört bir yanında halklar, faşist diktatörlüklere, gerici rejimlere karşı protesto gösterileri düzenlemesinler, tüm fabrikalarda şalterleri indirip genel grev ilan etmesinler, polisle, orduyla çatışmaya girmesinler. Gün geçmiyor ki, gerici bir rejimin, ayağa kalkan halk kitleleri tarafından alaşağa edildiğini duymayalım.

Şimdi de son olarak, darbeler ülkesi Bolivya'da halk kitlelerinin 189. darbeyi 16 günde pes ettirdiğini ve diktatör Natush'u devirdiğini görüyoruz.

Bugüne kadar tüm Latin Amerika ülkeleri gibi Bolivya'da da askeri darbeler birbirini izler ve hemen hemen her zaman askeri darbeleri halk değil, diğer bir darbeci klik devirirdi.

Oysa bugün, Latin Amerika halkları, kendilerini yöneten egemen sınıflara ve onların aralarındaki rekabetin bir ürünü olan darbelere karşı egemen sınıfların düzenine karşı ayaklanıyorlar.

Bolivya halkının mücadelesi de bir kez daha uluslararası komünist hareketin ve onun bir parçası olan proleter devrimci hareketin tespitlerini doğruluyor. Faşistinden, revizyonistine, modern revizyonistinden "Üç Dünyacı"sına kadar her türden burjuva kliğin ve onların temsilcilerin demagojilerinin tersine bugün dünyadaki esas akım devrimdir.

Kapitalist-revizyonist dünyada hüküm süren bunalım, siyasal, ekonomik, askeri ve ideolojik tüm alanlara yansımaktadır. Kapitalist-revizyonist ülkelerin tüm alt ve üst yapısını sarsan bugünkü bunalım, kapitalist sistem içindeki çelişkileri her zamankinden daha da derin, daha da keskin bir hale dönüştürmüştür. Bunun sonucu olarak da, geniş emekçi kitleler, yoksulluklarının ve bitmeyen acılarının nedeni olarak gördükleri gerici rejimlerine karşı ayağa kalkıyorlar. Bolivya örneği de bu tespiti doğrulayan yeni bir kanıttır. 1979 yılında, sarsılmaz zannedilen faşist diktatörlükleri yıkan İran ve Nikaragua halkının şanlı mücadeleleri de, devrimin çözüm gündeme gelmiş bir sorun olduğunu kanıtlayan diğer örneklerdir. Dünya ne modern revizyonistlerin zannettikleri gibi "egemen sınıflarla, halkların barış içinde yaşadığı" bir yer, ne de "Üç Dünyacı" revizyonistlerin yaydıkları gibi, "Şahların, Somozaların" dünyasıdır.

Dünya artık, halkların her geçen gün daha da güçlü bir biçimde ayağa kalktığı, gerici rejimlerini yerlebir ettiği ve "Şahların, Somozaların" saklanacak bir delik arayıp da bulamadıkları bir dünyadır.

BREZİLYA
Generallerin diktatörlüğü sallanıyor

Brezilya'nın sanayi merkezi Sao Paulo'da son hafta içinde 150 bin metal işçisi işi bıraktı. Talepleri, gittikçe yoğunlaşan enflasyon karşısında ücretlerin yükseltilmesi ve daha iyi yaşam koşullarının sağlanmasında odaklaşıyordu. Hükümet şiddete başvurarak grevi engellemeye çalıştı. Polisin açtığı ateş sonucu bir kişi öldürüldü.

Son aylarda Brezilya'yı büyük bir grev dalgası sarmış bulunuyor. Rio de Janeiro ve Brasília'da öğretmenler, Sao Paulo'da banka memurları, Belo Horizonte'de çelik ve maden işçileri ve son olarak da Sao Paulo'da metal işçileri yasaklara karşın greve gittiler. Mart 1978'deki büyük grev hareketinden sonra, 1979 yılı, 1964'deki askeri darbeden sonra grevlerin en yoğun olarak ortaya çıktığı yıl haline geldi.

On beş yıldan beri faşist ordu ve büyük toprak sahipleri tarafından baskı altında tutulan ülkenin kuzeyindeki tarım işçileri de greve gitti. Onlar da metal işçileri gibi taleplerinin önemli bir kısmını elde ettiler.

Bu mücadeleler faşist rejimi gittikçe daha büyük zorluklarla karşı karşıya bırakıyor. Kilise bile ülkenin sözde demokratikleşmesinden yana gözükürken, ordu içinde, bu ödünlerin fazla olduğunu söyleyen güçler de var.

Öte yandan Brezilya halkının uzun süredir verdiği siyasal af mücadelesi kısmen de olsa başarıya ulaştı. Bu mücadele sonucu Brezilya askeri diktatörlüğü kısmi bir af çıkarmak zorunda kaldı. Her ne kadar aftan tüm siyasal tutuklular yararlanamamışsa da Brezilya proletaryasının militan önderi Brezilya Komünist Partisi'nin J. Amazonas ve B. Arruda gibi uzun süredir sürgünde yaşayan önderlerinin geri dönmesi halkın mücadelesinin önemli başarılarından biridir.

Arjantin diktatörü Videla Çin'e davet edildi

Hua Guo-feng, Almanya'ya yaptığı son gezide yeni Hitler Strauss'la samimi bir sohbet sırasında

Çinli revizyonistler bütün dünya gericiliği ile bağlarını daha somut bir biçimde geliştirmek amacıyla çabalarını sürdürüyorlar. Kısa bir süre önce Avrupa'nın dört büyük ülkesini ziyaret eden ve bu ülkelerin en gerici unsurlarıyla görüşmeler yapan Hua Guo-feng'den sonra Çin Dışişleri Bakanı da yine bir dizi ülkeyi ziyaret etmek üzere Avrupa'nın revizyonist ülkelerini de içine alan bir geziye çıkmış bulunuyor.

Ancak Çinli revizyonistlerin dış ilişkileri yalnızca Avrupa'nın emperyalist-revizyonist ülkeleriyle sınırlı değildir. Birkaç on yıl içinde yeni bir süper devlet olmanın hayalini gören Çin revizyonizminin şefleri yarı-sömürge ülkeler üzerinde de etki sağlamak amacıyla yoğun bir faaliyet sürdürmektedirler. Bu amaçla bu tip ülkelerdeki en gerici, en çok teşhir olmuş yönetimlere yakınlaşmaya çalışmaktadırlar. Çinli revizyonistler, son olarak Arjantin'in eli kanlı diktatörü Videla'yı Çin'e davet etmiş bulunuyorlar. Pekin ve Buenos Aires'den aynı anda yapılan açıklamaya göre Videla önümüzdeki aylar içinde Çin'e gidecektir.

Arjantin'in faşist diktatörü Videla'nın Çin'e davet edilmesi, Çin'in Latin Amerika ülkeleri üzerinde de ağırlıklı bir etkiye sahip olmak istediğinin ve kurtların sofrasından yeni lokmalar kapmayı planladığını göstermektedir.

Çin revizyonistleri Videla'nın davet edildiğini açıkladıkları bildiride Arjantin'in bu kanlı diktatörüne övgüler düzmekten de geri durmamışlardır. İşin ilginç yanı, Sovyetler Birliği de faşist Videla ile çok iyi ilişkiler içinde olduğundan ve Moskova yanlısı Arjantin revizyonist partisi kısa bir süre önce Videla'yı "diktatörlüğün ilerici kanadı" olarak nitelemiş ve övmüştür.

Mezhebi geniş olunca

Yıllardır hiçbir partinin kongresine delege göndermeyen ve kendi kongrelerine de hiçbir partiyi davet etmeyen Çinli revizyonistler fırsatçı ve faydacı siyasetlerinin bir sonucu olarak bu ilkelerinden vazgeçmiş görünüyorlar. 1. yıldır ilk kez başka bir partinin kongresine gitme kararı alan ÇKP yöneticileri, Romanya revizyonist partisinin kısa bir süre sonra yapılacak olan 12. Kongresi'ne bir delegasyon gönderiyorlar.

Çinli revizyonistler; bu oportünist tutumlarını ilk kez geçtiğimiz yıl Titocu Yugoslav partisine bir mesaj göndererek revizyonist elebaşı Tito'yu "Marksist-Leninist", Yugoslav kapitalizmini de sosyalist ilan ederek açıkça göstermişlerdi. Daha sonra İspanyol, İtalyan vb. Avrupa revizyonisti partileriyle çeşitli düzeylerde ilişkiler kuran Çin revizyonistleri bu arada Avrupa'da ve dünyanın bir çok yerinde doğrudan doğruya kendi ağızlarından konuşan küçük tekkeleri de desteklemeye devam etmektedirler. Çinli revizyonistler bu tavırlarıyla Euro-komünistinden, Çavuşesku'nun partisine, Titoculardan Pekinci tekkelere kadar değişik renk ve cinslerden revizyonistlerle sınıf kardeşi olduğunu göstermektedir. Ancak bütün bu siyasi parti ve akımların arasında ton farkı varsa da sonuçta her biri burjuvazinin sınıf partileri ve burjuvazinin siyasi akımlarıdır. Bu anlamda Çin revizyonistlerinin pragmatik tutumlarının geçerli bir temeli bulunmaktadır.

ÇİN ÜZERİNE DÜŞÜNCELER'den

29 Eylül 1975

(...) Çinliler için Çavuşesku'nun Romanyası "Sovyetlere düşmandır bu nedenle de o "sosyalisttir" ve Romanya partisi de Marksist-Leninist bir partidir". Tüm bunlar hiçbir temele dayanmıyor.

(...) Çavuşesku'nun rejimi, bir çürümüşlük, iflas ve kişisel ve aile diktatörlüğü rejimidir.

Çin'in böyle bir partiyi Marksist- Leninist bir parti olarak nitelendirmesi ve Çavuşesku gibi bir maceracıyı "büyük bir siyasetçi" olarak görmesi utanç vericidir.

Çinliler Romanya karşısında neden böyle bir tutum takınıyorlar? Bunun bir tek açıklaması vardır. Onlar iyi anlaşıyorlar ve onların taktikleri ve stratejileri birdir.

(...) Romanya ile Çin aynı çizgiyi izliyorlar. Romanya Avrupa'dan krediler alıyor. Çin henüz başlamadı ama o herşeye rağmen Avrupa ile "ayrıcalıklı" bir ticaret sürdürüyor.

Çavuşesku'nun anti-Sovyetizmi kendini nasıl ortaya koyuyor? (...) Sözümona Varşova Paktı'nın askeri birliklerinin manevralarına katılmıyor ama Paktın Genel Kurmayında yer alıyor. Romanya Varşova Paktı üyesidir ve sonuna dek öyle kalacaktır. O, gırtlağına dek Komekon'a batmıştır.

(ÇİN ÜZERİNE DÜŞÜNCELER, Fran. bas., C.2, s. 155-158)

***

İRAN DEVRİMİ DEVAM EDİYOR

İran halkı, daha büyük başarılar için mücadele ediyor.

İran halkının kararlı mücadelesi devrimin önündeki tüm engelleri püskürtecektir

İran halkının anti-emperyalist mücadelesinde güçlü bir dalganın daha başlamasıyla birlikte, burjuva kamuoyu, İran halkına yönelik saldırılarını daha da yoğunlaştırdı. Tüm emperyalistlerin ve gericilerin, yüz kadar Amerikalının, Büyükelçilik'te rehin tutulmasını öne sürerek yoğunlaştırdıkları saldırılar, İran halkının, İran devrimini korumak ve geliştirmek üzere, elde silah sürdürdükleri mücadelelerini boğmayı amaçlamaktadır.

Başta Amerikan emperyalistleri olmak üzere, tüm emperyalistler, İran halkının anti-emperyalist mücadelesini, "İran'da anarşi hüküm sürüyor", "Rehinelerin kurtarılması için, tüm dünya harekete geçti", "hasta adam üzerine pazarlık yapılır mı?" diyerek, kendi çıkarları doğrultusunda lanse etmeye çalışıyorlar. "Üç Dünyacı" sosyal-faşistler, bu eylemin, "İran'a zarar vermekten başka hiçbir işe yaramayacağını" ileri sürerek, İran halkının anti-emperyalist mücadelesini karalamaya çalışıyorlar.

İRAN HALKI, DAHA BÜYÜK BAŞARILAR İÇİN MÜCADELE EDİYOR...

İran halkı, ülke çıkarlarını gözönünde bulundurarak, daha büyük başarılar için mücadele ediyor. Tüm İran halkı, başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere, tüm emperyalistlere duyduğu nefretle, güçlü eylemler düzenliyor. Tüm ülkede, işçiler, köylüler, esnaflar, öğrenciler, güçlü eylemler düzenliyor. İranlı öğrenciler, Tahran'daki Büyükelçilik'in yanı sıra İsfahan'daki Amerikan Kültür Merkezi'ni de işgal ettiler. Bunun yanı sıra Tahran'daki İngiliz Büyükelçilik'i işgal edilerek, Londra'da bulunan Şahpur Bahtiyar'ın geri verilmesi isteniyor.

İRAN HALKI, DEVRİMİN ÖNÜNDEKİ ENGELLERİ ALTEDECEKTİR...

Şah'ı, sözde "insancıl" nedenlerle koruduğunu söyleyen, ABD emperyalistleri, İran devrimindeki yeni patlamalar karşısında, İran'a karşı, ekonomik ambargo koyacağını, diplomatik ilişkilerini keseceğini, İran'ı tecrit edeceğini söylüyor. İran halkı, ABD ve diğer emperyalistlerin tehditleriyle, geri çekilmeyecektir. Halk devriminin patlamasına ve halkın mücadelesinin yükselmesine karşı tehditler savuranları, daha önce de altettiği gibi, yine altedecektir. Devrimin zaferini korumak için, onun elinde, tüm kapitalist dünyayı sarsacak, güçlü bir silah var. İran halkı, bu silahı, daha da iyi kullanmasını öğrenecektir.

İKİ CEPHEDE MÜCADELE

İran halkının mücadelesinin önünde dışta olduğu kadar içte de barikatlar bulunmaktadır. Humeyni gericiliği bir yandan sahte anti-emperyalist tutumunu sürdürürken öte yandan işçilerin ve tüm emekçilerin en doğal haklarına saldırmaktadır. Son olarak işçilerin grevleri yasaklanmış ve grevci işçiler Humeyni tarafından tehdit edilmiştir. Öte yandan Humeyni ve onun sözde "devrim komiteleri" anti-Amerikan eylemi destekler gözükürken ve bu konuda yaygara yaparken öte yanda kısa bir süre sonra yeni Anayasa'nın kabulü için yapılacak halk oylamasında halkın dikkatlerini Anayasa'nın anti-demokratik içeriğinden uzaklaştırmaya çabalamaktadırlar.

Ancak İran'da halk devrimi hâlâ yükselmektedir ve İran halkı devrimin önündeki engelleri aşmak için mücadele etmektedir. Halkın devrimci mücadelesi eninde sonunda Humeyni gericiliğini de yıkıp geçecektir.

Siyonistlerin yeni saldırısına Filistin halkı genel grevle cevap verdi

İsrail siyonistleri, işgal altında tuttukları Nablus'un Filistinli Belediye Başkanı Bassam Şaka'yı görevden aldı ve Batı Şeria'dan sınır dışı edileceğini bildirdi. Filistin halkının mücadelesini desteklediğini ve "işgal sürdükçe direnişin de süreceğini" açıkladığı için görevinden alınan ve halen tutuklu bulunan Şakaa, "Filistin halkının Filistin Kurtuluş Örgütü önderliğinde er geç zafere ulaşacağını" birçok kez yinelemişti.

İşte bu yüzden Filistin halkının yeminli düşmanı siyonist İsrail devleti Şakaa'nın kişiliğinde, Filistin kurtuluş mücadelesine bir kez daha saldırmaktan çekinmedi. Diğer yandansa Batı Şeria'da 19 yeni yerleşim merkezi kuracağını açıkladı. Bu yerleşim merkezlerinden beşini Filistinlilerin en yoğun oldukları bölgelerde kurmayı ve bu bölgeleri Filistin halkı için birer hapishaneye yapmayı düşündüklerini açıkça belirtti.

Bunun üzerine işgal altındaki Batı Şeria ve Gazze'de, Filistinli emekçiler genel grev ilan ettiler. Filistinli emekçilerin tüm bölgede fabrikalarda üretimi durdurmaları ve siyonizmi protesto etmek için sokağa dökülmeleri karşısında dehşete kapılan siyonistler yalnızca Batı Şeria'ya 100 bin polis ve asker yığdı. Siyonistlerin topuna ve tüfeğine karşın Filistinli emekçiler yine de işbaşı yapmayı reddettiler. Bu günlerde olanca hızıyla hâlâ süren genel grev tüm bölgede hayatı felce uğratarak, siyonistleri zor durumda bırakıyor. Tutuklama kararını protesto eden 29 Filistinli, Belediye Başkanı toptan istifa edip, açlık grevine başlarken, Batı Şeria'nın büyük kentlerinde binlerce kişinin katıldığı kitlesel gösteriler ve yürüyüşler düzenlendi.

100. DOĞUM YILINDA
STALİN
Yaşasın Marksizm-Leninizm

(14)

Milliyetler Komiseri

Stalin, Ekim Devrimi'nin hemen ardından çeşitli görevlerin yanı sıra Sovyetler Birliği Milliyetler Halk Komiserliği görevini de yürüttü. Genç Sovyet Devleti'nin önünde duran en güç sorunlardan biri kesinlikle milliyetler meselesiydi. Çarlığın yüzyıllar süren baskı ve zulmü kelimenin tam anlamıyla Rusya'yı bir "milletler hapisanesi" durumuna getirmiş, milli düşmanlıkları ve bölücülüğü sonuna dek körüklemiş ve Rus İmparatorluğu sınırları içindeki ezilen ve sömürge ulusları özellikle Rus ulusuna karşı büyük bir düşmanlıkla doldurmuştu.

Çarlık rejimi, yaşamını sürdürmek ve ezilen ulusların düşmanlığını doğrudan üzerine çekmemek amacıyla ezilen uluslar arasındaki milli ayrılıkları da körüklemişti. Bolşevikler, Ekim Devrimine kadar geçen süre içinde ulusların kendi kaderlerinin tayin hakkının tutarlı bir savunucusu ve milli zulmün amansız bir düşmanı olmalarına karşın, yüzyılların birikimini kısa bir sürede ortadan kaldıracak sihirli formülleri yoktu. İşte Ekim Devrimi zafere ulaştığında genç proletarya devletinin önünde duran sorun bu denli büyük ve karmaşıktı.

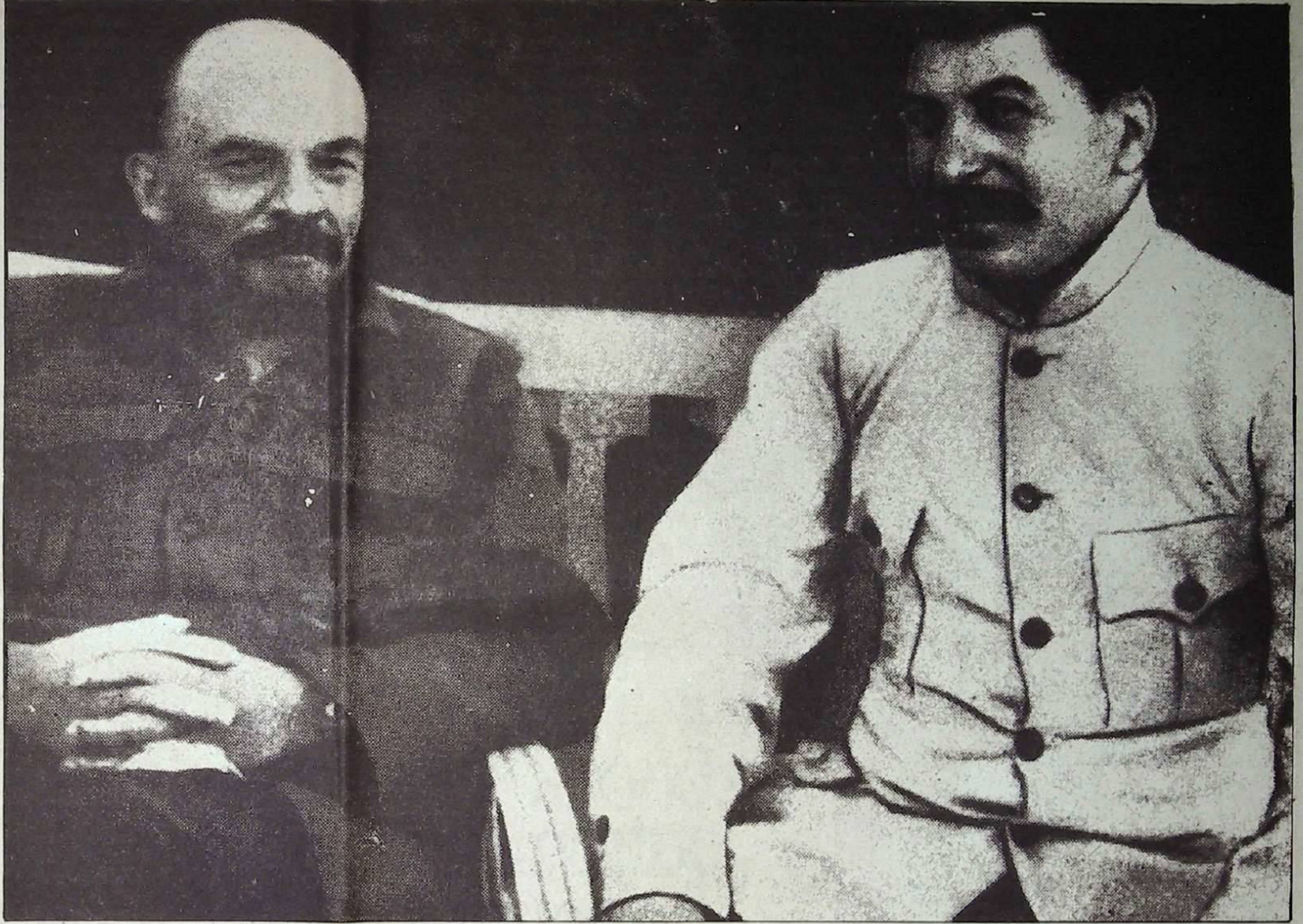
Stalin Milliyetler Komseri olarak Rusya'da milli meselenin çözümünde belirleyici bir rol oynadı. Bu konuda da Lenin'le omuz omuza oya işleyen bir insanın titizliği ile son derece karmaşık bir sorunu çok kısa bir süre içinde çözüme ulaştırdı. Sayıları 65'e yaklaşan çeşitli ulus ve milliyetlerin aralarındaki ilişkileri yeniden güven ve işbirliği temelinde kurdu. Bu konuda Lenin'in ilkesine sonuna dek bağlı kaldı: "Hiçbir ulusa hiçbir imtiyaz"

Stalin Sovyet iktidarının daha sonraki dönemlerinde de milliyetler sorunu ile yakından ilgilendi. Çarlığın boyunduruğu altında yüzyıllarca inlemiş olan bütün uluslara her alanda açılıp gelişmeleri için büyük olanaklar sağlanması için mücadele etti. Çok az nüfuslu milliyetlerin haklarını bile sonuna dek savundu. SSCB'yi oluşturan çeşitli cumhuriyetlerin içlerinde bulunan milli azınlıkların özerk cumhuriyetler biçiminde örgütlenmelerini sağladı. Aynı şekilde daha az nüfuslu milliyetleri özerk bölgeler, milli yönetim bölgeleri ve özerk ilçeler içinde örgütledi.

Çarlığın tümüyle ölüme mahkum ettiği milliyetler bile Stalin'in bu soruna getirdiği çözüm ve O'nun yakın ilgisi sayesinde yeniden yaşam buldular. İki küçük örnek Stalin'in konuya yaklaşımındaki titizliğini göstermesi açısından önemlidir: Sibirya'da Yukarı-Yenisey bölgesinde yaşayan Hakas halkı Çarlığın uyguladığı milli baskı siyaseti sonucu yıkıma ve yok olmaya mahkum olmuştu. Asya'nın en kültürlü halklarından biri olan Hakas'lar yazılarını bile unutmuşlar, dillerinin bütün özelliklerini kaybetmişlerdi. Stalin 50 bin nüfusu olan bu halkı yeniden özerk bölge biçiminde örgütledi. Hakas halkının kendi milli dilini canlandırmasına yardım etti. Kültürel değerlerinin ortaya çıkarılmasını sağladı. Büyük bir cehalet içinde bulunan bu bölge halkının 1939 yılında 350 okulu, kendi milli dilinde yayın yapan gazeteleri, tiyatro ve radyo istasyonu hatta üniversitesi kurulmuş bulunuyordu.

Diğer bir ilginç örnek yine Sibirya'da yaşayan Nenet halkı ile ilgilidir. Çarlık bu halkı vahşice ezmiş, bütün milli özelliklerini baskı ve zulümle ortadan kaldırmaya çalışmıştı. Nenet halkının nüfusu 2 bine kadar azalmıştı. Sosyalist devrim ve Stalin'in milli meseledeki yaklaşımı Nenet halkının kaderini de tümüyle değiştirdi. Milli bir yönetim bölgesi içinde örgütlenen Nenet halkı ekonomik, sosyal ve kültürel olarak kısa bir süre içinde yeniden gelişim yoluna girdi. 1939'da nüfus 12 bine çıktı. Yönetim bölgesinde 56 okul kuruldu, ayrıca 3 de bilimsel araştırma merkezi kuruldu. Bu araştırma merkezlerinden biri Nenet halkının kültürel değerlerini ortaya çıkarmak, Nenet dilini zenginleştirmek için çalışıyordu.

İşte Stalin'in milliyetler meselesindeki pratik adımları Sovyetler Birliği'ndeki çeşitli milliyetlerin sorunlarını böyle çözdü. Ezilen milliyetler yeniden yaşam hakkı buldular, kültürleri ve dilleri üzerindeki bütün baskılardan kurtulup bunları özgürce geliştirebilecek bir ortam kazandılar. Milletler arasındaki güvensizliğin ve düşmanlığın yerini karşılıklı güven ve kardeşçe işbirliği aldı.

Lenin ve Stalin: Sovyetler Birliği'nde ulusal sorunu tümüyle çözen iki önder.

Ezilen milletlerin dostu

Stalin'in en önemli özelliklerinden biri de, onun ezilen milletlerin ve halkların sadık bir dostu oluşudur.

O, milli mesele konusuna özel bir ilgi duymuş ve bu konuda verdiği eserlerle Marksizm-Leninizmin hazinesine değerli katkılarda bulunurken Ekim Devrimi'nden sonra Milliyetler Komiseri olarak, tüm Rusya halklarının eşit haklara sahip, kardeşçe ve barış içinde bir arada yaşadıkları SSCB'nin yaratılmasında en önemli rolü oynamıştır.

Stalin'in milli mesele konusundaki Marksist-Leninist yaklaşımları Marksizm-Leninizm adına burjuva milliyetçiğininin kol gezdiği ve bu akımın çeşitli görüntüler altında proleter enternasyonalizmi davasına büyük zararlar verdiği günümüzde her zamankinden daha çok önem kazanmaktadır.

Stalin'in "Marksizm ve Ulusal Sorun" adlı önemli makalesini yazdığı 1913 yılında da, çok uluslu bir ülke olan Rusyanın komünist hareketi böylesi bir milliyetçilik dalgasının yarattığı ciddi sorunlarla karşı karşıya bulunuyordu. Stalin bu yüzden makalenin giriş kısmında şunları yazıyordu:

"Bu zor dönemde sosyal-demokrasi yüksek bir görev üstlenmiş bulunuyordu. Nasyonalizme karşı durmak, kitleleri "salgın"dan korumak. Çünkü, sadece ve sadece sosyal-demokrasi nasyonalizme karşı enternasyonalizmin doğrulanmış silalu olan sınıf mücadelesinin birliği ve bölünmezliğini koyduğu için bunu başarabilirdi. Ve nasyonalist dalga ne kadar güçlü yaklaşırsa, sosyal-demokrasinin sesi Rusya'nın tüm milliyetlerinden proleterlerin birliği ve kardeşliği için o ölçüde yükselmek zorundaydı."(Bütün Eserleri II.Cilt, s281)

Stalin, sözkonusu makalede Marksist açıdan ulus kavramının berrak bir tanımını yapmakta ve daha sonra demokratik devrimin bir meselesi olarak, tarihi süreci içinde ulusal hareketin gelişimini incelemektedir. Yükselen kapitalizm içinde ulusal sorunun çözümünü gerçekleştiren (kapitalizm koşulları altında ne kadar çözülebilirse) burjuvazinin, devrimci barutunu tüketmesi ve gericileşmesi ile, ulusal sorunun çözümünün ve köylü kitlelerinin demokratik hareketinin yönetilmesinin giderek proletaryanın omüzlarına yüklendiğini tespit eden Stalin, buna bağlı olarak ulusal sorunun anayasal yollardan reformcu bir tarzda çözümlenmesinin giderek bir hayal haline geldiğini ve devrimci çözüm yönteminin Rusya gibi demokratik devrimini tamamlamamış geri tarım ülkelerinde tek geçerli yöntem olduğunu ortaya koymaktadır.

Stalin, daha sonra, o dönemde, İkinci Enternasyonal oportünistlerinin ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının yerine geçirmeye çalıştıkları ve başlıca özellikleri, tek bir devlet içindeki işçileri milliyet esasına dayalı ayrı örgütler içinde toplamak, onları bölmek, ulusların kendi kaderini tayin hakkını inkar etmek ve kapitalizmin gelişmesi ve sınıfsal ayrılıkların derinleşmesiyle ulusların zorunlu olarak gelişen parçalanmalarını suni bir şekilde önlemeye çalışmak olan "ulusal kültürel özerklik" sloganını eleştirir. Ekim Devrimi'nden sonra, dünya sosyalist devrim sürecinin ve emperyalizmin genel bunalımının şartlarında, Stalin, milli mesele konusundaki çalışmalarını genişleterek, bu çağda milli meselenin salt demokratik devrimin bir parçası ve burjuvalar arasındaki pazar kavgasının bir sorunu olmaktan çıktığını, genel sömürgeler ve emperyalizme karşı mücadelenin bir sorunu, dünya sosyalist devriminin bir parçası ve proleter devrimi perspektifiyle ele alınması gereken bir sorun haline geldiğini belirtir.

Stalin, bu bakış açısıyla yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki ulusal kurtuluş sorununa da büyük bir ilgi göstermiş ve emperyalizme karşı mücadelenin önemli bir etkeni ve dünya sosyalist devriminin bir bileşeni olarak ezilen milletler ve halkların emperyalizme karşı yürüttükleri mücadeleyi aktif bir şekilde desteklemiştir. O, her zaman bu mücadelenin ancak proletarya önderliğinde ve köylü toprak devrimi temelinde yürütüldüğü takdirde kalıcı bir zafere ulaşabileceği ve kapitalizmin yıkılarak ve sosyal kurtuluşun gerçekleştirilmesiyle bu zaferin pekiştirilebileceği perspektifi ile hareket etmiş, ulusal kurtuluş mücadelesinde proletaryanın ve onun komünist partisinin önder rolüne özel bir dikkat göstermiştir.

Proleterlerin birliği için

Proletaryanın birliğine ve kurtuluşuna düşman olan çeşitli burjuva akımlar her dönemde Stalin'e saldırdılar. Onların Stalin'e yönelttikleri tüm bu saldırılar özünde Lenin'e ve Marksizm-Leninizme yönelik saldırılardı. Çünkü Stalin'in ulusal sorun üzerine ileri sürdüğü bütün tezler başında Lenin'in bulunduğu SBKP'nin programında bu konudaki görüşlere temel teşkil ediyordu.

Çarlık zulmü altında inleyen Gürcü halkının bağrında yetişen Stalin, ulusal sorunun kendi başına, tecrit edilmiş, kendi kendine yeten bir sorun olarak ele alınamayacağını belirtti. Bu sorunun ulusal dar görüşlülüğün sınırları içinde ele alınamayacağını, ezilen ulusların ve halkların emperyalizmden kurtuluşu mücadelesinin bir parçası olarak ele alınmadığı sürece proleterleri burjuva milliyetçiliğinin tutsağı haline getireceğini savundu. O şöyle diyordu:

"İşçilerin milliyetlerine göre sınıflandırılmasının ne sonuç verdiğini biliyoruz. Tek işçi partisinin çözülmesi, sendikaların uluslara göre bölünmesi, çatışmaların vahimleşmesi, işçilere ve öteki uluslara ihanet..." diyordu ve bu sorunun örgütsel planda ele alınmasına şöyle yol gösteriyordu:

"...bütün milliyetler işçilerinin yerlerinde birleşmiş bir tek kollettivite içinde gruplandırılması, bu grupların tek bir parti içinde birleştirilmesi; işte görev budur.

"Milliyetlere göre örgütlenmede durum bambaşkadır. Milliyet temeli üzerinde örgütlenen işçiler, ulusal kabuklarının içine kendilerini hapsederler. Öteki işçilerden örgüt engelleriyle kendilerini ayırırlar. Burada belirtilen şey, işçiler arasında ortak olan şeyler değildir. Onları birbirinden ayırt eden şeylerdir."

Stalin'in ulusal sorun konusundaki tezlerinin doğru olarak kavranması bugün bu sorunun gündemde olduğu ülkeler devrimcileri açısından daha büyük öneme sahiptir. Stalin'in tezleri çok uluslu bir ülke olan Türkiye'de her türden sosyal-şöven ve burjuva milliyetçi görüşe vurulmuş bir darbedir.

Bugünkü özellikle Kürt proletaryası ve emekçilerinin önüne ulusal çitler çekmeye çalışan, Kürt proletaryasını diğer milliyetlerden sınıf kardeşlerine düşmanlık temelinde eğitmek isteyen, Kürt ulusunun ve halkının haklarını "savunma" adına proletarya ve halklar arasında düşmanlık körükleyen Kürt milliyetçileri ve Kürt modern revizyonistleri Stalin'e ve Marksizm-Leninizme saldırmaktadırlar.

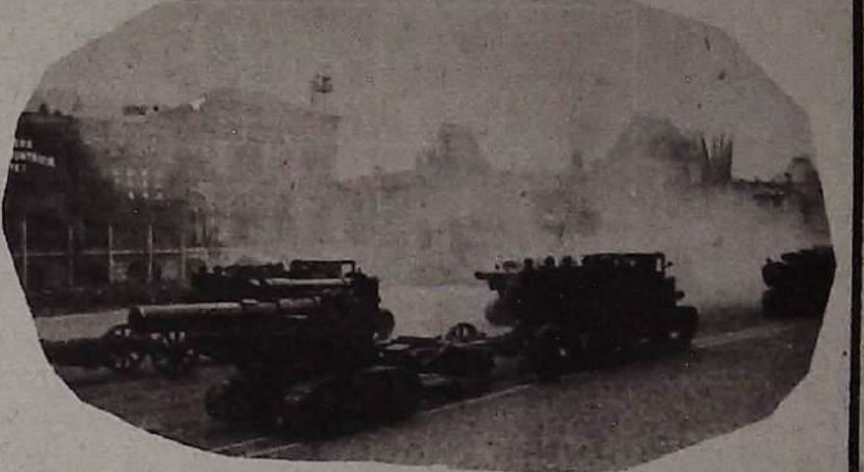
Devrime adanmış bir yaşam 1879-1953 13

49) Alman faşistleri 1939 yılı ile 1941 arasında geçen iki yıl içinde bütün Avrupa'yı kana boyamış ve hemen hemen Avrupa'nın tümünü işgal etmişti. Alman emperyalizminin doymak bilmez iştahı şimdi de gözlerini Sovyetler Birliği'ne dikmişti. Hitlerci faşistler hem emperyalistlerin korkulu rüyası Sovyetler Birliği'ni yıkmak, ilk sosyalist ülkeyi yerle bir etmek hem de Sovyetler Birliği'nin büyük zenginliklere sahip geniş topraklarını ele geçirmek istiyorlardı. Ve Hitler 22 Haziran 1941 günü sabaha karşı Alman ordularına Sovyetler Birliği'ne saldırmaları için emir verdi. Alman faşistleri 1939 yılında Sovyetler Birliği ile yaptıkları "Saldırmazlık Anlaşmasını" çiğnemişler ve hiçbir uyarıda bulunmadan Polonya üzerinden Sovyet topraklarına girmişlerdi.

50) Aynı gün Molotov radyodan yaptığı bir konuşmayla bütün halkı Alman saldırısından haberdar etti. Milyonlarca Sovyet yurttaşının gözleri yeniden Stalin'e, bu zor günlerin insanına, kendilerine önderlik eden ve her dönemde güçlükler karşısında yılmadan mücadele vermiş olan bu büyük devrimciye çevrildi. Alman saldırısının başlamasından 11 gün sonra, 3 Temmuz 1941'de Stalin Sovyet halkına seslendi: "Yoldaşlar, yurttaşlar, kardeşlerim, ordumuzun ve donanmamızın erleri! Size sesleniyorum kardeşlerim. Hitler Almanyasının yurdumuza karşı giriştiği haince saldırı 22 Haziran'da başladı ve sürüyor... Düşman zalim ve amansızdır. Alın terimizle suladığımız toprakları, emeğimizle elde ettiğimiz tahıl ve petrolümüzü gapetmeyi amaçlamaktadır. O, toprak ağalarının egemenliğini geri getirmek, Çarlığı geri getirmek, Sovyet halklarını Alman prenslerinin, baronlarının kölesi haline getirmek için buraya gelmiştir. ...Ancak gücümüz sonsuzdur. Kibirli düşman bunu çok geçmeden anlayacaktır... Sovyet halkının yiğit evlatları ayağa kalkın... Ölümün adamlarına ölüm..."

51) Bunu izleyen dört ay büyük güçlükler içinde geçti. Alman emperyalistleri dünya tarihinin gördüğü en büyük orduyu Sovyet cephesine yığmışlardı. 260 tümen asker, en modern savaş araçları, uçaklar, toplar ve ünlü Alman generalleri. Her şey bundan ibaret de değildi. Alman güçlerinin yanı sıra Sovyet sınırına diğer ülkelerden toplanmış çok sayıda birlik de sürülmüştü. Üstelik Alman ordularının cephe gerisi rahattı ve Almanya'nın işgal etmiş olduğu Avrupa'nın en gelişmiş kapitalist ülkelerinin sanayisi Alman ordularının araç ve gereç ihtiyaçlarını sağlamak amacıyla çalışıyorlardı. Alman genelkurmayının hedefi Moskova'ydı. Yıldırım savaşları ile Belçika'yı birkaç saat, Fransa'yı birkaç gün içinde ele geçiren Alman faşistleri aynı şeyi devrimin, sosyalizmin başkenti için de düşünüyorlardı. Bütün güçlerini Moskova'nın üzerine yığmışlardı. Moskova büyük bir tehdit altında olmasına karşın Stalin başkentten ayrılmadı ve Alman saldırısına karşı savunma savaşına bizzat önderlik etti. Resimde Ekim 1941'de Alman saldırısına karşı barikatlarla korunmaya çalışan Moskova'nın dış mahalleleri görülüyor.

52) Son iki yıl içinde bütün Avrupa'yı yıldırım savaşları (Blitzkrieg) ile kasıp kavurmuş olan Alman ordularının yenilmezlik efsanesi artık yavaş yavaş yok oluyordu. Milyonlarca askerine, en ileri teknikle donatılmış ordulara karşın Alman emperyalistleri Moskova önlerinde takılıp kalmışlardı. Stalin önderliğinde Kızılordu Moskova'yı kuşatmış bulunan 100 Alman tümenine durmadan darbeler indiriyor ve Hitlercileri şaşkına çeviriyordu. Kasım sonlarına doğru artık savaşın kaderi değişmeye başlamıştı. Alman saldırılarının etkisi azalmış, Alman genelkurmayının morali bozulmaya başlamıştı. Üstelik Alman ordularının alışık olmadığı bir kış gelip çatmıştı. Bir karşı saldırı düzenlemek için durumu çok uygun bulan Stalin 5 Aralık günü Alman uçaklarının hava saldırılarına karşın Moskova'da Kızıl Meydan'da Kızıl Ordu erlerine bir söylev verdi. 6 Aralık sabahı da karşı-saldırı emrini okudu. Moskova'nın ardında toplanmış Sovyet askeri birlikleri Alman saflarına yıldırım gibi dalarak Alman mevzilerini söküp attı. Savaşın başından beri ilk kez Kızıl Ordu gerçek bir saldırı savaşı yürütüyor ve büyük zaferler kazanıyordu. Savaşın başlamasından bu yana ilk kez Moskova üzerindeki Alman tehditi azalmış oluyordu. Resimde 5 Aralık günkü Kızıl Ordu geçiti görülüyor.

İşçi sınıfı bu saldırıyı da püskürtecek

Buhranın derinleşmesi herkesi "ağzındaki baklayı" çıkarmaya zorluyor.

Geçtiğimiz hafta içinde Türk-İş ağaları 14 maddelik sözde "işçi kesimi"nin taleplerini hükümete sundular. Bu hafta ise; tekelci sermayenin ağaları, TİSK aracılığı ile taleplerini hükümete ve kamuoyuna duyurdular.

Büyük burjuvazi, bugüne kadar; parça-bölük, bazan açıkça, bazan üstü kapalı bir biçimde savunduğu öz taleplerini ortaya koydu. Böylece de; tekelci burjuvazinin "hür demokratik parlamenter düzenden", "demokrasi"den ne anladığı berraklaştı.

Kapsamını gazetemizin diğer yazılarında ortaya koyduğumuz talepler göstermektedir ki, tekelci sermayenin ağalarının "demokrasi" anlayaşında demokrasinin zerresi yoktur. Onlar, işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıfların kazandığı en küçük, demokrasinin kırıntısı olacak haklara bile katlanamamakta, dizginsiz bir sömürü ve zulme engel olacak her türlü hakkın süpürülmesini istemektedirler.

TİKS'in taleplerini öne sürmesinden üç gün sonra hükümet programı meclislerde okundu: Görüldü ki, tekelci burjuvazinin talepleri bir hükümet programına girmiş, üstelik de kapsamı daha genişletilerek...

Böylece komprador burjuvazi ve faşist Demirel hükümeti, aynı amaçta birleştiler: Dizginsiz bir sömürü ve zulüm dönemi açmak, emekçi sınıfların canı ve kanı pahasına kazandığı hakları geri almak, işçi sınıfı ve emekçi halkın düzene karşı muhalefetini faşist yöntemlerle bastırmak, halk hareketini ezmek. Emekçi sınıflara kan ve zulüm, egemen sınıflara talan ve sömürü için "dikensiz gül bahçeleri."

Buraya kadar "iyi, güzel" (!) Hükümet ve tekelci patronlar oturmuş, hedeflerini saptamış bu hedefe hangi yöntemlerle varacaklarını belirlemişler! Bunun için parlamentoda çoğunluğu da sağlamışlar! Peki, bu işçi ve halk düşmanı politikanın uygulanmasına işçi sınıfı ve emekçi halk izin verecek mi? İşçi sınıfı ve emekçi halk, canı ve kanı pahasına, yıllarca süren mücadele sonucu kazandığı hakların bir çırpıda yok edilmesine göz yumacak mı? İşçi sınıfı ve emekçi halk buhranın yükünün kendi sırtına yıkılmasına ses çıkarmayacak mı? Asla!

1970'de sadece bir sendika seçme hakkının kısıtlanmasına karşı sokağa dökülen, faşist AP hükümetinin dünyayı başına geçiren işçi sınıfımız kazanılmış haklarının tümünü kaldırmaya yönelik tekelci burjuvazinin bu saldırısını da püskürtecektir.

1976'da; yine faşist Demirel hükümetinin DGM yasasını çıkarma girişimi karşısında, sendika ağalarının bütün yozlaştırma çabalarına karşın direnişe geçen onbinlerce işçi DGM yasasının çıkarılmasını engelledi. Bütün DGM'cileri inlerine girmek zorunda bıraktı.

1970'den bu yana, faşistler işçi sınıfı ve emekçi halka her saldırışlarında geri püskürtüldü. Bu nedenledir ki; egemen sınıflar, faşist zorbalıkla elde edemediklerini reformcu CHP hükümeti aracılığı ile, reformcu yöntemlerle elde etmeye yönelmişler ancak; "Toplumsal Anlaşma", "üretimin artırılması" vb. reformcu demagojiler arkasında işçi sınıfının kazanılmış haklarına yöneltilen saldırı da, işçi sınıfının mücadelesi karşısında boşa çıkmıştır.

Bugün egemen sınıflar ve faşist AP hükümeti, reformcular ve revizyonistlerin de desteğini alarak işçi sınıfı ve emekçi halka saldırıya hazırlanmaktadırlar. Onlar bu topyekûn saldırı ile geçmişte püskürtüldükleri mevzileri ele geçireceğini düşünmektedir.

Ama egemen sınıflarının hesaplarının yanlışı da buradadır. Çünkü işçi sınıfımız artık 1970'in, 1976'nın işçileri de değildir. Reformculuğun, revizyonizmin, her soydan sendika ağasının işlevini, işçi düşmanı niteliğini kavramaya başlamış, ayak bağlayan prangaları çözmeye, reformcuları, revizyonistleri, her soydan sendika ağasını defetmeye yönelmiştir. Her geçen gün mücadelenin daha da radikal bir nitelik kazanması bunun en açık kanıtıdır.

1970'lerden bu yana tecrübelerini daha da artıran işçi sınıfımız, bugün değil kazanılmış haklarının alınmasına ses çıkarmamak, o, genel grev hakkı, siyasi grev hakkı, MİT, Kontr-gerilla, MHP'nin kapatılması vb. yeni haklar, yeni siyasi talepler için mücadele etmektedir.

İşçi sınıfımız bugün mücadelesinin geldiği boyutlarda, kazanılmış haklarının elinden alınmasına izin vermeyecek, canı ve kanı pahasına kazandığı hakları yine canı ve kanı pahasına da olsa koruyacaktır. Sıkıyönetimin bütün bastırma çabalarına karşın mücadelenin her geçen gün yükselmesi, işçi sınıfımızın bu mücadele azminin en açık kanıtıdır.

DÜNYA İŞÇİLERİNDEN

Venezüella

Venezüela'da hayat pahalılığını proteste etmek için 250.000 işçi CTV Sendikasının çağrısına uyarak büyük gösteriler düzenlediler. İşçilerin ücretlerinde % 40 artış isteyerek başlattıkları bu hareket sonucunda başkent Karakas'da ve Cordoba'da 100.000'den fazla işçinin katıldığı yürüyüşler yapıldı. Bu gösterilere azgınca saldıran polis, birçok işçiyi yaraladı. Tüm baskılara karşın Venezuela işçi sınıfı mücadelesini sürdürüyor.

Hindistan

Makina ve tekstil sanayiinde çalışan onbinlerce işçinin bir haftadır sürdürdüğü grev polisin yoğun baskı ve terörüyle bastırılmak isteniyor. Maryano eyaletinde grevci işçilere saldıran polis 60 işçiyi öldürdü. Yine bu saldırı sonunda 150 işçi kayboldu.

Fransa

Fransa'da ulaşım sektörünü derinden sarsan yeni bir grev başladı. Fransa'nın birçok önemli havaalanında "Air France" ve "Air Inter" işçilerinin grevi ülkenin iç ve dış hava ulaşımını aksatırken, Marsilya, Lyon gibi büyük şehirlerde şehir içi otobüs taşımacılığı işçilerini ve şoförlerinin grevi bu şehirlerde hayatın büyük ölçüde durmasına neden oldu.

GERÇEĞİN YARISI... GERÇEĞİN TAMAMI...

TENCERE YUVARLANMIŞ KAPAĞINI BULMUŞ...

Yukarıda Otomobil-İş Sendikası ile ilgili karikatür, Maden-İş Gazetesinin 15 Eylül 1979 tarihli, 122. sayısında yayınlanmış. Açıkça görüldüğü gibi, karikatürde Maden-İş, Otomobil-İş'i tekellerin kuklası olarak gösteriyor. Yine Maden-İş Gazetesi, 1 Ekim 1979 tarihli 123. sayısında ise "Maocu, faşist, sarı, korsan sendikalar dışında tüm sınıf sendikalarını (!) MESS'e ve tekellere karşı mücadeleye, eylem birliğine" çağırıyor. Bir de görüyoruz ki Maden-İş'in bu ünlü çağrısına birtakım revizyonist sendikalar dışında sadece Otomobil-İş uymuş. Şimdi Maden-İş, tekellerin kuklası olarak ilan ettiği Otomobil-İş'le birlikte çarşaf çarşaf "savaşım" bildirileri yayınlıyor, tekellere karşı mücadele ediyor! Ne diyelim, tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş.

Özbucak fabrikasında patron ve Tekstil ağaları 1300 işçiyi sokağa attı

Adana'da Özbucak Fabrikası işçileri patron ve sendika ağalarının ağır baskı ve sömürüsünü protesto ederek bir an önce toplusözleşmenin imzalanmasını sağlama için Tekstil sendika ağalarına karşı direnince, sendika ağaları patronla anlaşarak 9 işçiyi işten attırdılar

Bunun üzerine işçiler, işten atılan işçilerin işe alınması ve bayram ikramiyelerinin ödenmesini isteyerek 22 Ekim günü işi yavaşlatma eylemine geçtiler. Patron, sendika ağaları ve sıkıyönetim üçlüsü, işçilere karşı saldırıya geçti. Tekstil'in işçi düşmanı sendika ağaları sıkıyönetime "Direnişten sendikanın haberi yoktur, sendikanın direnişle ilgisi yoktur" diyerek, sıkıyönetimi işçilere karşı kışkırttılar. 7 gün süren direniş sonunda patron 5000 lira bayram ikramiyesi vermeyi kabul etti. Ancak işçiler işten atılan arkadaşlarının işe alınmasında direttiler. Ancak bayramın araya girmesinden yararlanan sendika ağaları işçileri bayram iznine göndererek direnişi kırmayı başardılar.

PATRON, BÜTÜN İŞÇİLERİN ÇIKIŞINI VERİYOR

Bayram dönüşü direnişi sürdürme kararlılığında olan işçiler fabrikaya geldiğinde kendilerine 5 gün ücretli izinli oldukları bildirildi ve dağılmaları istendi. Fabrika, sıkıyönetim birliklerince çevrildi.

5. gün fabrikaya gelen işçiler, patronun bir "bildirisiyle" karşılaştılar. Patron, tüm işçilerin işten atıldıklarını, isteyen işçinin tazminatını alabileceğini belirtiyordu. Patronun isteği üzerine sıkıyönetim birlikleri işçileri dağıttılar. İşçiler, toplu halde sendikaya giderek, sendika ağalarından hesap sordular ve nasıl hareket edeceklerini karara bağlamak için kendi aralarında toplandılar.

TEKSTİL'İN REVİZYONİST AĞALARI, SIKIYÖNETİMLE İŞBİRLİĞİ İÇİNDE

İşçilerin Tekstil Şubesine giderek toplantı yapması üzerine Tekstil'in revizyonist ağaları sıkıyönetime başvurarak, "işçilerin sendikayı bastığını ve sendikada zorla toplantı yaptıklarını !" beldirdiler. Ağaların ihbarı üzerine sıkıyönetim kuvvetleri sendikayı bastı, toplantı yapan işçileri dağıttılar. Tekstil ağaları ise, işçilere: "Siz karışmayın, biz bu işi yasal yollardan halledip, herkesi tekrar işe aldıracağız" yollu propaganda ile, işçileri mücadeleden caydırmaya, başlarından savmaya çalıştılar.

Tekstil'in revizyonist ağalarının sıkıyönetimle işbirliği içinde işçilere saldırmasını Tekstil'in yönetim kurulunda yer alan Devrimci Yol yanlıları sessizce seyrettiler. Böylece onlar, bir kez daha revizyonist ağalara payanda oldular. İster istemez Tekstil ağaları ve sıkıyönetimle birlikte işçilerin karşısında yer almak zorunda kaldılar. Tekstil'in "sınıf sendikası", "devrimci bir sendika" olduğunu savundukça işçileri Tekstil ve DİSK'de birleşmeye çağırdıkça da revizyonist ve reformist ağalara payanda olmaktan kurtulamayacaklar.

Eğer Devrimci Yol, işçilerin gözünde hâlâ devrimci olarak gözükmek istiyorsa, dahası gerçekten devrimci saflarda mücadele etmek istiyorsa -ki biz böyle olmasının doğru olduğunu düşünüyoruz ve böyle olmasından yanayız- revizyonistlerden, reformculardan desteğini çekmelidir. Bunca deneyden sonra hâlâ Tekstil'in DİSK'in devrimci olduğu hayallerini yaymaktan vazgeçmeli, gerçekten devrimci olan saflarda, DSM'nin yanında saf tutmalıdır. Yoksa DY'nin DİSK'in, Tekstil'in ihanetlerini görmezden gelerek, birkaç ağayı "suçlayarak", ama her davranışı ile de ağaların değirmenine su taşıyarak devrimci bir mücadele yürütmesi olanaksız olacaktır.

Devrimci Yol artık "takkesini önüne koyup" düşünmelidir: "Ben ne yapıyorum, kime hizmet ediyorum?" diye. Bu sorulara doğru yanıtlar bulmadan da DİSK ve Tekstil'in propagandasını sürdürmemelidir. Aksi halde attığı her adım, devrimin, işçi sınıfının, halkın değil, reformcu ve revizyonist sendika ağalarının, patronların yararına olacaktır. Bugüne kadar olduğu gibi !

İsdemir'de Maden-İş ve Çelik-İş ağaları mücadeleyi saptırmaya çalışıyor

İSDEMİR işçilerinin mücadelesi karşısında kaçacak yer arayan faşist Çelik-İş ağaları, toplusözleşme ve yetki döneminin yaklaşmasıyla yeni entrikalar çevirmeye başladılar.

4000 işçiyi Çelik-İş'ten ihraç ederek Kongreyi "garanti"ye alan Çelik-İş ağaları, işçilerin dikkatini, bu sahte kongreye çekmeye çalışıyorlar. Çünkü böyle bir şey kendileri için en zararsız olanıdır.

Oysa bugün İSDEMİR işçilerinin talebi, Çelik-İş'in sahte kongresi değil, önümüzdeki dönemde yetki sorununun en kısa yol, en demokratik yol olan referandumla çözümlenmesidir. Ama öyle görünmektedir ki; ne Çelik-İş ağaları ne de Maden-İş ağaları referanduma yanaşmak niyetinde değillerdir. Onlar, aylarca, belki de yıllarca sürecek bir yetki uyuşmazlığı ile işçileri bezdirmeye çalışacak, kendileri için en uygun zamanı kollayacaklardır.

CHP hükümetinin yıkılmasıyla "güvendiği dağlara kar yağan" Maden-İş, yetki alamayacağını bildiği için, yetkiyi sürüncemede bırakmaya hazırlanmaktadır. Çelik-İş ise; AP hükümetiyle birlikte derin bir nefes almış, ancak, bu desteğe rağmen 1977'lerdeki etkinliğini bir daha kazanamayacak biçimde yitirdiği için işçilerin iradesini belirleyecek bir referanduma yanaşmamakta, yetkiyi "çantada keklik" olarak göstererek işçileri "kongre" vb. hilelerle oyalamaya çalışmaktadır.

Her dönemde sınıfın çıkarlarının en kararlı savunucusu olan Devrimci Demir-İş şimdi yine kararlı bir biçimde referandumu savunan tek sendikadır. Çünkü D.Demir-İş, ne şu ne de bu hükümete, ne şu ne bu işverene değil, işçilerin gücüne güvenmekte ve referandumla, yetkinin belirlenmesi ve en kısa zamanda işçilerin çıkarlarına uygun bir toplu sözleşmenin imzalanması için mücadele etmektedir. İSDEMİR işçileri, geçmiş, "yetki" ve "toplusözleşme" oyunlarının deneyinden öğrendikleri ile, Maden-İş ve Çelik-İş ağalarının dikmeye çalıştığı barikatları aşarak Devrimci Demir-İş'in yükselttiği referandum mücadelesi etrafında birleşiyor ve Çelik-İş, Maden-İş ağalarına "işte meydan" diyor.

İki karşıt sınıf İki karşıt tavır

● Genel grev hakkı yasallaşsın!	● Genel grev hakkındaki taleplere itibar edilmesin!
● Dayanışma grevi ve siyasi grev hakkı yasallaşsın!	● İdeolojik amaçlı grevler önlensin!
● Toplantı ve Gösteri hakkını kısıtlayan yasalar kaldırılsın!	● Toplantı ve gösteri yürüyüşleri hakkındaki yasa değiştirilsin, çalışma ve toplum barışını sağlayacak biçimde düzenlensin, toplu iş sözleşmesi yetkisinin saptanmasında işverenler yetkili olsun!
● Referandum yasallaşsın, sendika seçme özgürlüğünü engelleyen yasalar kaldırılsın!	● İşçilerin her türlü hakkı kaldırılsın, sendikalar kanunu değişsin!
● Tüm çalışanlara grevli toplusözleşmeli sendika hakkı tanınsın!	● Memurlara grevli toplusözleşmeli sendika hakkı tanınmasın
● İşsizlik sigortası çıkarılsın, herkese sosyal güvenlik hakkı!	● Sosyal güvenlik hakları derinleştirilmesin!
● Kıdem tazminatları artırılsın!	● Kıdem tazminatları sınırlandırılsın!
● TİSK dağıtılsın!	● Kamu işyerlerinde de TİSK'in örgütlenmesi sağlansın!
● 141 - 142 kaldırılsın!	● 141 - 142 etkin bir biçimde uygulansın!
● Politik nedenlerden dolayı işçiler üstündeki baskılara son verilsin!	● Fabrikalara siyaset sokulmasın!
● DGM'ye hayır!	● DGM yasası derhal çıkarılsın!
● Kapitalist işletmeler işçiler tarafından denetlensin. Tekel kârları sınırlansın!	● İşçilerin yönetime katılması kabul edilmesin!
● Asgari ücret 6 ayda bir tespit edilsin!	● Asgari ücret 3 yılda bir tespit edilsin!

Dev Maden-İş TDD işçilerini satmaya hazırlanıyor

TİKP'li hainler işbaşında

T.Demir-Döküm işçilerinin TİKP'li sosyal-faşistlere ve sendika ağalarına karşı öfkesi giderek kabarmaktadır. Dev. Maden-İş'in sendika ağaları yaklaşan toplusözleşme görüşmelerini unutturmak için işçilerin dikkatini şube seçimine çekmek istiyorlar. Ayrıca sendikanın grev fonunun sıfır olması, MESS'le anlaşmak ve işçileri satmak istemelerinden dolayı seçimlerin toplusözleşmeden önce yapılmasını kendi çıkarları açısından daha yararlı bulmaktadırlar. Çünkü işçilerin toplusözleşmeden sonra sendika ağalarını ve TİKP'li sosyal-faşistleri devirmekte kararlı olduğunu biliyorlar.

Ayrıca sendika ağaları MESS'le anlaşmalarının önünde engel olan devrimci ve demokratları, sözleşmeden önce yönetimden tasfiye ederek ve işten attırarak dikensiz bir gül bahçesi yaratmayı ve satışı bu şartlarda gerçekleştirmeyi amaçlıyorlar. Sendika ağalarının seçime hazırlanmalarına karşılık işçiler toplusözleşme görüşmeleri sonuçlanmadan hiçbir kademede seçim yaptırmayacaklarını açıkça ifade etmektedirler. Maskeleri iyice düşen TİKP'li sosyal-faşistler, devrimcileri sıkıyönetime, polise ihbar etme çizgisini T. Demir-Döküm'de işçileri patrona ispiyonlamak şeklinde sürdürüyorlar. Bu sosyal-faşistler işçilere ceza yağdırıyor, onları mezhep, milliyet ve bölgecilik temelinde bölmeye çalışıyorlar. Lokal temsilciliklerinde boşalan yerlere birinci sıradaki yedekler dururken kendi adamları olan 2. ve 3. sıradaki yedekleri göreve getirmek için dolaplar döndürüyorlar. İşçiler ve devrimcilerin yakınlaşmasını önlemek için devrimcileri sendikaya sokmamayı hesaplıyorlar.

Partizan ve Halkın Yolu gibi küçük-burjuva akımlar, Türk Demir-Döküm'de de sendika ağalarının değirmenine su taşıyorlar. Bu akımlar da MESS'le toplusözleşme imzalanmasının kaçınılmaz olduğunun propagandasını yapıyorlar.

Sınıf sendikacılığı ilkelerini savunan proleter devrimciler, MESS'le toplusözleşmeye oturmadan da toplusözleşmenin yapılabileceğini savunuyorlar. Patronun stoklarının eritilmesi için iş yavaşlatılmasını, işçilerin direniş azmini yükseltecek bir yol izlenmesi için mücadele ediyorlar. Proleter devrimciler bunların gerçekleştirilebilmesi için mücadelenin önünde engel olan TİKP'li hainlerin ve sendika ağalarının dışlanarak grev komitelerinin kurulmasını toplusözleşme görüşmelerini yürütecek komitenin seçilmesini toplusözleşme taslağının işçilerle tartışarak hazırlanması gerektiğini vurguluyorlar.

Sendika ağaları zor durumda

TİSK'in AP hükümetinin kuruluşunu vesile sayarak taleplerini açıklaması ve bu sefer taleplerini öne sürerken, bunu geçmişteki gibi, dolaylı yollardan, satır aralarında değil açıkça, herkesin anlayacağı bir dille yapması, tekelci sermayenin işçi sınıfı içindeki ajanları sendika ağalarını zor durumda bıraktı. Ama sendika ağaları yılların verdiği "ustalıkla" bu zor durumdan kendilerini kurtardılar! Tekelci sermayeye, içleri kan ağlayarak da olsa veryansın ettiler. Tekelci sermayenin ne demokrasi düşmanlığını koydular ne de işçi düşmanlığını... En ileri giden de AP'nin kıdemli milletvekili Teksif Başkanı Şevket Yılmaz oldu. Şevket Yılmaz, TİSK'çiler için "eğer uçak biletlerini almışlarsa böyle bir şeye kalkışırlar" diye kurusıkı bir tehdit savurdu. Orhan Erçelik'ten DİSK ağalarına kadar çeşitli soydan ağa, benzer tehditlerle mangalda kül bırakmadılar.

Çeşitli reformcu ve revizyonist gazeteler de bu fırsatı kaçırmadılar. Sendika ağalarının TİSK'e "saldırılarını" çarşaf çarşaf vererek ağaların reklamına hız verdiler. Bu kayıkçı kavgasını gerçek bir mücadeleymiş gibi göstermeye çalıştılar. Böylece de TİSK'in karşısına TİSK'in uşaklarını koyarak işçi sınıfı ile TİSK'in karşı karşıya olmadığını göstermek için ellerinden geleni yaptılar. Çünkü, böylesi hem sendika ağalarını güç durumdan kurtarıyor, hem de mücadeleyi tekelci sermaye ile işçi sınıfı arasında bir mücadeleden çıkararak, sendika ağalarının laf kalabalığı arkasında mücadelenin saptırılmasının zeminini hazırlıyordu. Sendika ağalarının söğüp saymasına gelince; bunun danışıklı bir döğüş olduğunu, bunun böyle yapılmasının TİSK'in de çıkarı gereği olduğunu herkesten çok TİSK'ciler bilirdi.

TİSK'in işçi sınıfının bugüne kadar kanı ve canı pahasına kazandığı ve ne kadar hak varsa alınsın diye ileri sürdüğü taleplerin kamuoyuna ilan edilmesinin arasından henüz üç gün geçmişti ki, hükümet programı meclislerde okundu. Görüldü ki, TİSK'in ileri sürdüğü taleplerin tümü hükümet programına girmiş. Hem de programın esasını oluşturmuş. Oysa her soydan sendika ağası, her soydan gerici ve faşist AP hükümetini farklı gerekçelerle de olsa destekliyorlar, ona bir kurtarıcı gibi sarılıyorlardı.

Reformcular ve revizyonistler, onların işçi sınıfı içindeki uzantısı, reformcu ve revizyonist sendika ağaları: "Hükümet içinde Türün, Elverdi gibi MHP'ye yakın olanlar yoktur, bu hükümet ılımlı bir hükümettir. Ehven-i şerdir vb." gerekçelerle bu hükümeti destekler ve alacağı önlemleri destekleyeceğini el altından ilan ederken, AP-MHP yanlısı, Türk-İş ve MİSK ağaları ise; AP hükümetini davul zurnayla karşıladılar. Onu bütün güçleriyle destekleyeceklerini ilan ettiler.

Peki şimdi AP hükümeti dektekçisi sendika ağası takımı ne yapacak? Destekledikleri, kurtarıcı olarak gördükleri AP hükümeti, söğüp saydıkları, demokrasi düşmanı ilan ettikleri TİSK'in taleplerini olduğu gibi alıp bu taleplerden bir hükümet programı yapmış. Hükümet: "DGM yasasını çıkaracağım, grevleri önleyeceğim, 141-142'yi işleteceğim, sendikalar yasasını değiştireceğim, işyerlerini dikensiz gül bahçesine döndüreceğim vb." TİKS ne diyorsa hepsini diyor. Fazlası var eksiği yok. Acaba sendika ağaları bu hükümeti desteklemekten vazmı geçecekler. Örneğin Şevket Yılmaz: "Bu hükümetin programı benim karşı çıktığım TİSK'in taleplerinden meydana gelmiş, ben de bu hükümete güven oyu vermiyorum" mu diyecek? Ya da Türk-İş ve MİSK ağaları bu hükümeti tekelci sermaye yanlısı ilan edip onu desteklemekten vazmı geçecek? Elbette bunların hiçbiri olmayacak. Şevket ağa gidip göğsünü gere gere güvenoyunu verecek. Türk-İş ve MİSK de hükümeti bütün güçleriyle desteklemeye devam edecekler. Aksi bir durum sendika ağalarının burjuvazinin işçi sınıfı içinde ajanları olması gerçeği ile bağdaşmaz.

İşçi sınıfına bu çelişkiyi nasıl mı açıklayacaklar? Bu kıvraklık, bu ustalık onlarda varken onun da bir yolunu mutlak bulacaklar. Ama başta işçi sınıfımız olmak üzere emekçi halkımız faşist Demirel hükümeti ile birlikte sendika ağalarının da defterini dürerken yine bir çıkış yolu bulabilecekler mi, onu da zaman gösterecek !

Partizan Apocu faşistlerin "arkadaşı"

Partizan adlı Maocu grupçuk proleter devrimci harekete karşı yürüttüğü saldırı ve karalama kampanyasını sürdürüyor. Gözünü faydacılık ve fırsatçılığın karanttığı Partizan izlediği çizginin gereği olarak yaptığı provokasyon ve tertiplerini, halktan insanlara ve devrimcilere saldırılarını, cinayet ve işkencelerini sözde unutturmaya başkalarını suçlamaya, proleter devrimcileri karalamaya çalışıyor. Partizan son günlerde Dersim'de dağıttığı bir bildiride proleter devrimcilere karşı adice bir propaganda yürütüyor ve bu konuda Apocu faşistlere elini uzatıyor. Apocu faşistlerin proleter devrimcilere ve halka saldırıları karşısında kılını kıpırdatmayan ve bu faşist saldırı ve provokasyonları onaylayan Partizan, Apocuların bir provakasyonu sonucu vurularak ölen bir Apocu provokatörü bahane ederek proleter devrimcilere adi ve ancak kendisine yaraşan küfürler yağdırıyor. Proleter devrimcilere işkenceci ve katil diye küfrediyor. Proleter devrimcilerin faşist diktatörlük karşısında hiçbir şey yapmadığını söyleyecek kadar yolunu şaşırıyor. Partizan bu provokasyon olayından hareketle proleter devrimcilerin kendilerini savunma tavırlarını "iki UKO'cu arkadaşa yapılan canice saldırı" diye niteliyor.

Apocular Amerikancı egemen sınıfların ve özellikle Kürt komprador burjuva-toprak ağalarının bir hareketi ve MİT'le iç içe çalışan bir cinayet çetesidir. Kürt halkı bunu her gün yaşayarak görüyor. Hilvan, Dersim, Kars, Elazığ, Antep, Batman ve daha birçok Kürt bölgesinde emekçiler ve devrimciler Apocu faşistlerin hiç de MHP'li katillerden farklı olmadıklarını yaşıyarak görüyorlar. Apocuların faşist bir cinayet örgütü olduğu bizzat sosyal pratik tarafından ispatlanıyor. Bu konuda fazla bir sev söylemeye gerek yok. Ve Partizan Apoculara 'arkadaş' diyor. Bu faşist çeteye karşı mücadele ettiği için proleter devrimcileri 'halk saflarında bölücülük yaratmak'la suçluyor. Partizan, Apocuları halk içinde görüyor. Partizan'a göre Hadişerli Yusuf Ağa, Pülümürlü Binali Ağa, Apocular halktan insanlardır. Ama yine Partizan'a göre yoksul köylüler, 1 Mayıs mahallesinde ev yapmak isteyen işçiler, Ankara'da gecekondu için mücadele eden emekçi kadınlar, Devrimci Yol-dan öğretmenler, proleter devrimci hareketin taraftarları saldırılması, katledilmesi, işkenceye çekilmesi gereken halk düşmanlarıdır (!)

Peki Partizan, Apoculardan niçin elini çekmiyor?

Partizan yararcıdır, fırsatçıdır. Partizan'a dokunmayanlar ama halka ve devrimcilere ölüm kusanlar Partizan'ın dostudur, arkadaşıdır. Toprak ağaları, kompradorlar, onların siyasi hareketleri Partizan'ın müttefikleridir. Peki Partizan: hani sen kompradorlara ve toprak ağalarına düşmandın? Hani sen başkalarını pasiflikle suçlayacak kadar keskin devrimci ve kararlıydın? Nerde kaldı? Ve yine soruyoruz Partizan'a. Senin TİKP ile aranda ne tür farklar var açıklar mısın?

Partizan bütün çabasıyla tabanındaki insanları proleter devrimci harekete düşmanlıkla eğitmeye çalışıyor. Bize yönelttiği bütün karalamalar buna hizmet ediyor. Ama biz tüm gerici çabalara ve kof keskinliklere karşın dürüst insanların proleter devrimcilerle birlikte hareket edeceğine inanıyoruz. Nasıl Partizan'ın İGD ile uzlaşmasına karşın Adana'da İGD'liler tarafından Partizan taraftarları katledildiyse ve Partizan buna karşı keskinlik (!) kokan bir bildiri dağıtmaktan başka birşey yapmadıysa, yarın da Partizan'ın dost gördüğü Apocu faşistler Partizan tabanındaki devrimci unsurlara kan kusacaklardır. Ve Partizan şefleri devrimcilerin katledilmesinden asla üzüntü duymazlar. Biz Partizan tabanındaki dürüst unsurları devrimin çıkarlarına, halkın çıkarlarına sahip çıkmaya, proleter devrimcilere düşmanlığa hayır demeye, devrimci sorumlulukla hareket etmeye çağırıyoruz.

ELAZIĞ
Halk Apocu saldırganları kovaladı

Apocu faşistlerin proleter devrimcilere ve emekçilere yönelik saldırıları devam ediyor. Son günlerde Apocular Elazığ Yıldız Bağları, Fevzi Çakmak ve gecekondu mahallelerinde saldırılarını artırdılar.

Sıkıyönetim süngüsünün gölgesinde halka saldıran Apocu faşistler, mahallelerde, yollarda, okullarda pusuya yatmakta, devrimcileri kurşunlamaktadırlar. Geçtiğimiz günlerde Apocular Yıldız Bağları'nda pusuya yatarak proleter devrimcileri yaylım ateşine tuttular. Daha sonra taksiyle mahalleye gelen Apocular burada mahalle halkı tarafından kovuldular. Mahalleden kovulan Apocular bu kez liseli öğrencilere saldırıya geçtiler.

Bunun üzerine öğrenci velileri, ana ve babalar toplu olarak okula gitme, öğrencilerle birlikte Apocu faşist saldırıyı dağıtma kararı aldılar. Mahalleli emekçiler çocuklarını okulda karşılamaya başladılar. Bu sırada saldırıya yeltenen Apocular, emekçilerin taşlı, sopalı karşı koyuşuyla püskürtüldü.

Elazığlı emekçilerin proleter devrimciler önderliğinde milli zulme, sıkıyönetim terörüne, faşist diktatörlüğe ve Apocu uzantılarına karşı mücadelesi gelişiyor. Emekçiler ve devrimciler Apocu ve MHP'li faşist çeteleri söküp atmak için mücadeleyi yükseltiyorlar.

Öte yandan kendilerine çeşitli adlar yakıştıran küçük-burjuva oportünist akımların, Apocu faşistlerin saldırıları karşısındaki teslimiyetçi, vurdumduymaz tavırları, sorumsuz ve tutarsızlıkları devam ediyor. Bu gruplar "bana dokunmayan yılan bin yaşasın" hesabıyla hareket ediyorlar.

Mazgirt'te yasa dışı gösteri

13 Kasım günü Tunceli'nin Mazgirt ilçesinde 800'ün üzerinde emekçi proleter devrimcilerin önderliğinde yasa dışı bir gösteri düzenlediler. "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Kahrolsun Milli Zulüm", "Sıkıyönetim Derhal Kaldırılsın", "Yaşasın TDKP", "Yaşasın GKB" pankartlarının taşındığı gösteriye sıkıyönetim birlikleri saldırmaya cesaret edemedi.

Mazgirtli emekçi köylülerin yıllardan beri sürdürdükleri köylerine yol yaptırma girişimleri bu yıl yoğunluk kazandı. Mazgirt-Darıkent köylerinin yolunun yapılması için birçok kez ilgililere baş vurularda bulunuldu. Ne var ki, burjuva hükümetleri seçim yatırımı olarak ve köylüleri aldatmak için göstermelik bir şekilde bir iki köye yol götürülmesinden başka bir şey yapmadılar. (Bu yollar ise ancak yazın bir iki ay çalışabiliyor) Bu durum Mazgirtli emekçi köylülerin faşist diktatörlüğe kinlerini daha da biledi.

Mazgirt'in emekçi köylüleri yıllardır düzenli işleyen bir yola kavuşamamışlardı. Kışın fırtınalarda doktora kavuşturulamadığı için ölen hastaların sayısı bir hayli kabarıktı. Burjuva hükümetleri ve her türden gerici propagandacılar köylüleri aldatmaya ve oyalamaya çalışıyordu. Mazgirt'in emekçi köylüleri yol sorunlarının mücadele edilmeksizin çözülemeyece

Devamı sayfa 6'da

İSTANBUL
MHP'li faşistler 3 emekçiyi katletti

14 Kasım günü MHP'li faşistler İstanbul Okmeydanı'nda bir büfeyle bir kırtasiyeci dükkanını silahla tarayarak üç emekçiyi katlettiler. 8 emekçi de faşistler tarafından yaralandı. Öldürülen kırtasiyeci dükkanında sıkıyönetim öncesinde Halkın Kurtuluşu bulundurduğu için daha önce de birçok kez faşistler tarafından tehdit edilmiş ve dükkanı bombalanmıştı.

MHP'li faşistler devrimciler ve emekçiler tarafından yürütülen çalışmalar sonucu tecrit oldukları için bu tür saldırı ve katliamlarla halka gözdağı vermeye çalışıyorlar.

Proleter devrimciler faşist saldırı ve katliamı teşhir eden propaganda faaliyeti yürüttüler. Kahve toplantıları yapıldı. Katliamı protesto etmek için Kaptanpaşa Lisesi'nde bir forum düzenlendi. 500 kişinin katıldığı bir yürüyüş yapıldı.

GİRESUN
Devrimciler arasında güç ve eylem birliği gerçekleşti

Geçtiğimiz günlerde Giresun'da MHP'li sivil faşist çeteler, Söken mahallesinde halka ve devrimcilere hedef gözeterek ateş açtılar. Saldırı sırasında iki devrimci yaralandı. Yaralılardan M. Kemal Durmuş kaldırıldığı hastanede kurtarılamayarak öldü.

Bunun üzerine devrimciler MHP'nin, polis ve Kontr-gerilla'nın cinayet ve katliamlarını protesto etmek için yasa dışı bir gösteri yaptılar. Gösteri sırasında polis üç devrimciyi gözaltına aldı. Fakat halkın ve halk gençliğinin direnişi sonunda, polis, gözaltına aldığı üç devrimciden ikisini serbest bırakmak zorunda kaldı.

Daha sonra Giresunlu devrimciler M. Kemal Durmuş arkadaşın cenaze törenini anti-faşist bir gösteriye dönüştürdüler. Bunun için Giresun'da bulunan Halkın Kurtuluşu, Devrimci Yol ve Kurtuluş taraftarı devrimciler güç ve eylem birliği yaptılar. Ortak bir eylem birliği komitesi oluşturdular. Devrimciler ve halk gece, Söken mahallesine polisin girmesini önlemek için barikatlar kurdular. Barikatların önünde her üç siyasetten de arkadaşlar görev aldı. Barikatların önünde araba lastiği, odun ve benzin yakıldı.

Eylem birliği komitesi Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol imzası ile ortak bir bildiri yazılarak, bunun halka dağıtılması kararı aldı. Yazılan bildiri halk arasında dağıtıldı. Devrimcilerin güç ve eylem birliği yapması Giresun halkı ve devrimciler arasında büyük bir coşku ile karşılandı.

Giresunlu devrimcilerin dağıttığı ortak bildiride şöyle denilmektedir:

"Egemen sınıflar, halkın mücadelesini bastırabilmek için MHP'si, MİT'i, Kontr-Gerilla'sı, polisi, jandarması ve sıkıyönetimiyle alabildiğine saldırmaktadır. Fakat halkın mücadelesi her geçen gün yükselmekte, işkencehaneler, zindanlar, hiçbir barikat halkın mücadelesini durduramamaktadır, durduramayacaktır da.

"Kardeşler,

"Can düşmanımız faşizme karşı mücadelemizi yükseltelim. Şehit olan Mustafa Kemal Durmuş yoldaşın mücadele alanında bıraktığı bayrağı eylem alanlarında daha da yükseklerde dalgalandıralım.

"Faşist cinayet örgütlerini dağıtmak ve faşist katillerden hesap sormak için daha örgütlü, daha güçlü aktif kitle eylemleri, faşistlerin her yerden atılması... İşte hesap sormanın tek yolu. Devrimci mücadeleyi yükseltmek, güçlerimizi birleştirerek faşizme karşı seferber etmek ve hakim sınıfların iktidarını yıkmak, işçilerin köylülerin kendi iktidarlarını kurması ile mümkün olacaktır.

HALKIN KURTULUŞU,
DEVRİMCİ YOL
KURTULUŞ"

Cenaze törenine halk ve halk gençliği katıldı ve emekçiler ve devrimciler cenaze töreninde faşizme ve faşist katliamlara karşı kinlerini haykırdılar. Bütün devrimciler cenaze töreni sırasında, belirlenen ortak sloganları birlikte haykırdılar, bunun dışında her grup da kendi bağımsız sloganlarını özgürce attı.

Tabanda gelişen birlik

Dün İzmir, Gaziantep, Yalova ve daha birçok yer ve bugün Giresun...

Evet, devrimciler, anti-faşist demokratik güçler arasındaki güç ve eylem birliği giderek gelişiyor ve ülkenin dört bir tarafında yaygınlaşıyor. Halkın Kurtuluşu taraftarları ile Devrimci Yol ve Kurtuluş taraftarları birçok alanda ve somut eylemlerde güç birliği yapıyorlar, güçlerini birleştiriyorlar ve faşizmin, saldırıları üzerine birlikte gidiyorlar.

Bu, elbette, son derece olumlu bir gelişmedir ve tabanda devrimciler arasında kurulan güç birliklerinin, eylem birliklerinin geldiği noktaya da işaret etmektedir. Tek tek yörelerde ve alanlarda kurulan bu eylem birlikleri, şüphesiz, işçi sınıfının ve halkın anti-faşist demokrasi mücadelesini ilerletmekte, kitlelerin ve devrimcilerin yeni mevziler kazanmasında yeni bir adım olmaktadır. Faşizmin ve egemen sınıfların saldırılarını daha çok geriletmektedir. Devrimciler arasında gerçekleştirilen eylem birlikleri, halk güçlerinin birleşmesinin ve mücadelenin ilerlemesinin de bir unsuru olduğu için her birlik, kitleler tarafından, devrimciler tarafından coşku ve sevinçle karşılanmaktadır.

Bu, bugün, bütün alanlarda ve bütün yörelerde bulunan devrimcilerin ve anti-faşist güçlerin izlemesi gereken bir yoldur. Tek tek yörelerde ve alanlarda devrimciler ve anti-faşist güçler arasında eylem birlikleri kurulmalı ve ilerletilmelidir. Bu bütün devrimcilerin vazgeçilemez ve ertelenemez bir görevi olmalıdır.

Ama, elbette ki, devrimcilerin ve yurtseverlerin bakışı tek tek yörelerde ve alanlarda kurulan eylem birlikleri ile sınırlı olamaz. Onlar bütün halk güçleri arasındaki birliğin bütün ülke çapındaki savunucusu ve uygulayıcısı olmalıdırlar. Eylem ve güç birlikleri bütün ülke çapında ve belirli bir platform temelinde kurulmalıdır. Egemen sınıfların, at değiştirerek yeni saldırılara hazırlandığı bugünkü koşullarda, bu, daha da önem kazanmıştır ve ertelenemez bir görev durumuna gelmiştir. Böyle bir birlik halkın demokrasi mücadelesini ilerletecek, egemen sınıfların saldırılarının geri püskürtülmesinde önemli bir adım olacaktır. Bugün bütün devrimcilerin ve halkın isteği budur.

Halkın Kurtuluşu'nun bu konudaki siyaseti açıktır ve uzun bir süreden beri bütün halk güçlerini ilkeli bir temelde ve bütün ülke çapında eylem birliğine çağırmaktadır. Bütün devrimciler de buna uygun hareket etmektedir. Birçok alanda Halkın Kurtuluşu taraftarı devrimciler ile Devrimci Yol ve Kurtuluş taraftarları arasında eylem birlikleri hayata geçmektedir. İzmir, Yalova, Gaziantep, Giresun ve daha birçok yer bunun en somut örnekleridir. Devrimci Yol'un ve Kurtuluş'un tabanındaki birçok devrimci de bu eylem birliklerinin sürdürülmesinden ve bunun bütün ülke çapında gerçekleştirilmesinden yanadır, bunu istemektedir.

Devrimci Yol'u ve Kurtuluş'u çıkaran arkadaşlar, bütün devrimcilerin bu isteğine uygun hareket etmeli ve ülke çapında ve merkezi planda da eylem birliklerinin kurulması için üzerlerine düşen görevleri yerine getirmelidirler.

Devrimci sorumluluğun bunu gerektirdiği düşüncesindeyiz.

Dersim halkının faşist-feodal diktatörlüğe karşı mücadelesi

Dersim halkının, ezilen Kürt halkının bir parçası olarak, ezen ulusun egemen sınıfı Türk burjuvazisi ve toprak ağalarına karşı başlattığı ulusal ve demokratik mücadele uzun bir süreci kapsar. Mustafa Kemal'in faşist diktatörlüğünün Dersim halkının ulusal ve demokratik mücadelesini çağımızda ender görülen bir soykırımla ezmeye çalıştığı bilinen bir gerçektir. 60 binin üzerinde insan sırf Kürt oldukları için ve ulusal haklarını istedikleri için iğrenç katliamlara tabi tutulmuşlardır. Dersim'de Kürtlerin kökünü kazıyabilmek için beşikteki yavrular delikdeşik edilmiştir. Kadın, ihtiyar, çoluk-çocuk demeden 60 binin üzerinde insan katledilerek derelere gömülmüştür. Onbinlerce insan yerinden yurdundan koparılarak sürgüne gönderilmiştir. Dersim halkına reva görülen bu iğrenç katliamı Kürt gericiliği, Kürt toprak ağaları ve burjuvalar sessizce ve el altından desteklemekten geri durmamışlardır.

Dersim halkının ezen ulusa karşı başlattığı bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin Kürt gericiliği tarafından desteklenmemesinin nedeni, bu hareketin şu veya bu ölçüde Kürt gericiliğini de hedef alan demokrasi öğelerini taşımış olmasıdır. Dersim halkının demokrasi mücadelesi, iç gericiliği de hedef almayan ulusların kendi kaderini tayin hakkının gerçek anlamda elde edilemeyeceğinin en açık bir göstergesidir.

Emperyalizmin uşağı Türk komprador ve toprak ağaları, Dersim halkını ezip yok etmek için en gerici, ırkçı, faşist nitelikteki ezen ulus şovenizmini fütursuzca uygulamaya sokmuştur. Kürdistan'da uygulanan ırkçı, şoven politika, özellikle başta Dersim'i hedef almıştır. Bugün de yine Dersim'i hedef almaktadır.

Dersim'in Kürt halkı, genelde Kürt halkına yönelen zorla asimile edilme politikasına en fazla maruz kalmıştır. Emperyalizmin uşağı ve Türk gericiliği ile iç içe yaşayarak egemenliklerini sürdüren Kürt komprador burjuvazi ve toprak ağalarının katliamlarla dolu faşist, ırkçı, şoven politikaları Dersim halkının ulusal ve demokratik mücadelesini ezmeyi hedeflemesine rağmen bunu başaramamıştır ve başaramayacaktır. Dersim'de yapılan insanlık dışı zulüm, baskı, terör ve katliama rağmen halkın mücadelesi durmamıştır. Aksine yoğunlaşarak daha bilinçli ve üst düzeyde devam etmektedir. Dersim halkı, bugün ilerici ve devrimci bilincin etkisinde ve proleter devrimci hareketin önderliğinde ulusal ve sosyal kurtuluş için mücadeleye atılmıştır. Bu durumu Kürt revizyonistleri ve faşistleri, burjuva milliyetçileri gözardı etmek için Dersim'i Kürdistan'dan saymıyorlar(!) Dersim'in Kürdistan'dan sayılmamasının nedeni, halkın dostu pozlarında ortalıkta gezen Kürt revizyonistlerinin ve gericilerinin burada geçici egemenliklerini kuramamış olmasıdır. Dersim halkı, proleter devrimci hareketimizin önderliğinde doğru kurtuluş yolunu bulabilmekte ve demokrasi mücadelesini geliştirebilmektedir. İşte bu durumdur ki faşist diktatörlüğü ve tüm gericiliği Dersim'e faşist saldırılar düzenlemeye zorluyor. Dersim halkı, Türk şoven, ırkçı, faşist ezen ulus politikasına karşı Marksizm-Leninizmin, iki ulustan proletaryanın tek komünist partisinin önderliğinde ve iki ulustan halkın emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı kardeşliği temelinde, Türk iç gericiliği dahil olmak üzere, emperyalizme ve tüm Türkiye gericiliğine karşı toprak devriminin esasları üzerinde ve sosyalizmi hedefleyerek mücadele yürütmektedir. O, bu mücadele içerisinde kendi kaderini özgürce tayin edebileceğini kavrıyor ve ancak tüm Kürdistan halkı bu yolu izlediği zaman tüm ulusal eziklerden kurtulup, ulusal haklarını tam olarak elde edilebileceğini anlıyor.

Faşist diktatörlük, proleter devrimci hareketimizin önderliğinde gelişen Dersim halkının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini ezmek için var gücüyle çaba harcıyor ve bunu kendine baş görev edinmiştir. Faşist diktatörlük ve militarist ordu şefleri, Dersim'de azgın bir terör ve yıldırma hareketi başlatmışlardır. Akılları sıra Dersim halkını mücadeleden alıkoyacaklar(!) Dersim halkı, Türk ırkçılığını ifade eden faşist Türk şoven politikasına karşı direnmekten geri durmayacaktır ve durmuyor. Bunun için Dersim'de sıkıyönetime karşı halkın yeni ve yoğun bir mücadelesi başlamıştır.

Kürt revizyonistlerinin ve gericilerinin Kürt halkının ezilen bir ulus olma özelliğini istismar ederek etkinlik kurduğu yerlerde ilan edilen sıkıyönetime karşın, hiçbir halk derinişinin ve mücadelesinin ortaya çıktığı şimdilik görülmüyor. Oysa Kürt revizyonistleri mangalda kül bırakmıyorlar. Önlerine geleni "Türk devletinden" yana sosyal-şovenler olarak nitelendirmekten geri durmuyorlar. "Türk devleti" diye nitelendirdikleri faşist diktatörlüğe karşı nedense ellerini kaldıramıyorlar. Faşist diktatörlüğün sıkıyönetimli faşist saldırıları karşısında boyun eğiyorlar, halkı teslimiyete çağırıyorlar. Bu durum, Kürt revizyonistlerinin her türlü gericilikle çıkar bağları içinde olduğunun somut göstergesini teşkil ediyor. Bunların tüm yaygara ve demagojilerine karşın, faşist diktatörlük, Kürt halkının anti-feodal demokrasi mücadelesini ezmeye yöneldiğinde, bu operasyonları desteklemekten geri durmadı ve durmuyor. Kürt revizyonistlerinin sıkıyönetime karşı mücadele etmemelerinin nedeni, sıkıyönetimin Kürt gericiliğinin de çıkarı doğrultusunda Kürt halkının ulusal ve demokratik mücadelesini ezmeyi hedef almasıdır.

Kürt halkı, Kürt gericiliğinin ve revizyonistlerinin bu ihanetini canlı bir şekilde yaşamaktadır. Bunun için Kürt gericiliği hedef alınmadan ezen ulusun ırkçı, faşist ve şoven, asimilasyoncu politikası yok edilemez.

Dersim halkı kendine uygulanan en iğrenç, insanlık dışı Türk ırkçılığına ve şovenizmine rağmen proleter devrimci hareketin önderliğinde doğru devrimci bir platformun temellerinde, Türk proleteryası ve halkına karşı hiçbir düşmanlık duygusu taşımıyor, askine iki ulustan proletaryanın ve halkın sınıfsal kardeşliği temeli üzerinde kendini baskı altına alan ezen ulus şovenizmine karşı mücadeleye atılıyor. Dersim halkı Türk proletaryası ve halkıyla birleşerek, emperyalizm ve Türk gericiliği dahil olmak üzere tüm gericiliğe ve burjuvaziye karşı mücadele edilebileceğini bilmektedir.

Kürt revizyonistleri ve burjuva milliyetçileri, iki ulustan halkın ve proletaryanın arasına ulusal çitler çekerek, emperyalistlerin ve gericilerin çıkarı doğrultusunda halkları bölmeye çalışıyorlar. Bu amaçları için Kürt halkının ezilen ulus olma özelliğini istismar ediyorlar. İki ulustan halkı ve proletaryayı birbirlerine düşman kılarak, iç gericiliğin Kürdistan'da tam egemenliğini sağlamaya çalışıyorlar. Dersim halkı, bu toprak ağası ve burjuva karakterli gerici şoven politikayı bir yana attığı için revizyonistlerin düşmanlığını üzerine çekiyor. Bunun için Kürt revizyonistleri Dersim halkı üzerinde yoğunlaşan azgın faşist sıkıyönetim saldırıları karşısında sessiz kalıyorlar. "Asimile olmuş" diyerek Dersim'i tecrit politikası izliyorlar. Kürt halkının geneldeki mücadelesiyle Dersim halkının demokrasi mücadelesinin birleşmesine engel oluyorlar.

Faşist diktatörlük, sıkıyönetim, Türk komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının ırkçı, faşist, şoven, asimilasyoncu politikaları ve Kürt gericiliğinin bu gerici sınıflarla iç içe yaşayarak faşist diktatörlüğü Kürt halkının anti-feodal demokrasi mücadelesini ezmek için seferber etme girişimleri, Kürt halkının ve onun bir parçası olan Dersim halkını Türk halkıyla birleşerek mücadele etmekten alıkoyamayacaktır. Ve halkın mücadelesini ezemeyecektir ve de ezemedi. Kürt halkı Dersim halkının mücadelesinden dersler çıkararak kendilerini ulusal ve sosyal kurtuluşa götürecek tek siyasi hareketin, Kürt proletaryasının da içinde yer aldığı, Türk ve Kürt proletaryasının öncü örgütü Devrimci Komünist Partisinin olduğunu kavramalıdır. Sosyalizmi hedefleyen bir mücadele, Kürt ulusunu ezilen ulus olmaktan çıkaracak, üzerindeki her türlü sömürüyü yok edecek, onu özgür ve ulusal haklarını elde etmiş bir halk haline getirecektir.

Apoculara ve İGD'ye karşı tavır

Diktatörlüğün sivil ve resmi güçleri, devrimcilere, işçi ve emekçilere saldırıya devam ediyor ve saldırılar giderek artıyor. Faşist diktatörlükten ayrı düşünülemeyecek olan, diktatörlüğün üzerinde yükseldiği sosyal temele dayanan ve halk hareketine düşman olan, kendilerine "sosyalist", "ulusalcı" vb. isimler veren 'sol' maskeli halk düşmanı katil çeteleri proleter devrimcilere, devrimci ve emekçilere saldırılarını sürdürüyor. Apocular ve İGD'liler devrimcileri kurşunluyor, pusular kuruyor, halka saldırıyorlar.

Son günlerde bu faşist ve sosyal-faşistlerin saldırıları sonucu birçok devrimci, demokrat, halktan insan öldü, ya da yaralandı. Apocular Tunceli köylerinde proleter devrimcilere pusu kurdular. Silahla taradılar. Ulupınar köyünde bir provokasyon yaratarak sıkıyönetim birliklerinin yoksul köylülere ve proleter devrimcilere saldırmasını sağladılar. Elazığ'da lise öğrencilerine saldırıya geçtiler. Yıldız Bağları, Fevzi Çakmak ve gecekondu mahallelerinde emekçilere saldırdılar. Hilvan'da Apocuların yoksul Kürt köylülerine saldırıları devam ediyor. Toprak ağası Paydaşların paralı askerliğini yapan Apocularla, AP'li faşist toprak ağası Celal Bucak ve adamları arasında süren çatışmalarda katledilen köylülerin sayısı onlarca denilebilecek rakamlara ulaştı. Pazarcık'ta hırsızlık yaptıkları için polis tarafından yakalanan Apocular "biz H.Kurtuluşu'ndanız" diyerek faşist diktatörlüğün güçlerinin proleter devrimci harekete saldırmasını sağlamaya çalıştılar, bir H.Kurtuluşu taraftarının ismini vererek "o da bizimleydi" dediler ve arkadaşın tutuklanmasını sağladılar. Apocuların provokasyon ve tertipleri birbirini izliyor.

İGD'li beslemelerin Rus sosyal-emperyalizmi ve egemen sınıflar hesabına yürüttüğü saldırılar da artıyor. İGD'li katiller bugüne kadar özgürlük ve demokrasi mücadelesinin birçok neferini katlettiler. İşçi ve emekçilere saldırarak yaraladılar. İzmir'de proleter devrimci işçi Kamil Sağır İGD'li beslemelerce öldürüldü. İstanbul'da proleter devrimcilere saldıran İGD'liler bir devrimciyi yaraladılar. Adana'da geçtiğimiz günlerde Partizan taraftarı 3 kişi İGD'liler tarafından öldürüldü. 22 Ekim günü İGD'li beslemeler polis ve jandarma ile birlikte İzmir Fen Fakültesi öğrencilerine saldırdılar. İGD'liler polis desteğinde Bornova yurtlarına saldırıya hazırlanıyorlar.

Bugün hepsi de faşist diktatörlüğün birer saldırı örgütü olan faşist cinayet çetelerine karşı mücadele büyük bir öneme sahiptir. Ancak bu mücadele doğru bir kavrayışla yürütüldüğü zaman beklenen sonuca ulaşabilir ve bir bütün olarak faşist diktatörlüğü geriletebilir. Bu faşist cinayet örgütlerine karşı mücadele, faşist diktatörlüğe, sömürü düzenine karşı mücadeleyle birleştirilemediği zaman yanlışlara düşülmekten, mücadeleyi MHP'li, İGD'li, Apocu, TİKP'li faşist ve sosyal-faşistlerle düello düzeyine indirgemekten kurtulunamaz. Diktatörlüğe ve onun bütün cinayet örgütlerine, sivil ve resmi militarist güçlere karşı mücadele bir bütündür. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler daha iyi bir yaşam için, özgürlük ve demokrasi için yürüttükleri mücadelede bu halk düşmanlarının saldırılarıyla karşılaşmaktadır. Halkın mücadelesine önderlik eden devrimciler bu çetelerce katledilmektedir. Onun içindir ki, bu faşist ve sosyal-faşist cinayet çetelerine karşı mücadele kitlesel karaktere sahiptir. Mücadelenin kitlevi karakteri en ufak bir biçimde yadırganamaz. Nitekim mücadelenin kitlevi özellik taşıdığı yerlerde MHP'li, İGD'li ve Apocu katil çeteleri sökülüp atılmakta ve birçok yere bunlar sokulmamaktadır. Bugün bu mücadeleyi daha da ilerletmek, daha fazla işçi, köylü, öğretmen, memur ve genci faşist diktatörlüğe ve onun MHP'li, İGD'li ve Apocu türünden cinayet örgütlerine karşı seferber etmek en ufak bir biçimde ihmal edilemeyecek mutlak devrimci bir görevdir. Kitleler bu cinayet çetelerine karşı ayağa kaldırıldığında bu katliam yuvaları darmadağan olacaktır.

Bir diğer nokta ise, çeşitli küçük-burjuva hareketlerin bu cinayet çetelerine karşı ya hayırhah bir tavır içinde olmaları, ya da bunları desteklemeleri biçiminde ortaya çıkan oldukça zararlı bir anlayıştır. Bugün Apoculara, İGD'li ve diğer sosyal-faşist halk düşmanlarına karşı tavır halka ve devrime karşı tavırla ilgilidir, bunun bir parçasıdır. Bu faşist cinayet çetelerinden yana olmak, onları en ufak bir biçimde desteklemek, onlara karşı "tarafsız" kalmak halka ve devrime düşmanlığa evet demektir. Saldırıları desteklemek halkın karşısına çıkmak demektir. Ve kendisine devrimci diyen, devrimden, halkın çıkarlarından yana olan hiçbir kişi ya da grup bu tavra düşmemek zorundadır.

nın yükünün emekçi kitlelerinin sırtına yüklenmesinin formüle edilmesinden başka bir şey değildir ve olamaz da. Bugüne kadar da hep böyle olmuştur. En yakın örnek olarak da CHP Hükümetinin Programı da bunun bir istisnası değil, tam tersine kendisiydi. Yalnız, reformist CHP programını ve temel ekonomi politikasını çeşitli demogojik yalanlarla süslemeye çalışmıştı. Ama O'nun 22 aylık iktidarı, reformizmin gerçek niteğini ve işlevini bütün çıplaklığı ile gözler önüne serdi. Dahası CHP reformistleri emperyalistlerin ve egemen sınıfların isteği ve desteği ile işbaşına geldi ve onlar açısından, o günkü koşullarda esas işlevini tamamladığı için de işbaşından uzaklaştırıldı.

Bu durum, elli küsur yıllık Cumhuriyet tarihinde gelmiş-geçmiş bütün hükümetler için ve bu hükümetlerin Programları için de söylenebilir.

Fakat bu durum, faşist AP Hükümetinin Programında daha açık ve daha net bir biçimde formüle edilmiştir. Bunun için fazladan demogoji yapmak ihtiyacı da duyulmamıştır. Öyle ki, faşist AP Hükümetinin Programı, komprador burjuvazinin sözcülerinin ve bazı kuruluşlarının, özellikle 14 Ekim Seçimlerinin hemen sonrasında başlattıkları çeşitli açıklamaların ve isteklerinin toparlanarak formüllendirilmesinden ibarettir. Başka bir deyimle, emperyalistler ve egemen sınıflar CHP reformist hükümeti eli ile hayata geçiremedikleri bir çok siyasi ve ekonomik saldırı tedbirini, faşist Demirel Hükümetinin Programına koyarak, programı tamamen bu temeller üzerinde formüle ederek Komprador-feodal düzenin istikrarını ve devamını sağlamayı hedeflemektedirler.

Özetle faşist Demirel Hükümeti programı ve niteliği ile, emperyalistlerin ve egemen sınıfların, bugünkü koşullarda, Türkiye işçi sınıfına ve Türkiye halkına karşı saldırıların yoğunlaştırılmasının ve baskıların artırılmasının bir aracıdır.

Sömürücü egemen sınıflar ve emperyalist haydutlar, bu hükümet eliyle, faşist diktatörlüğü sağlamlaştırmak, halkın demokrasi mücadelesinin yükselmesi sonunda açılmış bazı gedikleri kapatmak ve buhranın bütün siyasi ve ekonomik sonuçlarını emekçi halk kitlelerinin sırtına yıkmak istemektedirler.

Hükümet Programını bazı noktalardan ele alırsak bu durumu daha açık bir biçimde görebiliriz.

SİYASAL ALANDA

Egemen sınıflar ve onların siyasi aleti faşist AP Hükümeti faşist diktatörlüğün bugünkü işleyişini ve var olan tedbirlerini yetersiz bularak, işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin demokrasi mücadelesini bastırmak ve faşist diktatörlüğün istikrarını sağlamak için bir dizi yeni tedbir almak, var olan siyasal özgürlüklerin bütününü fiili olarak ve kağıt üzerinde de ortadan kaldırmak istemektedir.

Bu durum AP Hükümetinin Programında şu tip siyasal tedbirlerin alınacağının vadedilmesi ile yansımaktadır:

*Devlet Güvenlik Mahkemeleri yasasının çıkarılması

*Sıkıyönetimin sürdürülmesi ve daha bir çok ili kapsayacak şekilde genişletilerek, daha etkili bir hale getirilmesinin sağlanması

*Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasasının değiştirilmesi, bu hakların kağıt üzerinde de kısıtlanması

*Sendika ve Dernekler Yasının değiştirilmesi, var olan hakların daha da kısıtlanması ve fiiliyatta işlemez hale getirilmesi

*İller İdaresi Yasasının değiştirilmesi, valilerin yetkilerinin artırılması, onlara sıkıyönetim komutanı yetkilerinin verilmesi, bütün ülkede 'sivil sıkıyönetim'in uygulanır hale getirilmesi

*Polis vazife ve Selahiyetleri Yasası ile Emniyet Teşkilatı Yasasının değiştirilmesi, polisin yetkilerinin her alanda artırılması, tam bir polis devleti kurulması

*Yasaların daha etkin bir biçimde işletilmesinin sağlanması, Anayasa'da var olan 'Olağanüstü Haller' ile ilgili tedbirlere ek olarak bir de 'Fevkalade Haller Kanunu'nun çıkarılması

*Bütün devrimci ve demokrat memurların devlet kurumlarından temizlenmesi

Aslında bütün bu tedbirler, egemen sınıfların CHP reformist Hükümeti eliyle planladığı, ama bir kısmını hayata geçirmeye başarılı olamadığı tedbirlerdir. Egemen sınıflar, faşist diktatörlüğü güçlendirmeyi, yükselen demokrasi mücadelesini bastırmayı hedefleyen bu tedbirleri bugün faşist AP Hükümeti eliyle uygulamaya sokmaya çalışmaktadırlar.

EKONOMİK ALANDA

Faşist AP Hükümeti, buhranın faturasını emekçi halk kitlelerine kesmenin, ülkemizdeki emperyalist talan ve soygunu artırmanın ve bunun bir parçası olarak da emperyalist reçetelerin bütünüyle uygulanmasının bir siyasal aracıdır. Hükümet Programı da bütünüyle bunu ortaya koymakta, programın ana felsefesi bu temel politika üzerine oturmaktadır. Bu anlamıyla, program aynı zamanda, emperyalistlerin ve egemen sınıfların, komprador burjuvazinin taleplerine ve isteklerine bütünüyle cevap vermektedir.

Komprador burjuvazi, emperyalizme bağımlı ve onun tarafından yaratılan bir sınıf olmasının bir gereği olarak, emperyalizme bağımlılığın daha da artırılmasını, emperyalistlerin ekonomik, siyasi, mali vb. alanlardaki mevzilerinin genişletilmesini istemektedir. Bunun için de komprador burjuvazinin çeşitli sözcüleri, çok uzun zamandan beri, özel sektörün iç ve dış kredi olanaklarının genişletilmesi, emperyalist sermaye akışının hızlandırılması yönündeki taleplerini dile getirmekteydiler. Ecevit Hükümeti, egemen sınıfların bu yöndeki isteklerine bütünüyle uymaya çalışmıştır. Şimdi de faşist AP Hükümetinin Programı komprador burjuvazinin bu talebine bütünüyle cevap vermektedir. Hükümet Programında, yabancı sermaye akışını yavaşlatan veya durduran bürokratik engellerin kaldırılacağı, Türkiye'nin taahhütlerine sadık kalacağı, uluslararası ekonomik kuruluşlar ve AET ile ilişkilerin sürdürüleceği ve geliştirileceği (İMF vb. kastediliyor) taahhüt ve formüle edilmekle komprador burjuvazinin talimatları bütünüyle yerine getirilmektedir.

Baş.Ta.Sa.8'de

* Faşist APHükümetinin Programı, madenlerin işletilmesi, servet beyannamesi konusunda getirdiği yeni düzenlemelerle ve sigara imalatı vb. gibi alanlarda 'özel sektör'e yeni olanaklar tanıması ile, komprador burjuvazinin sömürü ve yatırım alanlarını genişletmekte, 'özel sektör-devletsektörü' tartışmasında 'özel sektör'e ağırlık vermektedir. (Devletçilik konusu üzerinde gazetemizin daha önceki sayılarında durmuştuk)

* Komprador burjuvazi, buhranı işçi sınıfının sırtına bindirmenin bir aracı olarak işçi grevlerinin yasaklanmasını, ücret artışlarının durdurulmasını, ücretlerin dondurulmasını, grevde geçen sürenin ücretinin sendikalar tarafından ödenmesini, işkolu-işyeri ayırımının giderilerek tek tip sözleşmenin benimsenmesini ve asgari ücretin üç yılda bir belirlenmesini istemektedir. Ecevit Hükümeti 'Toplumsal Anlaşma' ile komprador burjuvazinin bu yöndeki taleplerine bütünüyle cevap vermeye çalıştı. Ama başaramadı. Şimdi de Demirel Hükümeti, Sendikalar Yasasının değiştirileceği teminatında bulunarak, programında "Hürriyetçi demokratik rejimin ekonomik düzenin rahatça işlemesi sağlanacaktır. Üretim ve yatırımın aradığı güven ortamı yeniden meydana getirilecektir. İşyeri huzurunu ülkemiz ekonomik hayatı bakımından çok önemli ve zaruri görüyoruz. Tahrikler karşısında işyeri huzurunun teminatı kanunlarda Türk işçisinin vatanperverliğinde, Türk teşebbüs erbabının hakşinas oluşunda görürüz" diyerek komprador burjuvaziye taahhütte bulunmaktadır.

* AP Hükümeti, Programında tarım ürünlerinin taban fiyatlarının belirlenmesinde 'dış fiyatların dikkate alınacağını' öngörmekle, bir yandan taban fiyatları konusunda eski politikayı sürdüreceğini taahhüt etmekte, bir yandan da sürekli devalüasyon politikasını uygulayacağını kabul etmektedir.

*AP Hükümetinin Programında 'KİT ürünlerinin fiyatları ile maliyetleri arasındaki dengesizlikler giderilecektir' ve 'İktisadi Devlet Teşekküllerinin milli tasarrufları tüketici halden çıkarılması için gerekli tedbirler alınacaktır' denilerek KİT ürünlerine zam yapılacağı şimdiden haber verilmektedir. Bunu, elbette diğer zamlar izleyecektir. Böylece temel tüketim maddelerindeki fiyat artışları sürekli olarak devam edecektir.

SONUÇ:

AP Hükümetinin özü ve gerçek niteliği budur. Emperyalistler ve egemen sınıflar faşist AP Hükümeti ile Türkiye'yi dikensiz bir gül bahçesi haline getirmeyi amaçlamaktadırlar. Reformist CHP Hükümetinin başaramadığını AP Hükümeti eli ile yapmak istemektedirler. Bunun için kolları sıvamışlardır.

Ama tıpkı CHP Hükümeti sökmediği gibi, AP Hükümeti de sökmeyecektir. Her şeyden önce, Türkiye işçi sınıfı ve ezilen halk kitleleri egemen sınıfların ve faşist diktatörlüğün bu planlarını hayata geçmesine izin vermeyecektir.

Faşist Demirel Hükümeti, egemen sınıflar açısından yeni bir istikrarın başlangıcının değil, tersine istikrarsızlığın hükümeti olacaktır.

Beşler işçileri toplu halde DSM'ye geçti

Besler Sucuk Fabrikasında mücadele içinde DSM saflarında örgütlenen işçiler, patrona ve sendika ağalarına karşı mücadeleyi yükseltmektedirler.

Daha önceleri patron iş saatini istediği gibi uzatmakta, işine gelmeyen işçiyi işten çıkarmakta idi. Ayrıca işyeri çalışma koşulları sağlığa uygun değildir. İki işçinin işten atılması üzerine, işçiler bir toplantı yaparak taleplerini tespit ettiler ve direnişe geçme kararı aldılar.

Patron iki işçinin işe alınması hariç diğer talepleri kabul etti. İşçiler durumu kendi aralarında görüşerek direnişi sürdürme kararı aldılar. Patron geri adım atarak bir işçiyi işe almayı kabul etti. Diğer işçi için ise, "her ay parasını gelsin alsın ama işe almam" dedi. İşçiler bu öneriyi de reddederek direnişe devam ettiler. Patron mücadeleyi bu şekilde ezemeyeceğini anlayınca "sizin sendikanız var, sendikadan habersiz direnişe geçmeniz kanunsuzdur. Hepinizi işten atarım" yollu tehditlere girişti. Ama bu da sökmedi. Bunun üzerine patron, işçilerin işe alınması dahil bütün talepleri kabul etmek zorunda kaldı.

75 işçi yemekhanede toplanarak 59 maddelik bir taslak hazırladılar ve noteri işyerine çağırarak Türkiye Gıda Sanayi İşçileri Sendikasından toplu olarak istifa ettiler. DSM saflarında örgütlenmeyi ve DSM'ye aidat ödemeyi kararlaştırdılar. Patron işçilerin şimdi aldığı ücretin üzerine net 8000 TL zam dahil bütün talepleri kabul etti. Buna karşılık 8 ton mal istedi. İşçiler patronun bu isteğini kabul etmeyerek direnişi sürdürme kararı aldılar.

22 Kasım'da yapılan Prof. Ü Yaşar Doğanay'ın İstanbul'daki cenaze törenine on binin üzerinde devrimci ve emekçi katıldı. Cenaze töreni anti-faşist bir gösteriye dönüştü ve sıkıyönetimin yasak zinciri bir kez daha kırıldı.

Demaş işçileri Türk Metal'den hesap sordular

DEMAŞ işçileri DSM saflarında birleşerek, MESS patronlarıyla kapalı kapılar ardında imzalanmaya çalışılan toplusözleşme görüşmelerinin uzatılmasını protesto etmek amacıyla; 10 Kasım günü faşist Türk-Metal Sendikasına yürüdüler.

Türk-Metal ve Maden-İş Sendikalarını şimdiye dek ikişer kez deneyen DEMAŞ işçileri, bu sendikaların faşist ve revizyonist sendika ağalarının yüzlerini artık tanıyor, giderek gerçek sınıf sendikaları DSM saflarında birleşiyorlar.

DSM'nin gelişip güçlenmesinden en fazla korkanlar sendika ağaları ve özel olarak da faşist sendika ağası İbrahim Çetinbağ'dır. İşçiler DSM'de örgütlenerek MESS'e, grup sözleşmelerine, toplusözleşmenin uzatılmasına, sözleşmenin işçilerden gizli olarak patronlarla kadeh tokuşturularak imzalanmasına karşı ve diğer talepler doğrultusunda mücadelelerini yükselttikçe, sendika ağaları da saldırganlaşıyor. İbrahim Çetinbağ işçileri DSM'li işçilere karşı kışkırtarak mücadeleyi önlemeye çalışıyor.

Ancak işçiler, sınıf birliğinin en güzel örneğini göstererek, ağalardan hesap sormak üzere hep birlikte Türk Metal Sendikasına yürüdüler, toplusözleşme taslağını görmek ve tartışmak istediklerini belirttiler. Faşist sendika ağası İ.Çetinbağ, sendikadan kaçmak zorunda kaldı. İşçiler, devrimci işçilere tehditler savuran diğer ağalara da gereken cevabı verdiler.

12 Kasım günü ise işçilere verilen kalitesiz çizmeleri, 200 işçi hep birlikte kabul etmeyerek faşist ve revizyonist ağaların yüzüne çarptılar.

Faşist

Baş.ta.sa.1'de

Bu cinayet ve katliamların bir kısmına da geçtiğimiz haftalar içinde tanık olduk. Ülkenin birçok yerinde eli kanlı faşist çeteler onlarca devrimci ve yurtseveri pusu kurarak, silahlarla tarayarak katlettiler. İstanbul Üniversitesi öğretim üyelerinden, demokrat ve ilerici bilim adamı Prof. Ümit Yaşar Doğanay İstanbul'da katil sürüleri tarafından tarandı ve alçak bir biçimde katledildi. Cinayet odakları Ümit Yaşar Doğanay'ı katlederek, demokrat ve ilerici aydınlar susturulmak ve sindirilmek istenmiştir. İlerici ve demokrat aydınlara gözdağı verilmek istenmiştir.

Demokrasi mücadelesinin ilerlediği, halk kitlelerinin demokrasi mücadelesi saflarında giderek daha çok toplandığı ve faşizm dahil her türden gerici akımın her geçen gün daha çok tecrit olduğu bugünkü koşullarda, faşist çeteler cinayet ve katliamlarına daha da hız vereceklerdir. Bunun karşısındaki tavır sabahtan akşama kadar faşistlere küfretmek, cinayet ve katliamların durması için faşist devlete çağrılar yapmak, reformist hayaller yaymak, 'anti-faşist' mücadeleyi CHP reformistlerine 'emanet etmek' değil, tam tersine faşist diktatörlüğü güçlendirmeyi hedefleyen her türden reformist ve revizyonist hayali bir kenara atarak faşist cinayet ve katliamlara karşı mücadelede, faşist diktatörlüğe karşı mücadelede halk kitleleri ile birleşmek, halk kitlelerinin demokrasi mücadelesinin saflarına katılmaktır.

Bugün halktan yana, faşist diktatörlüğe karşı olan, MHP, MİT ve Kontr-Gerilla'nın dağıtılmasını isteyen, cinayet ve katliamların sona ermesini isteyen aydınların, ilerici ve demokrat bilim adamlarının yapması gereken budur. Onların bu tutumu, işçi sınıfının ve halk kitlelerinin demokrasi mücadelesini güçlendirecektir, demokrasi saflarını genişletecektir.

Aksi takdirde, hala iflas etmiş ve faşizmi güçlendirmekten başka hiç bir işlevi olmamış olan CHP reformizmini anti-faşist bir alternatif olarak lanse etmeye devam etmek, revizyonistlerin yedeğinde reformist hayaller yaymaya devam etmek ve daha da önemlisi faşist devlete anti-faşist görevler yüklemek sadece faşizmi aklamakla kalmaz, aynı zamanda faşist cinayet odaklarına cesaret verir.

Bugüne kadar yaşadığımız pratik bunu en açık bir biçimde ve herkesin gözüne sokarcasına ortaya koymaktan başka bir şey yapmamıştır.

Yeni

Baş.ta.sa.1'de

cağını" Demirel gizlemeye çalışıyor. tekelci sermayenin en büyük kuruluşu TİSK'in talimatları doğrultusunda zamlara hazırlanan faşist hükümet, bunun için demagojiye hız veriyor.

Emperyalistler ve egemen sınıflar buhranın tüm yükünü işçi sınıfı ve emekçi halka kesmek için gerici CHP hükümeti aracılığıyla % 100'e varan zamları peşpeşe uygulamaya soktular. Kitlelerin hayatı çekilmez hale getirildi. Bugün egemen sınıflar at değiştirdi. Faşist Demirel tüm faşistlerin ve gericilerin desteğiyle hükümet kurdu. Şimdi yeni faşist hükümet aracılığıyla bu yük daha da artırılmak isteniyor. Sömürünün dozu artırılmaya çalışılıyor. Çok yanlı saldırıların bir parçası olarak, başta yağ, şeker, çay, petrol, KİT ürünleri olmak üzere tüm temel tüketim maddelerine zam hazırlıkları yapılıyor. Kağıda % 50 zam düşünülüyor.

Ne var ki milyonlarca işçi ve emekçi hayatının daha da çekilmez hale getirilmesine evet demeyecektir. Milyonlarca emekçi, tüm temel tüketim maddelerinin fiyatlarının düşürülmesini istiyor ve yeni zamlara hayır diyor, diyecek. Yeni zamlara hayır! Tüm temel tüketim maddelerinin fiyatları düşürülsün! Yapılan zamlar geri alınsın!

Uşaklığın

Baş.ta.sa.1'de

Sabancı ve diğer kompradorlar, emperyalist tekellerin uşaklarıdır. Komprador tekelci burjuvazi, emperyalizme göbekten bağlıdır, onun tarafından yönetilir. Çıkarları aynıdır. Komprador tekelcilerin faşist Demirel hükümetine yabancı sermayenin ülkeye daha fazla akması için gerekli tedbirlerin alınmasını dayatmaları ve bunun Demirel hükümetinin programına bir madde olarak girmesi, onların nasıl emperyalist uşağı olduklarını gösteriyor.

Sabancı ve diğer kompradorlar, emperyalist tekelleri Türkiye halkını daha fazla sömürüye davet ediyor. Ancak onlar bu sömürünün işçi sınıfı ve emekçi kitleler tarafından görülmesinin önlenmesini istiyorlar. Onlar, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bu sömürüyü gördüğü zaman ayağa kalkacağını, emperyalist ve komprador tekellere tepki duyacağını ve mücadeleye atılacağını, bunun da daha fazla sömürü için bir tehlike olacağını söylüyorlar.

Sabancı ve tüm kompradorların kaderi emperyalist tekellerin kaderlerine bağlıdır. Türkiye'de emperyalizmin hegemonyası ve talanı devam ettikçe, Türkiye egemen sınıfları, kompradorlar ve toprak ağaları da emekçi kitleleri sömürüp daha fazla kâr sağlayacaklardır. Onlar bunu biliyor, ortak çıkarlarını dile getiriyor, korkularını belirtiyor, tedbir alınmasını istiyorlar. Ve elbette emperyalist ağababaları bu denli sadık uşaklarını elden çıkarmak istemez ve onların isteklerini dikkate alır.

Ama bu emperyalist uşaklarının unuttuğu bir şey var. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı onlarca yıldır emperyalist sömürüyü iliklerinde duyuyor. Emperyalizm, komprador tekelci burjuvazi ve toprak ağalarının işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin sırtından, onları sömürerek vurduğu milyarlar emekçilerin bilgisi dışında değildir. Emperyalist tekellerin kârlarını açıklaması ise sadece işçi ve emekçilerin egemen sınıflara ve emperyalizme duydukları kini daha da artırıyor. İşçiler ve emekçiler, Koçların, Sabancıların, Eczacıbaşıların nemenem halk düşmanı emperyalist uşağı olduklarını ve bu uşaklıklarının karşılığında nasıl ödüllendirildiğini görüyor. Emperyalizme ve komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıfına karşı sömürü ve zulme karşı ayağa kalkıyor, mücadeleye atılıyor. Sabancı'nın korktuğu tam da budur ve korktuğu bir gün mutlaka başına gelecektir. Hiçbir çaba onu ve efendilerini bundan kurtaramaz.

İran

Baş.ta.sa.1'de

mayı, ona gözdağı vermeyi amaçlamaktadır.

Ama bu tehdit ve şantajlar İran halkının anti-emperyalist mücadelesini durdurmaya yetmemektedir. Tam tersine İran'da halk kitlelerinin anti-emperyalist ve demokrasi mücadelesi giderek yükselmekte ve yeni mevziler elde etmektedir. Nitekim İran halkı, ABD emperyalistlerinin bu tehdit ve şantajlarına, 21 Kasım'da yüzbinlerce kişilik gösteriler yaparak cevap vermiştir.

Faşist İran Şahını ve onun kanlı rejimini deviren İran halkının devrim mücadelesini ne Amerikan emperyalistlerinin müdahale şantajları ve ne de Humeyni geriliğinin baskı ve aldatma çabaları engelleyebilecektir. İran devrimi kendi yolunda ilerleyecektir. Bunun tek garantisi, İran halkının militan mücadelesi ve İran İşçi Köylü Komünist Partisi'nin varlığıdır.

Demokrasi

Baş.ta.sa.1'de

bu akımlar, bugün de yeni hükümetin kuruluşu karşısında kendilerinden beklenen tutumları aldılar.

TKP, programında burjuva devlet şartlarında kurulacak bir "ileri demokratik hükümet" öngörmesine de bağlı olarak halk kitlelerinin yolunu karartmaya girişti. O son günlerde sürekli olarak sözde "anti-faşist" mücadele çağrıları yapıp duruyor. Ama öyle bir "anti-faşist" mücadele ki, —faşist olup olmadığı sorununu bir yana bırakalım— genel olarak burjuva-feodal Zaten "Savaş Yolu'nda açıklandığı gibi, T"K"P'ye göre, burjuva-feodal devlet sözde parçalanmalıdır; ama ilk önce "ileri demokratik" bir sözde "devrim" ile "ileri demokrat" bir hukümet kurulmalı, devlet ele geçirilmeli (aynen bunu söylüyorlar) ve "ileri demokratik devrim süreci içinde" "parçalanmalıdır" (!) "Anti-faşist mücadele AP hükümetinin kurulması ve ona karşı mücadeleyi de böyle bir temelde ortaya koyup, giderek burjuva-feodal devlete ve özel olarak faşist-feodal diktatörlüğe yönelmekte olan mücadeleyi dizginleyip, bastırmaya, bu yolla doğrudan faşizmin işini kolaylaştırmaya çalışıyorlar.

TKP'ye göre, sorun, hükümete karşı mücadele sorunundan ibarettir! Faşist AP hükümetine karşı mücadele edilir ve hele bu hükümetin kurdurulmaması ya da devrilmesi sağlanırsa sözde faşizm tehlikesi bertaraf edilmiş olacaktır! Doğrudan mücadelenin hedefinden saptırılmasını ve kitlelerin mevcut düzen ve devlet sınırları içinde bir başka sözde "alternatif"in peşine takılmasını amaçlayan T"K"P, anti-faşist mücadeleyi rayından çıkarmaya ve kendisi için elverişli bir alana çekmeye uğraşıyor. Bu alan, hükümetler ve onlara karşı mücadele alanıdır. Temel alındığında, üzerinde ancak reformist bir platformun inşa edilebileceği ve TKP tarafından — diğer revizyonistler tarafından da— inşa edilmiş olduğu bir alandır.

CHP reformizmini genel olarak revizyonizm ve ondan etkilenen tum akımlarca böyle bir anlayışla desteklendi ve faşizmin alternatifi ilan edildi. "Kahrolsun MC", Yıkılsın MC" gibi sloganlar yalnızca CHP reformizminin hükümet olmasına bağlı olarak gündeme getirilmişti. Ve zaten anti-faşist mücadeleyi hükümet sorununa indirgeyen böylesi sloganların o zamanlar bir başka amacı olamazdı. Bugün de yine mücadeleyi hükümet sorununa indirgeyen, anti-faşist mücadelesnin hedefinin hükümet değişiklikleri elde etmek olduğu hayalini yayan sloganların ve bu doğrultudaki tutumların mevcut düzeni ve devleti şu veya bu yolla sağlamlaştırmaktan başka bir amacı yoktur ve olamaz.

T"K"P, "Demirel, AP hükümet olmamalıdır" diyor ve sözde "anti-faşist" eylem birliğinin şartı olarak AP hükümetine karşı olmayı önererek şöyle diyor: "AP hükümet olmamalıdır. Komünistler bu belgiyi benimseyen herkesle, her parti ve kuruluşla eylem birliğine hazırdırlar." (S. Yolu, 15 Kasım, sf.3)

Ve reformizmin tam iflasından sonra artık açıkça ve doğrudan onun destekçisi olduğunu ilan edemeyen, kitlelerden tümüyle tecrit olmamak için keskin "devrimci", "anti-faşist", "savaşımcı pozlarına giren T"K"P'nin AP hükümetine karşı olmak şeklinde lanse ettiği sözde "anti-faşist" tutumu Politika adlı paçavrada daha da somutlanıyor. Bu paçavra AP hükümetine karşı olan "herkesle, her parti ve kuruluşla eylem birliği" çerçevesinde "CHP'li saylavlara", "MHP ile işbirliğine karşı olan AP'li saylavlara", "AP hükümetine karşı olan MSP'li saylavlara", bu hükümete güven oyu vermeme çağrısı yapıyor. Genel olarak AP hükümetine karşı bir mücadele önermekle kendisini sınırlayan Kurtuluş özel olarak bu konuda da T"K"P revizyonizminin dümen suyundan ayrılmıyor. O, sözde "CHP içindeki 'sol' muhalefetin anti-faşistliği palavradır" (Kurtuluş 91) derken, diğer yandan da CHP'ye ve özellikle de CHP'li bazı milletverillerine akıl veriyor. Daha kısa bir süre önce sıkıyönetimin uzatılmasıyla ilgili meclis oylamasında bu sözde "sol" CHP milletvekillerini sıkıyönetimin kaldırılması için mücadeleye ve bu yönde oy kullanmaya çağıran Kurtuluş, onların "anti-faşistliği palavradır" derken yine görüşünü değiştirmiyor -ki bu olumludur-, yoksa reformizmini gizlemeye mi çalışıyor? Genel tutumu dikkate alındığında doğru olan ikincisidir.

Kuşkusuz, anti-faşist mücadele, hükümetlere karşı mücadeleye indirgenemez. Bütün gerici hükümetlere karşı mücadeleyi de kapsayan, ama bundan ibaret olmayan anti-faşist mücadelenin hedefi burjuva-feodal devletin parçalanması ve devrimci-demokratik işçi-köylü diktatörlüğünün kurulması olabilir ve böyledir. Ne faşist bir hükümetin kurulması önlenerek, ne de böyle bir hükümet yıkıldığında faşizm tehlikesi ortadan kaldırılamaz. Çünkü faşizm bir hükümet sorunu değildir. Çeşitli gerici hükümetler ancak, kurulmamışsa faşist diktatörlüğün tezgahlanması, kuruluysa pekiştirilmesi doğrultusunda çeşitli gerici tedbirler alırlar, almaya çalışırlar. Bu tedbirlere karşı mücadele kuşkusuz gereklidir. Ama anti-faşist mücadele bu tedbirlere ve onları gündeme getiren hükümetlere karşı mücadeleyle sınırlandırıldığında, oluşturulacak reformist platform, eninde sonunda faşizmi güçlendirecektir. Böyle bir platformun CHP etrafında ya da onun dışında, onu da içine çekerek oluşturulmaya çalışılması sorunun özünü değiştirmez.

AP hükümetinin kurulmasıyla "yeni bir dönem"in başladığını ilan eden Kurtuluş tam da mevcut düzene ve faşist devlete karşı mücadeleyi saptırmak için ve uzun vadede kendi faşist hükümetini hazırlamak için AP hükümetine karşı bir platform oluşturmaya çalışan T"K"P'nin izinde nereye gidecek?

Gerek T"K"P, gerekse onun izinden ayrılmayan Kurtuluş AP hükümetine güven oyu verilmemesi, sıkıyönetimin uzatılmaması için oy kullanılmasını faşizme karşı mücadelenin merkezi olarak göstermeye çalışırlarken, anti-faşist mücadeleyi hükümet değişikliği amaçlayan bir mücadele olarak göstermenin yanında parlamenter bir mücadele olarak lanse ediyorlar. AP'li, MSP'li, CHP'li milletvekillerinin oylarıyla kurdurtulmayacak AP hükümetine karşı mücadele "anti-faşis mücadele" olacakmış! Bu ancak sahtekarlıktır.

T"K"P anti-faşist mücadelenin engelidir. Ona karşı mücadele edilmeden faşizme karşı mücadele edilemez. Kurtuluş da T"K"P" nin tahlillerine uygun davranacağına, TÖB-DER'in yasallığını ispatlamaya çalışıp yasal platformda çalışma yapmakta olan bu kuruluşların" özellikle sertleşen anti-faşist mücadelenin araçları olabileceği hayalini yayacağına devrimcilerin oluşturmaya çalıştığı mevcut düzeni ve faşist diktatörlüğü hedefleyen gerçek anti-faşist platformda devrimcilerle birleşmelidir.

Genel greve hazırlanalım

Baş.ta.sa.1'de

bizleri açlığın ve yoksulluğun batağına itelemek, her türden mücadele silahımızı elimizden almak istiyorlar. Bunun için, geçmişte işçi sınıfımızın tarihin çöp tenekesine kaldırıp attığı Devlet Güvenlik Mahkemelerini yeniden kurmaya, işlemez duruma gelmiş bazı faşist yasaları işletmeye ve bunları daha da yetkinleştirmeye, sıkıyönetim ilan edilen illerin sayısını artırarak baskı ve terörü artırmaya, temel tüketim maddelerinin birçoğuna yeni zamlar yapmaya hazırlanıyorlar.

Revizyonistler ve kendine "demokrat" adını takan bir kısım reformistler de emperyalistlerin ve egemen sınıfların bu politikasının hayata geçmesi için, yeni saldırı planlarının başarıya ulaşması için vargüçleri ile çalışıyorlar.

Kısacası, bütün gericiler, elbirliği ile, Türkiye'yi dikensiz bir gül bahçesi haline getirmeye çalışıyorlar.

Ama hayır, onlar bir şeyi unutuyorlar: işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin gücünü işçilerle ve emekçilerle kopmaz bir bağ içerisinde olan proleter devrimci hareketin ve diğer anti-faşist demokratik hareketlerin gücünü... Tarihin tekerleğini ileriye götüren, bütün baskı ve saldırıları geri püskürterek geleceğin aydınlık ve sosyalist Türkiyesinini kuracak olan bu güçtür.

Ve işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin militan ve aktif gücü, 15 - 16 Haziranlarda olduğu gibi, 1976 şanlı DGM Direnişinde olduğu gibi, bugün de gericiliğin bütün saldırı ve baskılarını geri püskürtebilecek, demokrasi mücadelesinde daha ileri adımlar atabilecek güce sahiptir.

Gericilik, faşist diktatörlük işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin gücünden korktuğu için, sömürü ve soygun düzenleri için tehlike çanları çalmaya başladığı için yeni saldırı planları hazırlamıştır; faşist katliamları artırmıştır.

Egemen sınıfların faşist AP hükümeti eliyle yürütmeye hazırlandığı yeni saldırı hazırlıklarını püskürtmek, daha ileri mevziler elde etmek ve komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi egemenliğini yıkma yolunda ileri adımlar atmak için:

faşist saldırı ve katliamlara karşı,
sıkıyönetimin baskı ve terörüne karşı,
siyasal özgürlüklerin yok edilmesi hazırlıklarına karşı,
zam ve zulüm tedbirlerine karşı,
işçi sınıfının ve bütün çalışanların GENEL GREVİNE HAZIRLANALIM !

İran ve Bolivya örnekleri işçi sınıfının ve bütün çalışan halkın genel grev silahının gücünü göstermiştir. Türkiye'de de gösterecektir.

Bunun için güçlerimizi birleştirelim, örgütlerimizi sağlamlaştıralım, mücadelemizi pasifize etmeyi amaçlayan reformizmi tecrit edelim.

Mazgirt

Baş.Ta.Sa.5'te

ğini giderek daha iyi kavramaktaydılar.

Mazgirtli proleter devrimciler emekçi köylülerin yol sorunu ile yakından ilgilendiler. Yol sorunu da dahil olmak üzere, bir bütün olarak köylülerin acil ekonomik ve siyasi talepleri üzerinde yoğunlaşan sistemli bir propaganda-ajitasyon faaliyeti örgütlendi. Köylülerin temel talepleriyle birleştirilerek sürdürülen propaganda- ajitasyon faaliyeti kısa sürede emekçi köylülerin ilgisini çekti. Çevre köylerin birçoğunda toplantılar yapıldı.

Proleter devrimciler, köylülere bu talep doğrultusundaki mücadelenin faşist diktatörlüğe milli zulme ve sıkıyönetim terörüne karşı mücadeleyle birleştirilmesinin önemini kavratmaya çalıştılar. Köylüler bunu benimsediler ve proleter devrimcilerin aktif kitle mücadelesi önerisinde birleştiler, kendi aralarında komiteler oluşturdular.

Proleter devrimcilerin önderliğinde emekçi köylülerin mücadelesi, bütün gericileri rahatsız etti. Gericiler ve bu arada Maocu Partizan grubu proleter devrimcilerin gerçekleştirmeye çalıştıkları eylemi kırmaya çalıştılar. Keskin laflar arkasındaki koyu teslimiyetçi ve sağcı özünü ortaya koyan Partizan adlı grupçuk "sıkıyönetim saldırır, sıkıyönetim güçlüdür. Bu eylem başarısızlıkla sonuçlanır. Sizi tutuklarlar" yollu gerici propaganda ile emekçi köylüleri mücadeleden alıkoymaya çalıştı. Partizan, proleter devrimcilerin yürüttüğü çalışmaların kendi taraftarlarını da etkilediğini görüyor ve korkuya kapılıyordu.

Ancak ne sıkıyönetimin tehditleri, ne de Maocu Partizan'ın gericiliği devrimcileri ve emekçileri hedeflenen eylemi gerçekleştirmeden alıkoymadı.

13 Kasım günü Mazgirt merkezinde toplanan emekçiler ve devrimciler sıkıyönetim tehdidine karşın anti-faşist sloganlar ve "Yol Hakkımız Söke Söke Alırız" sloganını haykırdılar. Bir proleter devrimci emekçi köylülerin sorunlarını dile getiren, faşist diktatörlüğü, sıkıyönetim terörünü ve milli zulmü teşhir eden bir konuşma yaptı. "Yaşasın TDKP" pankartı altında yürüyüşe geçen kitle, 25 dakikalık bir gösteriden sonra devrim andı içerek dağıldı.

Proleter devrimciler önderliğindeki emekçilerin kararlılığı karşısında sıkıyönetim birlikleri emekçilere ve devrimcilere saldırmaya cesaret edemedi.

Genel grev

Baş.ta.sa.1'de

Ama hayır! Bunu başaramayacaklar. Nasıl ki; kendilerinden önceki reformcu CHP hükümeti sayısız grevi ertelediği halde işçi sınıfının mücadelesini bir adım geriletemediyse, faşist AP hükümeti de işçileri geriletemeyecektir. Tersine ertelenen her grev, işçilerin bu soygun ve zulüm düzenine karşı nefretini ve kinini artıracaktır. Hele işçilerin kazanılmış haklarına saldırmak! İşçiler bunu hiç affetmeyecektir. Büyük burjuvazi ve uşakları, hükümet, sendika ağaları grev ertelemeleriyle grevleri önleyeceklerini, işçileri mücadeleden caydırabileceklerini sanıyorlarsa aldanıyorlar. Böyle bir şeyi daha önce başaramadılar, bugünden sonra da hiç başaramayacaklar. Her geçen gün mücadele içinde çelikleşen, azmi bilenen işçi sınıfımız, değil var olan grev hakkının gasbedilmesi, daha ileri taleplerle büyük burjuvazinin kapısına dayanmıştır. Her soydan işçi düşmanının telaşı daha çok da bundan değil mi?

Evet bay tekelci sermayenin ağaları, her soydan sendika ağası, faşist hükümet, gericiler, faşistler, bütün işçi düşmanları! Evet sizin deyiminizle işçi sınıfımız "ideolojik grevlere" başvuruyor. Sadece başvurmakla kalmıyor bu hakkının yasallaşmasını da istiyor. İşçi sınıfımız artık, salt ekonomik amaçlı grevlerin mücadelesinin ilerletilmesi için yetmediğini görüyor. Ve dayanışma grevi, siyasal grev, genel grev hakkının yasallaştırılmasını istiyor. Ve o biliyor ki bu hakkı sadece sözde istemekle alamaz. Bunun için de genel grev hakkını alabilmek mücadelesinin önündeki engelleri temizlemek için genel greve hazırlanıyor. Diğerlerini olduğu gibi bu hakkını da alacak. Hem de işçi düşmanlarının kafasına vura vura!

Eylem

Baş.ta.sa.1'de

Onun için bu tip özellikler taşıyan, 'toplumun sağa kaydığı' tespitini yapan küçük-burjuva siyasi hareketlerine en samimi uyarımız, izledikleri siyasi çizgiyi ve kitlelerin devrim mücadelesine zarar veren eylem çizgisini terkederek, halkın yükselen mücadelesinin yanında yer almaları, demokrasi mücadelesinin saflarına katılmaları ve halk güçlerinin birliğini gerçekleştirmeye yardımcı olmaktır.

Bugün emekçi halk kitlelerinin talebi de budur.
Devrime karşı sorumluluk da bunu gerektirir.

Tarihte bu hafta

28 Kasım

Friedrich Engels

Aşağıdaki yazı 5 Ağustos 1895'de ölen Engels'in ölümü üzerine Lenin tarafından Eylül 1895'de kaleme alındı. Yazının bazı bölümlerini yayınlıyoruz.

V.İ. Lenin

(...)

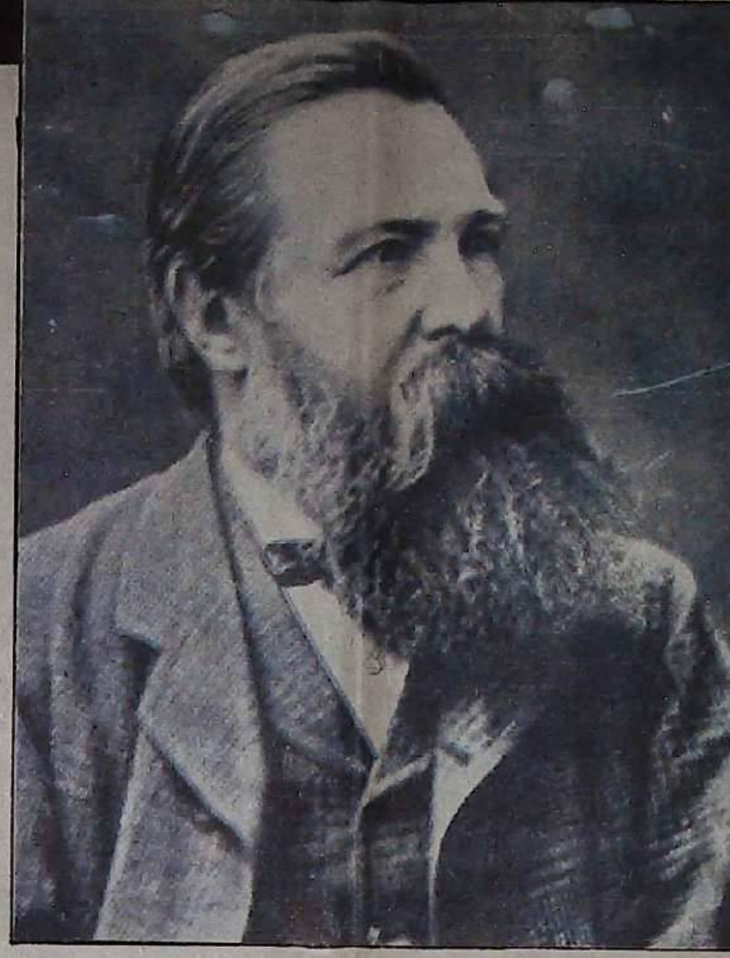
Marks ve Engels, işçi sınıfının ve taleplerinin burjuvazi ile birlikte proletaryayı da kaçınılmaz şekilde yaratan ve örgütleyen bugünkü ekonomik sistemin zorunlu birer ürünü olduğunu ilk göstermiş olanlardır. Onlar, insanlığı bugün kendisini ezen kötülüklerden kurtaracak olanın, cömert yürekli insanların iyi niyetli davranışları değil, örgütlenmiş proletaryanın sınıf mücadelesi olduğunu göstermişlerdir. Sosyalizmin bir hayal değil, bugünkü toplumdaki üretici güçlerin zorunlu bir sonucu ve son hedefi olduğunu, bilimsel eserlerinde ilk açıklayanlar, gene Marks ve Engels'tir. Bugüne kadar gelen bütün yazılı tarih, bazı sosyal sınıfların başka sosyal sınıflar üzerindeki egemenliğinin ve zaferlerinin, yani sınıf mücadelesinin tarihi olmuştur. Ve bu durum, sınıf mücadelesi ile sınıf hakimiyetinin temelleri olan özel mülkiyet ve sosyal üretimdeki anarşi ortadan kalkmadıkça, böyle devam edip gidecektir. Proletaryanın çıkarları, bu temellerin yıkılmasını gerektirir. Demek ki, örgütlenmiş işçilerin bilinçli sınıf mücadelesi bu temellerin ortadan kaldırılması amacına yönelmelidir. Ve, her sınıf mücadelesi aslında bir siyasi mücadeledir.

Marks ve Engels'in bu görüşlerini kurtuluşu için savaşan tüm proletarya bugün benimsemiş bulunmaktadır. Ama 1840 yıllarında, yani iki dost, sosyalist yayınlarla işbirliği yapmaya ve devirlerinin sosyal hareketlerine katılmaya başladıkları vakit, baştan sona yepyeni görüşlerdi bunlar. Ve siyasi özgürlük için, kralların, polisin, kilisenin despotizmine karşı, kabiliyetli veya kabiliyetsiz, inançlı veya inançsız, sonuna kadar mücadeleye giren ama burjuvazi ile proletaryanın çıkarları arasındaki uzlaşmazlığı görmeyen insanların sayısı son derece kabarıktı. Bunlar, işçilerin bağımsız bir sosyal kuvvet olarak hareket edebileceği fikrini bile kabul etmiyorlardı. Öte yandan, bazıları deha sahibi birçok hayalperest, yeryüzünde barışı ve evrensel refahı egemen kılabilmek için, hükümetlerle egemen sınıfları mevcut sosyal düzenin adaletsizliğine inandırmak yeter sanmaktaydılar. Mücadelesiz bir sosyalizmin hayalini görüyordu bunlar. Ve nihayet, o çağdaki sosyalistlerin ve işçi sınıfı dostlarının çoğu, genellikle proletaryayı, bir *yara* olarak görüyor ve endüstri geliştikçe büyümesini dehşet içinde seyrediyorlardı. İşte bunun için de hemen hepsi, endüstri ile proletaryanın gelişimine son vermek, "tarihin tekerleği"ni durdurmak çareleri aramaktaydılar. Marks ve Engels, proletaryanın gelişimine karşı duyulan bu genel korkuyu paylaşamıyorlardı. Aksine olanca umutlarını işçi sınıfının durmaksızın büyümesine bağlamışlardı. Proleter sayısı ne kadar artarsa, işçilerin devrimci sınıf olarak gücü de bir o kadar artmış ve sosyalizm bir o kadar mümkün ve yakınlaşmış olacaktı. Marks ve Engels'in işçi sınıfına yaptıkları hizmeti birkaç kelime ile ifade etmek istersek, ona, kendi kendisini tanımayı ve kendi kendisinin bilincine varmayı öğrettiklerini ve hayallerin yerine bilimi getirdiklerini söyleyebiliriz.

İşte bunun içindir ki, Engels'in adının ve hayatının her işçi tarafından bilinmesi gerekir. (...)

(...) Avrupa proletaryası, kendi biliminin, dostlukları, eskiler tarafından anlatılmış bütün dostlukları kat kat aşan iki bilginin, iki mücadele adamının eseri olduğunu unutmayacaktır. Engels, daima ve genel olarak oldukça yerinde bir tutumla, Marks'ın önünde ikinci planda kalmayı tercih etmiştir. "Marks'ın sağlığında", diye yazıyordu bir eski arkadaşına, "ben bir ikinci kemandan başka bir şey değildim" Yaşayan Marks'a beslediği sevgi kadar, yiten Marks'a duyduğu saygı da sınırsız olmuştur. Bu çetin mücadele adamı ve bu aman vermez düşünür, aslında, sevgi dolu bir kalbe sahipti.

(...)

F. Engels

28 Kasım 1820
5 Ağustos 1895

Friedrich Engels, bilimsel sosyalizmin bu büyük ustası 28 Kasım 1820'de Prusya Krallığının Ren Eyaletinin Barmen şehrinde dünyaya geldi. Babası bir dokuma fabrikatörüydü. Ailevi nedenlerden dolayı lise öğrenimini terk etmek ve çalışmak zorunda kaldı. Ancak resmi öğrenimi terk etmesine karşın, bilimsel ve siyasi eğitimini kendi kendine sürdürdü. 1844'de bir süredir mektuplaştığı Marks ile ilk kez Paris'te tanıştı. Ve onlarca yıl sürecek olan büyük bir dostluk ve bilimsel işbirliği başlamış oldu.

Engels, Karl Marks'ın en yakın mücadele yoldaşı olduğu kadar diyalektik materyalizmin ve bilimsel sosyalizmin ortak kurucusudur. Marks'ın ölümünün ardından işçi hareketinin tartışmasız önderi oldu. 5 Ağustos 1895'de öldüğünde ardında binlerce bilimsel makale, yüzlerce kitap ve broşür bıraktı. Bilimsel sosyalizmin hazinesinin ve uluslararası komünist hareketin hâlâ en değerli hazineleri içinde yer alan bu yapıtların başlıcaları şunlardır: İngiltere'de Emekçi Sınıfların Durumu, Komünizmin İlkeleri, Almanya'da Burjuva Demokratik Devrim, Konut Sorunu, Anti-Dühring, Ütopik Sosyalizm ve Bilimsel Sosyalizm, Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni, Tarihte Zorun Rolü, Erfurt Programının Eleştirisi, Feuerbach ve Klasik Alman Felsefesinin Sonu, Doğanın Diyalektiği.

Bunların yanı sıra Marks'la birlikte Kutsal Aile, Alman İdeolojisi, Komünist Partisi Manifestosu vb. kaleme almıştır.

Engels ve Diyalektik Materyalizm

Anti-Dühring ve "Doğanın Diyalektiği" gibi Marksizmin temel klasikleri arasında yer alan eserlerinde diyalektik materyalizm ve onun yasalarını inceleyen Engels, Marks ile birlikte, Marksizm-Leninizmin felsefi temelini oluşturmuş, doğa ve toplum olaylarının ele alınış ve çözüm yöntemlerine açıklık getirmiştir.

Engels'in, Marks'la birlikte geliştirdiği diyalektik öğretisi, Hegel diyalektiğinin idealist kabuğundan soyulması ve düşünce ile madde arasındaki ilişkinin doğru olarak ele alındığı materyalizm temeline oturtulması olarak şekillendirilmiştir. Doğanın ve toplumun mutlak bir "ide"nin yol göstericiliğinde değil, kendi iç çelişmelerine bağlı olarak geliştiğini, sürekli hareket halinde olduğunu ve bizzat bu hareketin kendisinin bir çelişme oluşturduğunu, hareketin maddenin var oluş biçiminden başka bir şey olmadığını göstermiş ve diyalektiğin çelişme yasasını doğru olarak açıklamıştır.

Çelişme yasasını, hem de onun yalnızca bir yönünü oluşturan karşıtların birliği yasasına indirgeyerek, diyalektiğin tek temel yasası olarak gösteren Mao Zedung ve diğer revizyonistlerin tersine, Engels, diyalektiğin tek bir yasasının olduğunu, ya da çelişmeler yasasının, karşıtların birliği yasası olarak kavranabileceğini hiçbir zaman düşünmedi. O, hareketi hiçbir zaman tekdüze ve tek bir biçim altında gelişen bir şey olarak görmedi ve hareketin böyle açıklanabileceğini ileri sürmedi. Karşıtların nispi ve geçici olarak oluşturdukları birliğin yanı sıra sürekli ve mutlak bir mücadele halinde olduklarını; çelişmenin, birarada bulunan karşıtların birbirleriyle mücadelesi ve bu mücadelenin sonucu olarak karşıtlarıyla birlikte bu çelişmenin ortadan kalkması ve yeni karşıtlarla yeni bir çelişmenin oluşması olarak kavranabileceğini ortaya koyan Engels, revizyonistlerin, özellikle Maocu revizyonizmin saldırısına uğramıştır. Toplumu ve doğayı kalıplar içine sıkıştırmaya, değişmez ve durağan göstermeye yeltenen revizyonistlerin saldırısı kuşkusuz ki, O'na ve ölümsüz fikirlerine hiç gölge düşürmedi. Ama türlü revizyonist akımlar Engels'e saldırdıkça kaçınılmaz çöküşlerine doğru ilerlediler. Bu, Engels'in belirttiğinin aksine diyalektiğin tek bir temel yasasının olduğunu ileri süren Maocu revizyonizm açısından da böyle oldu.

Örneğin karşıtların mücadelesinin yanı sıra hareketin biçimlerini açıklayan niceliğin niteliğe ve niteliğin niceliğe dönüşmesi yasasını inkar eden Maocu revizyonizm, açıkça Engels'in yanlışlığını öne sürerken, kendi anti-diyalektik ve reformcu özünü ortaya koymaktan başka bir şey yapmadı. Mao Zedung'un karşıtların birliği olarak gösterdiği hareket ve karşıtların yer değiştirmesi olarak gösterdiği çelişmenin sözde çözümü; özünde çelişmeyi, mücadeleyi ve toplum ve doğa olaylarının nitelik sıçramalarıyla gelişmesini inkâr eden metafizik, kaba evrimci bir düşünce tarzının ve siyasette reformculuğun göstergesidir ki, bunlar Engels tarafından kökünden reddedilir. Yine aynı temelde Mao'nun reddettiği inkarın inkarı yasası, ancak Mao Zedung'un hareketin gelişmesi ile ilgili durağan, kalıpçı düşünce tarzının sefaletinin ifadesidir. O, doğan, gelişen, yeni biçimlere bürünen, ölen ve yerini değişik nitelikte yeni bir harekete bırakan sarmal gelişme yerine, kendi etrafında dönüp duran devri gelişmeyi geçirirken, yine kuşkusuz Engels'e karşı çıkmak zorundaydı. Bellibaşlı olarak mülksüzleştirenlerin mülksüzleştirilmesinden kaçınmak ve savunduğu özel mülkiyete dayalı toplumun mutlaklaştırılması fikrini yaygınlaştırabilmek için Mao, diyalektiğin bu temel yasasını da reddetmekten çekinmemiştir.

Her türden revizyonist ve anarşistin metafizik, evrimci ya da aşırı "devrimci" anlayışlarını daha baştan mahkum eden Engels'in öğretileri proletaryanın elinde güçlü bir silahtır. Ve bu silah her türden anti-Marksist akımı canevinden vurmaktadır. Engels'in öğretilerini titizlikle inceleyelim, bu silahı kullanmakta ustalaşalım.

Memur mücadelesinden

Hacettepeli sağlık emekçileri hakları için direniyor

Hacettepe Hastanesinde çalışan sağlık emekçileri elbise ve palto verilmesi, gece yemekhanesinin açılması, polisin hastaneden atılması için direnme kararı aldılar. Kendi aralarında toplantılar düzenleyen sağlık emekçileri, sorunlarını tartıştılar ve kat temsilcileri seçtiler.

23 Ekim günü hastane yetkilileriyle görüşen temsilciler, taleplerini ilettiler ve 12 Kasım tarihine kadar bu taleplerinin yerine getirilmesini istediler. Ancak hastane yetkilileri, sağlık emekçilerini oyalamaya başladılar. Bunun üzerine 12 Kasım günü hastane içinde toplanan sağlık emekçileri "palto, elbise hakkımız, söke söke alırız", "Yaşasın Tüm Sağlık-Der", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" sloganları ile yürüyüşe geçtiler. Hastane içinde yürüyen sağlık emekçileri, protestolarını sürdürdüler. Yemekhanede toplanan emekçiler sorunlarını dile getiren konuşmalar yaptılar.

Bunun üzerine hastane yetkililerinin çağrısı üzerine polis ve jandarma yemekhaneye doluşarak, sağlık emekçilerine saldırmak istedi.

Sağlık emekçileri konfeksiyon elbise alınması için hastane yöneticilerine karşı direniyorlar.

Atatürk Sanatoryumu Hastanesindeki yemek boykotu

Ankara Atatürk Senatoryumu Hastanesinde sağlık emekçileri ve hastalar, kokmuş bayat etlerin hastalara verilmesini, verem hastalarına gereken ilaçların verilmemesini, hastanede sağlık koşullarının düzeltilmesi için yemek boykotu yaptılar.

Hastane yetkilileri, sağlık emekçilerinin ve hastaların bu eylemine karşı demagojik bir propaganda ile işi geçiştirmeye çalıştılar.

Gümrük ve Tekel Bakanlığı'nda iş bırakma eylemi

Ankara Gümrük ve Tekel Bakanlığı memurları, 12 Kasım günü 5 emekçi memurun sürgün edilmesini protesto ederek direnişe geçtiler. Memurların kararlılığı karşısında bakan sürgünleri durdurmak zorunda kaldı.

Gümrük ve Tekel Bakanlığında 5 memurun sürgün edilmesi üzerine Yurtsever Devrimci Memurlar, Bakanlıktaki bütün memurlarla birleşerek öğlen yemeğini topluca boykot ettiler. Daha sonra işi bırakan memurlar, Bakan ve müdürlerin büroları önünde toplanarak, istekleri yerine getirilmediği takdirde bütün büroları işgal ederek eylemlerini sürdüreceklerini bildirdiler.

Memurların kararlı direnişini gören ve sürgünlerde imzası bulunan Gümrük ve Tekel Bakanı Tuncay Mataracı sürgünleri iptal ettiğini bildirdi.

Devrimci Yol yanlısı memurlar ile birlikte başlatılan direnişe Kurtuluş yanlısı bazı memurlar başlangıçta karşı çıktılar, ancak kitlenin kendilerini dinlemeyerek, kararlılıkla mücadeleye atılması karşısında eyleme katılmak zorunda kaldılar.

Gümrük ve Tekel Bakanlığı memurlarının bu direnişi, halk güçlerinin devrimci bir temelde birliğinin sağlanması halinde, faşist baskıların göğüslenebileceği gerçeğini bir kez daha gösterdi.

Proleter devrimci hareketin "Mao Zedung düşüncesi"nin anti-Marksist özünü teşhir etmesiyle birlikte daha önceden "Mao savunulmadan Marksizm-Leninizm savunulamaz" diyen Partizancılar şimdi dut yemiş bülbüle döndüler. Sarıyer, Kazlıçeşme, 1 Mayıs Mahallesi, Gazi Mahallesi vb. yerlerde toplam altı toplantıya katılmaları için çağrı yaptığımız ve bunlara katılacaklarını söylemelerine karşın, hiçbirine gelmediler. Son olarak Sarıyer'de 18 Kasım'da yapılan tartışmalı toplantıya yine gelmediler. Gelenler de tartışmaya katılmadılar. Yaptığımız eleştiriyi ise salondan çıkarak cevapladılar. Sarıyer toplantısıyla birlikte Partizan'ın tartışmadan kaçtığı altıncı toplantı olmaktadır. Partizan şefleri bu konuda derin bir sessizliğe gömülürken, taraftarlarını da tartışmalardan uzak tutmak, onların gerçekleri öğrenmelerini engellemek amacıyla ellerinden geleni yapmaktadırlar. Ancak gerçekler er geç zafere ulaşacaktır. Partizan şeflerinin suni barikatları yıkılmaya mahkumdur. Partizan saflarında devrim isteyen herkes mutlaka gerçekleri göreceklerdir.

İstanbul'dan
Proleter Devrimciler

Y.D.Öğretmenler:
"TÖB-DER'e saldırıyı protesto ediyoruz"

Faşist diktatörlük, yeni hükümet eliyle saldırılarını sürdürüyor. 10 Kasım günü TÖB-DER Genel Merkezi basıldı ve yöneticiler gözaltına alındı. Faşist şef Demirel, "Öğretmenler arasına sızmış komünist ve bölücüleri temizleyeceğiz" şeklinde formüle ettiği planı uygulamaya koydu. TÖB-DER Ankara Şubesinde karakol kuran polis, öğretmenler üzerinde terör estirdi. Şubeyi boşaltan polis, burada kumar oynamaya başladı.

Bunun üzerine Yurtsever Devrimci Öğretmenler polisi şubeden atmak için şube önünde toplandılar ve toplu olarak şubeye girdiler. Polis, kumar kağıtlarını toplayıp, oyuna son vermek zorunda kaldı.

Yurtsever Devrimci öğretmenler, örgütlerine yönelen saldırıları protesto eden bir bildiri yayınladılar:

"Egemen sınıflar, öğretmenlerin grev eylemine hazırlanması ve mücadeleyi yükseltmesi karşısında akılları sıra mücadeleyi durdurmayı ve Genel Merkez yöneticilerini tutuklayarak öğretmenleri yıldırmayı deniyorlar. Oysa öğretmen mücadelesinin yükselmesinde bugünkü revizyonist yönetimin hiçbir rolü yoktur ve olamaz. Aksine revizyonistler mücadelemizin önüne barikatlar kurmaya çalışmaktadırlar. Egemen sınıfların saldırısı gerçekte biz öğretmenlere ve bizim örgütlülüğümüzedir. Saldırılar haklarımıza yönelmiştir.

"Bugün öğretmenler, revizyonist Genel Merkez yönetimine güven duymuyorlar. Öğretmenler, revizyonistlere karşı mücadeleyi de kapsayan mücadele içinde halk güçlerinin birliği temelinde biraraya geliyor, genel greve hazırlanıyorlar.

"Bugün biz öğretmenler güçlerimizi birleştirmek, örgütlülüğümüzü sağlamlaştırmak ve saldırılara karşı durmakla görevliyiz.

"Faşist cinayet yuvalarının dağıtılması, sıkıyönetimin kaldırılması, ücretlerin artırılması, grevli toplusözleşmeli sendika hakkımızın alınması, haklarımıza ve örgütümüze yönelik saldırılara son verilmesi için güçlerimizi birleştirelim, baskı ve katliamları protesto edelim."

YDMM Kongreleri

İstanbul'da Yurtsever Devrimci Mimar ve Mühendisler, 14 Kasım günü yıllık olağan toplantılarını yaptılar.

Toplantı, Stalin Yılı dolayısıyla Stalin'in ve bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm uğruna hayatlarını yitirmiş diğer devrim şehitlerinin anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Toplantıya 48'i mühendis ve mimar, 7'si demokratik kitle örgütlerinin temsilcisi olmak üzere toplam 55 kişi katıldı.

Divan seçiminden sonra geçen yıldan bu yana yapılan çalışmaların ve özel olarak 19 Eylül Direnişinin değerlendirilmesi yapıldı. Delegeler eleştiri ve önerilerini sundular.

"MİT, Kontr-gerilla, MHP, ÜGD'nin dağıtılması, sıkıyönetimin kaldırılması, zamların geri alınması ve temel tüketim maddelerinin fiyatlarının indirilmesi, sınırsız grev hakkı, genel greve hazırlanmak, milli zulme karşı mücadele konulu önergeler oybirliği ile kabul edildi.

Toplantıya Yurtsever Devrimci PTT'liler, Memurlar, Belediyeciler, Sağlıkçılar'ın başarı mesajları okundu. Yeni yönetim kurulunun seçilmesiyle kongre sona erdi.

İZMİR

Geçtiğimiz hafta içinde İzmir YDMM yıllık olağan toplantısını yaptı. Toplantıya mimar ve mühendisler katıldı. Geçen yılki çalışmaların değerlendirilmesi yapıldı. Daha sonra "MHP, MİT, Kontr-gerilla, ÜGD dağıtılsın, sıkıyönetim kaldırılsın, sınırsız grev hakkı, genel greve hazırlanma konularındaki önergeler oybirliği ile kabul edildi. Yeni yönetim kurulu seçildi.

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE
Sahibi Teoman Göral - Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Osman Taş - | Yönetim Yeri: 2. Beyler. 848. Sok. No: 90/213 Konak /İZMİR - | Yazışma Adresi: Teoman Göral P.K. 71 Konak / İZMİR - | Abone şartları: Yurt içi 6 aylık 250 TL. Yıllık 500 TL. Yurt dışı iki katıdır. | Basıldığı yer: S.S. Tuhel ... ve Matbaacılık. İZMİR | Baskı Tarihi 23 Kasım 1979

Komprador burjuvazi talimat veriyor...Faşist AP Hükümeti programına alıyor

- DEVLET GÜVENLİK MAHKEMELERİ YASASI ÇIKARILSIN
- SIKIYÖNETİM SÜRDÜRÜLSÜN VE DAHA ETKİLİ HALE GETİRİLSİN
- GÖSTERİ VE TOPLANTILAR ÖNLENSİN
- SENDİKALAR VE DERNEKLER YASALARI DEĞİŞTİRİLSİN, BU HAKLAR KISITLANSIN
- İLLER İDARESİ KANUNU DEĞİŞTİRİLSİN VE VALİLERE DAHA GENİŞ YETKİLER VERİLSİN
- POLİS VAZİFE VE SELAHİYETLERİ KANUNU DEĞİŞTİRİLEREK, POLİSE DAHA GENİŞ YETKİLER TANINSIN
- 141 ve 142. MADDELER DAHA ETKİN BİR ŞEKİLDE İŞLETİLSİN, SİYASAL ÖZGÜRLÜKLER DAHA ÇOK KISITLANSIN
- BÜTÜN DEVRİMCİ VE DEMOKRAT MEMURLAR, DEVLET KURUMLARINDAN TEMİZLENSİN
- KİT ÜRÜNLERİNİN FİYATLARI SERBEST BIRAKILSIN VE ARTIRILSIN
- ÖZEL SEKTÖRÜN KREDİ OLANAKLARI GENİŞLETİLSİN, YABANCI SERMAYE DAHA BÜYÜK ORANDA TEŞVİK EDİLSİN
- IMF İLE VARILAN ANLAŞMAYA UYULMAYA DEVAM EDİLSİN! YÜKSEK ORANLI DEVALÜASYON YERİNE SÜREKLİ VE DÜŞÜK ORANLI DEVALÜASYONLAR YAPILSIN. AET'E TAM ÜYELİK İÇİN BAŞVURULSUN
- GREVLER YASAKLANSIN, GENEL GREV HAKKI İSTEGİNE İTİBAR EDİLMESİN. ASGARİ ÜCRET ÜÇ YILDA BİR HÜKÜMET TARAFINDAN BELİRLENSİN. ÜCRET ARTIŞLARI DURDURULSUN, ÜCRETLER DONDURULSUN
- GREVDE GEÇEN SÜRENİN ÜCRETİ SENDİKALAR TARAFINDAN ÖDENSİN. İŞKOLU – İŞYERİ AYRIMI GİDERİLEREK TEK TİP SÖZLEŞME BENİMSENSİN

- DEVLET GÜVENLİK MAHKEMELERİ YASASI ÇIKARILACAKTIR
- SIKIYÖNETİM SÜRDÜRÜLECEK VE DAHA ETKİN BİR HALE GETİRİLECEKTİR
- TOPLANTI VE GÖSTERİ YÜRÜYÜŞLERİ YASASI DEĞİŞTİRİLECEK, BU HAKLAR KISITLANACAKTIR
- SENDİKA VE DERNEKLER YASASI DEĞİŞTİRİLECEK, VAR OLAN HAKLAR DAHA DA KISITLANACAK VE İŞLEMEZ HALE GETİRİLECEKTİR
- İLLER İDARESİ KANUNU DEĞİŞTİRİLECEK, VALİLERİN YETKİLERİ ARTIRILACAKTIR
- POLİS VAZİFE VE SELAHİYETLERİ KANUNU İLE EMNİYET TEŞKİLATI KANUNU DEĞİŞTİRİLECEK, POLİSİN YETKİLERİ HER ALANDA ARTIRILACAKTIR
- YASALAR DAHA ETKİN BİR BİÇİMDE İŞLETİLECEK, ANAYASA'DA VAR OLAN "OLAĞANÜSTÜ HALLER" İLE İLGİLİ TEDBİRLERE EK OLARAK "FEVKALADE HALLER KANUNU" ÇIKARILACAKTIR
- "DEVLETİN İÇİNE SIZMIŞ ANARŞİ MİHRAKLARI TEMİZLENECEKTİR"
- "KİT ÜRÜNLERİNİN FİYATLARI İLE MALİYETLERİ ARASINDAKİ DENGESİZLİKLER GİDERİLECEKTİR"
- "YABANCI SERMAYE AKIŞINI YAVAŞLATAN VEYA DURDURAN BÜROKRATİK ENGELLER KALDIRILACAKTIR"
- "ULUSLARARASI EKONOMİK KURULUŞLAR VE AET İLE İLİŞKİLERİMİZ SÜRDÜRÜLECEK VE GELİŞTİRİLECEKTİR. TÜRKİYE, TAAHHÜTLERİNE SADIK KALACAKTIR"
- SENDİKALAR KANUNU DEĞİŞTİRİLECEKTİR

CHP'nin muhalefet stratejisi'nin özü

"Çalışmalarımızda desteğine mazhar olacağımız siyasi parti gruplarının ve gruplar dışındaki partilerin ve diğer üyelerin irşadlarına önem vereceğiz. Ayrıca muhalefetin haklı, yapıcı, yol gösterici uyarıları ile de aydınlanacağız. Demokratik rejimlerde iktidar ile muhalefet arasında varlığı çok tabii olan görüş ayrılıklarının milli davalarımızda memleket menfaatine sarfedeceğimiz gayretlerde muhalefetin desteğini esirgemesine sebep olmayacağını ümit ediyoruz."

Yukarıdaki sözler Demirel'e aittir. Ve o bunları Hükümet Programını okuduğu Meclis kürsüsünden Ecevit'in gözlerinin içine bakarak söylemiştir. Demirel Meclis kürsüsünden en başta CHP olmak üzere bütün 'muhalefet'i 'milli birlik ve beraberlik için, faşist AP Hükümetini desteklemeye, daha doğrusu egemen sınıfların politikası etrafında birliğe çağırmıştır.

Aslında aynı sözleri bundan 22 ay önce ve aynı kürsüden Ecevit, yönünü AP sıralarına dönerek ve Demirel'in gözlerinin içine bakarak tekrarlamıştı. Ecevit de, tıpkı bugün Demirel'in yaptığı gibi, reformist hükümetin programını açıklarken emperyalist soygunun yürümesi, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasal iktidarının iyi bir şekilde işlemesi için muhalefeti, bütün gericileri birliğe, işbirliğine çağırmıştı. Zaman zaman bazı 'fevri' çıkışlar yapmış olmasına karşın, Ecevit bu politikasını CHP Hükümetinin işbaşında kaldığı 22 ay boyunca devam ettirdi, sadece AP'ye ve onun şefi Demirel'e değil, MHP'ye ve MSP'ye de el uzattı. Birçok alanda ve birçok konuda bu faşistlerle işbirliğine yöneldi. Çatışmanın yumuşatılarak gericilik arasında birlik sağlanması, anti-faşist demokrasi mücadelesinin ezilmesi için bütün çabasını gösterdi.

Ama CHP'nin hükümette bulunduğu bu 22 aylık dönem içinde reformistlerle faşistler arasında bir birliğin, bir işbirliğinin sağlanması mümkün olmadı. Her şeyden önce buna AP, MHP vb. gibi faşist partiler yanaşmadı. Bu partilerin egemen sınıfların siyasal arenadaki temsilcileri ve egemen sınıfların politikasını uygulayan siyasal örgütler olması bakımından bir farklılık olmamasına karşın, bu politikanın uygulanması bakımından CHP reformistleri ile AP ve MHP gibi faşist partiler arasında bir yöntem farklılığı mevcuttu. CHP buhranın emekçi halk kitlelerinin sırtına yüklenmesinin ve demokrasi mücadelesinin bastırılmasının, o günkü koşullarda, esas olarak reformist yöntemlerle olacağını savunuyor ve bu politikayı hayata geçirmek için egemen sınıflara ve emperyalistlere güvence veriyor, AP ve MHP gibi partiler ise bunun faşist yöntemlerle olacağını söylüyorlardı. Ve çatışma buradan kaynaklanıyordu, reformistlerle faşistler arasındaki çatışmanın özü uygulanması gereken yöntemden kaynaklanıyordu.

Ve daha da önemlisi, AP ve MHP gibi faşist partiler reformist demogoji ve hayallerle kitlelerin demokrasi mücadelesinin bastırılamayacağını savundukları için, CHP Hükümetinin işbaşında kaldığı 22 ay boyunca, reformizmin 'çıkmaz sokak' olduğunu göstermek, reformizmi iflas ettirmek, siyasi ve sosyal mekanizmayı bütün alanlarda faşistleştirmek için yoğun bir faaliyet yürüttüler. Sonunda emperyalistler ve egemen sınıflar, reformist hükümeti arka plana atarak, onun yerine faşist bir hükümet kurdular.

DEĞİŞEN ROLLER, DEĞİŞEN 'MUHALEFET STRATEJİSİ'

Şimdi roller değişti. Bugün işbaşına faşist bir iktidar getirildi. CHP ise muhalefet partisi oldu. Dün AP'nin yürüttüğü görevi bugün CHP reformistleri üstlendi. Ama bir farkla: CHP, 1978 öncesinden farklı olarak, bugün 'akıllı ve gerginliği artırmayacak' bir muhalefet partisi rolündedir. Ve, daha önceki dönemlerden farklı olarak, reformistlerle faşistler arasındaki çatışmanın yumuşatılmasından, gericiliğin birçok alanda ve birçok konuda birliğinden yanadır... Bu konuda, birbirleriyle parti içinde koltuk kavgası için it dalaşına girmelerine karşın, CHP içindeki çeşitli hizipler ve hizipbaşları arasında siyasi bir ayrılık yoktur. Hatta onlar, bugün sadece siyasi çatışmanın yumuşatılmasından yana değildirler, aynı zamanda ve daha da önemlisi ileride egemen sınıflar tarafından daha somut olarak gündeme getirilecek olan bir CHP-AP Koalisyon Hükümetinin şimdiden zeminini yaratmaya çalışmaktadırlar, bunun için AP'ye yeşil ışık yakmaktadırlar.

Bu satırların kaleme alındığı sırada, CHP reformistleri yeni muhalefet stratejisi üzerine yaptıkları toplantıları henüz tamamlavarak kamuoyuna bir açıklama yapmamışlardı. Ama CHP reformizminin elebaşılarının yaptıkları çeşitli açıklamalardan ve Ecevit ve tayfasının 14 Ekim seçimleri sonrasından bu yana izlediği çizgiyi çok kabaca da olsa değerlendirirsek, bu stratejinin ne olduğunu ve ne olacağını çok açık bir biçimde görebiliriz.

Ecevit, 18 Kasım'da toplanan CHP Genel Yönetim Kurulunda yaptığı bir konuşmada AP Hükümeti karşısında esnek bir tutum alınması, bu partinin iyice MHP ve MSP'ye bağlanmasını engelleyecek bir tutum izlenmesi gerektiğini söyledi. Gene CHP kurmaylarından Metin Tüzün Yankı dergisinde çıkan bir yazısında, CHP'nin bu dönemde 'gerginliği azaltıcı' bir strateji izleyeceğini belirtmiştir. CHP'nin özellikle 14 Ekim seçimlerinden sonra ve bugün böyle bir çizgi izlediği, Meclis ve Senato Başkanlarının seçiminde, sıkıyönetimin uzatılmasında vb. bir çok olayda açık bir şekilde görülmüştür ve CHP bu çizgiyi devam ettirmek eğilimindedir. Daha farklı bir anlatımla, CHP reformistleri demokrasi mücadelesinin bastırılmasında, var olan özgürlüklerin gaspedilmesinde ve buhranın faturasının emekçi halka kesilmesinde egemen sınıfların bugünkü politikasını desteklemekte, bunun için de AP iktidarına belirli ölçüler içinde destek olmaya çalışmaktadır. Onlar bu politikayı ortaya korken ve buna uygun bir taktik çizgi izlerken, bir yandan da demagojik bir şekilde AP Hükümetine 'özgürlükleri kısıtlaması' durumunda tavır alacaklarını belirtmektedirler. Ama 22 aylık CHP Hükümetinden sonra herhalde bu sözleri artık kimse yutmaz. Çünkü bugün AP Hükümetinin Programında bu konuda ortaya konan politika CHP'nin, daha doğrusu egemen sınıfların politikasından başka bir şey değildir ve Demirel bunu daha değişik cümlelerle dile getirmektedir. Devlet Güvenlik Mahkemeleri Yasasının çıkarılması ile ilgili program maddesini bir kenara korsak (aslında CHP'nin dilinde bunun adı İhtisas Mahkemeleri idi), AP Hükümetinin Programında yer alan siyasal özgürlükleri yok etmeye yönelik maddelerin tümü, CHP tarafından meclislere sunulan, ama onların meclislerden geçirmeye cesaret edemedikleri Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısında başka bir şey değildir. Onun için de CHP reformistlerinin, bugün AP'yi siyasi özgürlükleri kısıtlamakla suçlamaları ve AP Hükümetinin bu politikayı izlemesi durumunda, ona tavır alacaklarını belirtmeleri tamamen sahtedir ve kitleleri aldatmaya, onların anti-faşist demokrasi mücadelesini pasifize etmeye yöneliktir. CHP reformistleri bununla kitleler arasında güç toplamayı, anti-faşist mücadeleyi düzenin bir eklentisi durumuna getirmeyi hedeflemektedirler.

Ama bu demogoji CHP'nin gericiliğin merkezlerinden biri olduğunu ve onun bugün mevcut siyasal özgürlüklerin kaldırılması, buhranın faturasının emekçilere kesilmesi için faşist siyasi hareketlerle birleşerek emperyalistlerin ve egemen sınıfların politikasını uyguladığını gizleyemeyecektir.

Aslında, bu, CHP'nin temel politikasının yeni ortaya çıkması değildir, ama bugünkü döneme özgü politikasının aldığı yeni biçimdir. Çünkü bugün işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin anti-faşist demokrasi mücadelesi her geçen gün yeni ve ileri adımlar atmakta, gericilik giderek tecrit olmakta ve halk güçleri birliğe doğru gitmektedir. Bunun için de CHP düzeni, faşist diktatörlüğü kurtarmak için AP ve MHP gibi faşistlerle daha çok birleşmekte, demokrasi mücadelesine karşı cepheden saldırıya geçmeye hazırlanmaktadır. Bunu yaparken de, bir yandan reformist demagoji ve zehiri kusmaya devam etmekte, öte yandan da devletin faşist terörünün daha da artmasını ve militarizmin bir adım daha ileri çıkmasını savunmaktadır. Kendi iktidarı döneminde de bunu yapmaya çalışmıştır. Reformist demagoji ve uyutma yöntemleri yetmeyince, egemen sınıfların politikası uyarınca, sıkıyönetim ilan etmesi, Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısını gündeme getirmesi vb. vb. hep bu politikanın ve uygulamanın göstergeleridir. Onun için de bugün egemen sınıfların ve emperyalist haydutların faşist AP Hükümeti eli ile uygulamaya çalıştığı faşist politikayı desteklemekte ve güçlü bir gericilik kalesinin oluşması için var gücüyle çalışmaktadır.

AP ve diğer faşist partiler de, bunun için CHP'nin uzattığı eli geri çevirmemekte, tam tersine çatışmanın yumuşaması için Meclis kürsülerinden reformistlere 'desteğin esirgenmemesi' çağırısı yapmaktadırlar. Emperyalistlerin ve egemen sınıfların politikası uyarınca, onlar da, halk muhalefetinin ve yükselen demokrasi mücadelesinin karşısında gericiliğin 'yekvücut' olması için çaba göstermektedirler.

AP'nin iktidar, CHP'nin 'muhalefet stratejisi'nin özü budur işte...

TİKP: AP'ye selam, düzene devam

Faşist AP Hükümetini ilk kutlayan TİKP çetesi oldu. Hatta onlar bu konuda MHP ve MSP faşistlerinden de önce davrandılar.

TİKP çetesinin şefi Doğu Perinçek faşist Demirel'e gönderdiği bir mektupta yeni hükümete 'başarılar' dilemektedir:

"Hükümetinizi kutlar, ülkemize ve halkımıza hizmet yolunda başarılar dilerim." (Aydınlık, 16 Kasım 1979)

Faşist Demirel Hükümeti 'ülkemize ve halkımıza' hangi 'hizmetleri' sunacaktır?

O, öncelikle, emperyalistlerin ve egemen sınıfların yeni bir siyasi aleti olarak kitlelerin anti-faşist demokrasi mücadelesini bastırmanın, var olan siyasi özgürlükleri bütünüyle ortadan kaldırarak dikensiz bir gül bahçesi yaratmanın ve buhranın bütün yüklerini işçi ve emekçi kitlelere bindirmenin bir aracı olacaktır. Daha doğrusu bunu hedefleyecektir, reformist CHP Hükümeti eliyle başlatılan faaliyeti yürütmeye çalışacaktır. Nitekim Hükümet Programı ile de faşist AP bunu açık seçik bir şekilde ortaya koymuştur.

İşte TİKP faşistlerinin 'ülkemize ve halkımıza hizmet' diye gösterdikleri AP Hükümetinin bu programıdır. Bu program, 'ülkemize ve halkımıza' değil, ama emperyalistlere ve egemen sınıflara iyi bir hizmetin ifadesinden başka bir şey değildir. Egemen sınıflar bununla sömürü ve zulüm düzeninin istikrarını sağlamayı, faşist diktatörlüğü sağlamlaştırmayı amaçlamaktadırlar.

İşte faşist Doğu Perinçek, bu yolda ileri adımlar atması için faşist Demirel'e 'başarılar' dilemektedir.

Ama buna karşın her hükümet değişikliğinde Doğu Perinçek gibi faşistlere bir bakanlık koltuğu veya devlet mekanizması içinde küçük bir 'mevki' 'nasip' olmamaktadır.

Çünkü bugün emperyalistlere ve egemen sınıflara Doğu Perinçek'ten daha iyi hizmet edebilecek adamlar vardır. Doğu Perinçek gibi faşistlerin bu 'mertebe'ye gelebilmesi için daha bir tekne ekmek yemesi gerekecek. Tabi, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı faşist diktatörlüğü Demirel gibi, Doğu Perinçek gibi, İ. Bilen vb. gibi faşistlerin başına yıkmazsa.

Emperyalistler ve sömürücü asalaklar faşist AP Hükümeti eliyle dikensiz gül bahçesi yaratmayı amaçlıyor

Egemen sınıfların yeni hükümet programı üzerine

Emperyalistlerin ve egemen sınıfların yeni siyasi aleti faşist AP Hükümetinin Programı belli oldu ve program geçtiğimiz hafta içinde Millet Meclisi ve Senato 'da okundu. Bu satırların yazıldığı sırada henüz Hükümet Programı üzerinde Millet Meclisi ve Cumhuriyet Senatosundaki görüşmeler devam ediyordu. Bu yazıyı okuyor olduğunuz zaman , pek muhtemeldir ki, faşist AP Hükümetinin Programı Millet Meclisinde kabul edilerek yürürlüğe girmiş ve uygulanmaya başlamış olacaktır.

Hemen ilk başta şunu belirtelim ki, faşist AP Hükümetinin Programı, emperyalistlerin ve komprador burjuvazi ve toprak ağalarının Türkiye işçi sınıfına ve emekçi halkına karşı ekonomik ve siyasi saldırı planlarının bir formüllendirilmesinden başka bir şey değildir ve emperyalist haydutlar ve sömürücü asalak sınıflar faşist AP Hükümeti eli ile ve onun Programı ile sömürü ve soygunlarını artırmak, buhranın bütün yükünü işçilere, köylülere ve bütün çalışan insanlara bindirmek ve daha da önemlisi yükselen anti-faşist demokrasi mücadelesini ezmek, var olan siyasal özgürlükleri bütünüyle ve kağıt üzerinde de kaldırmak istemektedirler.

Faşist AP Hükümetinin Programı emperyalistlerin ve egemen sınıfların bilinen bu politikasının bir siyasal aracı, bir formüllendirilmesi olarak hazırlanmıştır ve egemen sınıfların bugünkü buhran koşullarındaki taleplerine ve isteklerine bütünüyle cevap vermektedir.

Programla bu açık ve net bir şekilde formüle edilmesine karşın, faşist Demirel ve AP, kendi gerçek amaçlarını ve işlevini gizlemek, kitleleri aldatmak için Programa bir çok sahte vaad de sokuşturmuştur. Daha doğrusu Demirel ve faşist AP, elbette egemen sınıfların politikasının bir gereği olarak, siyasal sınıf bilincine henüz kavuşmamış ve reformizmin ve faşizmin gerçek niteliğini görmemiş emekçileri aldatmak, onları düzenin kokuşmuş sınırları içinde tutabilmek için, kuyrukların kaldırılması, enflasyonla mücadele vb. gibi bir çok sahte vaadi Hükümet Programında alt alta sıralamıştır. Ama burjuvazinin ve egemen sınıfların bilinçli uşakları bunu yaparken dahi işçi sınıfını ve emekçi halk kitlelerini aldatmak, onların bilinçlerini çarpıtmak ve koşullandırmak için son derece usta ve titiz davranmaktadırlar. Bu, Programın hemen giriş bölümünde sırıtmaktadır. AP'ye ve Demirel'e göre, bugünkü yoklukların ve sıkıntıların sorumlusu 22 aylık uygulaması ve beceriksizliği ile sadece reformist CHP Hükümetidir ve bu iktidarın işbaşından uzaklaştırılmış olması, sıkıntıların atlatılmasının yolunu açacaktır. Onlara göre buhran, buhranın yol açtığı durumlar ve işçi ve emekçi kitlelerin yaşama koşullarının kötüleşmesinin tek 'müsebbibi' reformist CHP Hükümetidir. Demirel ve formüle edilen Hükümet Programı, bununla, genel olarak emperyalist sömürü ve soygunu , komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi egemenliğini, faşist diktatörlüğü ve özel olarak da kapitalizmi gözlerden kaçırmaya, sömürü ve soygunu, sömürü ve talan düzenini aklamaya çalışmaktadır. Faşist AP durumu bu şekilde formüle etmekle, ayrıca, iflas eden CHP reformizminin yerine faşizmi egemen kılmak, kitleleri kapitalizmin sefil amaçları için, faşist partilerin saflarında toplamayı amaçlamaktadır. Ama bunun da kof bir demogojiden başka bir şey olmadığını gördükleri için de, Programda sahte vaadleri sıraladıkları bölümün hemen beş satır altında, ellerinde sihirli bir değneğin olmadığını söylemekte ve bütün sıkıntılara kısa bir zamanda çözüm yolu bulamayacaklarını, bunun için de halkın fedakarlığa devam etmesi gerektiğini ve sıkıntılara katlanması gerektiğini izah etmektedirler. Aslında faşist AP Hükümeti bununla, buhranın faturasını halka kesmeye devam edeceğini itiraf etmekte, ama başka şeylerle bu amacını ve işlevini gizlemeye çalışmaktadır.

Bu yönüyle AP Hükümetinin Programı ile geçmişteki CHP reformist Hükümetinin Programı arasında herhangi bir farklılık yoktur. Her iki hükümet programı da, kitleleri aldatma, kapitalizmi, soygun ve sömürünün gerçek kaynağını gizleme ve kitlelere yanlış ve taraflı hedefler gösterme yönünde tam bir benzerlik taşımaktadır. Bilindiği gibi, CHP Hükümetinin Programı da, bütün suçu faşist II. MC Hükümetine yükleyerek, komprador-feodal düzeni ve kapitalizmi gözlerden gizlemeye hizmet ediyordu ve 'enkaz' edebiyatı ile kitleleri aldatmaya çalışıyordu. CHP Reformistlerinin 'enkaz' edebiyatına neden bu kadar sarıldıkları, onun 22 aylık uygulaması ile çok yakından görüldü ve kavrandı. Reformist CHP Hükümeti, 'enkaz' edebiyatı ile buhranı emekçi sınıfların sırtına bindirmenin gerekçesini, mazeretini hazırlıyordu ve faşist diktatörlüğün, emperyalistlerin ve egemen sınıfların koltuk değneği olduğunu gizlemeye çalışıyordu.

Daha farklı bir platformda da olsa, şimdi aynı silaha faşist Demirel ve AP Hükümeti başvurmaktadır. Ama daha kaba ve daha ilkel bir şekilde...

"TUSİAD'IN PROGRAMI"

Aslında faşist AP Hükümetinin Programı, sadece egemen sınıfların ve emperyalistlerin isteklerine ve taleplerine tümüyle cevap vermekle kalmamaktadır. Bu Program bizzat egemen sınıfların, emperyalistlerin, emperyalist tekellerin, İMF'nin beylik deyimi ile TUSİAD'ın, TİSK'in, Hür Teşebbüs Konseyinin Programıdır.

Eksik bıkarmamak için burada şunu hemen belirtelim ki, bu düzenin sınırları içinde bütün reformist ve faşist hükümetlerin veya onların bir bileşimi olan çeşitli tip ve biçimdeki hükümetlerin Programları böyledir. Yani, bu hükümetlerin programları, o günkü koşullarda, egemen sınıfların çıkarlarının savunulmasının, ekonomi-politikalarının temel ilkelerinin ortaya konulmasının, düzenin gediklerinin tamir edilmesinin ve buhra-

Devamı sayfa 6'da

Bir madalyonun iki yüzü

Bugün Demirel'i meclis kürsüsünden faşist AP'nin Hükümet Programını okurken görenler, bundan 22 ay önce Ecevit'in aynı kürsüden reformist CHP'nin Hükümet Programını okumasını anımsayamadan edemediler, iki hükümet programı arasında bir karşılaştırma yapmaktan kendilerini alıkoyamadılar.

Gerçekten de her iki hükümetin programı da, onları Meclis kürsülerinden ve TV ekranlarından takdim edenlerin ve her iki partinin siyasi yöntemlerine ilişkin farklılıklar dışında, birbirine son derece benzer yanlar ifade etmektedir. Daha da ötesinde, her iki hükümetin programı da gerek tek tek ve gerekse birlikte, bugüne kadar Cumhuriyet tarihinde gelmiş geçmiş bütün hükümet programları ile aynı niteliklere ve özelliklere sahiptir: Hükümet programları, kitleleri aldatmaya ve gericiliğin kuyruğunda tutmaya yönelik 'cek'li, 'cak'lı bazı sahte vaatlerin dışında, bütünüyle egemen sınıfların ve emperyalist soyguncuların uzun ve kısa vadeli çıkarlarının, burjuvazinin ekonomik ve siyasi egemenliğinin korunmasının ve sürdürülmesinin ve egemen sınıfların halk kitlelerine yönelik yeni saldırı planlarının formüllendirilmesinden başka bir şey değildir ve bugüne kadar da hep böyle olmuştur.

CHP Hükümeti'nin Programı için durum buydu, şimdi faşist AP Hükümeti'nin Programı için de aynı durum geçerlidir.

CHP Hükümetinin Programı, emperyalistlerin ve egemen sınıfların o günkü buhran koşullarında, daha da azgınlaşan sömürü ve zulüm politikalarına sınıf egemenliklerine yönelen halk hareketini reformist demagojilerle zayıflatmanın ve bu yolla egemen sınıfların güdümüne sokmanın, buhranı siyasi ve ekonomik planda emekçi halk sınıflarının sırtına yıkmanın programıydı. CHP Hükümeti'nin Programı, emperyalistlerin ve egemen sınıfların siyasi planda, 'istikrar talepleri'ne cevap vermekteydi. CHP, bu programla, onu tamamlayan vaazlarıyla, kitle mücadelesini durdurmaya ve halkın çıkarlarını egemen sınıflara peşkeş çekmeye çalışan imam görevini bütünüyle üstlenmişti.

22 aylık iktidarı döneminde de CHP bunu yapmaya çalıştı.

Bugün AP Hükümeti'nin Programı da emperyalistlerin ve egemen sınıfların işçi sınıfına ve emekçi halk kitlelerine ekonomik ve siyasi saldırının, halkın yıllardan bu yana kazandığı demokratik ve siyasi mevzileri yok etmeyi amaçlamanın ve faşist diktatörlüğü sağlamlaştırmanın programıdır. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları CHP Hükümetinin Programından farklı olarak, AP Hükümetinin Programı ile 'sopa' siyasetini esas haline getirmişlerdir. Onlar CHP eliyle reformizmi gündemde tutmanın ve kitleleri zehirlemeye devam etmenin yanında, bugün esas olarak kitlelerin fiilen kazandığı ve bir kısmını kullanabildiği siyasal özgürlükleri bir çırpıda ortadan kaldırma, baskı ve şiddet yöntemlerini daha da yoğunlaştırma yöntemlerine ağırlık vermişlerdir. Bu da AP Hükümetinin Programında dile getirilmiştir.

AP Hükümetinin Programı ile CHP Hükümetinin Programı arasındaki fark (eğer buna önemli bir fark denebilirse) buradan gelmektedir. Ama CHP Hükümeti, reformist demagoji ile sonuç alamayınca -özellikle belirli bir dönemden sonra- militarizmi öne çıkarmaya, siyasal hak ve özgürlükleri revizyonistlerin de yardımıyla yok etme yolunu denemeye girişti. Esasında CHP Hükümet Programı da buna açıktı. Program siyasal özgürlükler konusunda tek bir söz dahi etmiyor, terisine bol demagoji arkasında egemen sınıfların politikasına haklı gerekçeler ve mazeretler buluyordu. CHP Hükümeti halk hareketi yükseldikçe ve onu revizyonistlerin de yardımı ile reformist demagojilerle pasifize edemeyince, militarizmi daha da öne çıkardı, baskı tedbirlerini sahneye çıkardı. Faşist güçleri öne sürdü, anti-komünizm edebiyatına hız verdi, AP ve MHP gibi partilere el uzatmaya başladı, sıkıyönetim ilan etti. Tutuklama ve işkenceler birbirini izledi. Kürt işçi ve köylüleri üzerindeki baskı ve terör yoğunlaştırıldı. Daha doğrusu reformist CHP Hükümeti egemen sınıfların bu yöndeki politikasını uygulamaya, onların doğrudan bir siyasi aleti olmaya soyundu.

Bugün de faşist AP Hükümeti reformist CHP Hükümetinin yarım bıraktığı işleri tamamlamaya, bunları tamamlayacağına (elbette yeni eklerle) söz vererek işe başladı. AP Hükümeti CHP Hükümetinin ilan ettiği sıkıyönetimi uzatarak, gene CHP Hükümetinin hazırlayarak meclislere sunduğu ama yasallaştırmaya cesaret edemediği Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısına, Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nin de kurulması yönünde bir madde ekleyerek işbaşına geldi ve taahhütlerde bulunmaya başladı.

EKONOMİK ALANDA: AL BİRİNİ VUR ÖTEKİNE

CHP Hükümetinin Programı ile AP Hükümeti Programı arasındaki benzerlik ve birbirinin devamı olması sadece siyasal anlamda değil, aynı zamanda -onun zorunlu bir parçası olarak- ekonomik anlamda da geçerlidir. CHP Hükümeti, egemen sınıfların ekonomi-politikasını benimsediğini ve bu ekonomi-politikayı uygulayacağını, daha iş başına gelir gelmez II.MC Hükümetinin hazırladığı 1978 Mali Yılı Bütçe Yasa Tasarısı'nı ve bu tarasıda ifadesini bulan ekonomi-politikayı bütünüyle benimseyerek ortaya koymuştur. Hükümet Programı da aynı felsefeyi yansıtmaktaydı. Öyle ki CHP reformist hükümetinin programı tamamen 'kötü miras' ve 'enkaz' edebiyatı üzerine oturmuştu ve bu buhranı işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin sırtına yıkmanın bir gerekçesini -bir mazeretini- oluşturmaktaydı. CHP Hükümetinin Programı, bu politikanın zorunlu bir sonucu olarak, faşist II.MC Hükümetinin işçi ücretleri, tarım ürünleri taban fiyatları, para politikası, memur maaşları vb. konulardaki bütün ekonomi politikasını onaylamakta ve bunların sürdürüleceğini vaaz etmekteydi. Nitekim de böyle oldu. CHP Hükümeti işbaşında kaldığı 22 ay içinde, bütünüyle egemen sınıfların politikasını uyguladı ve 'Toplumsal Anlaşma'' ile, işçi ücretlerinin dondurulması girişimi ile, zamlar, devalüasyon, IMF direktiflerinin uygulanması ile, düşük taban fiyatı politikası vb. vb. ile buhranı bütünüyle işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin sırtına yıktı. CHP Hükümeti bu politikayı benimsediği ve uyguladığı içindir ki, komprador patronlar 1978 yılında altın yıllarını yaşamışlar, kârlarını bu yıl içinde, bir önceki yıla oranla %200 oranında artırmışlar ve emperyalist tekellerin soygunları artmıştır. Halk kitleleri ise açlığın ve yoksulluğun, sözcük anlamı ile de kucağına itilmiştir.

Bugün faşist AP Hükümeti de bu politikanın güdücüsü ve uygulayıcısı olarak işbaşına gelmiştir. AP Hükümeti buhranın faturasını işçi sınıfına ve emekçi halk kitlelerine kesmenin bir siyasal aracıdır ve onun esas niteliklerinden biri de budur. Bu politika, onun programından bütün temel siyasetlerine kadar yansımaktadır. Şu da pek muhtemel bir durumdur ki, AP Hükümeti, reformist CHP Hükümeti tarafından hazırlığına başlanan 1980 Mali Yılı Bütçe Yasa Tasarısı'nı, bazı küçük değişikliklerle meclislere sevkedecektir.

SONUÇ

Aslında bütün bunlarda şaşılacak ve olağanüstü bir durum yoktur. Çünkü gerek bugün AP Hükümetinde somutlaşan faşist hükümetler ve gerekse CHP'de somutlaşan reformist hükümetler kapitalizm sınırları içinde, burjuvazinin, egemen sınıfların politikasını uygulayan, faşist diktatörlüğü güçlendiren, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasal iktidarlarını sağlamlaştıran, kitlelerin demokrasi mücadelesini ezmeye çalışan, kısacası mevcut düzeni ekonomik, sosyal ve siyasal yapısı ile birlikte ayakta tutmaya çalışan bir siyasal mekanizmanın araçlarıdır. Temel politikaları açısından bu tip hükümetlerin netilekleri ve işlevleri arasında herhangi bir farklılık yoktur. Faşist ve reformist partiler ve bunların oluşturduğu burjuva hükümetler arasındaki farklılık bir yöntem farklılığıdır ve egemen sınıfların ve emperyalist haydutların politikasının şu veya bu biçimde uygulanmasından başka bir şey değildir.

CHP Hükümetinin reformist hükümet programı ve bu temelde yürüttüğü 22 aylık uygulama ve faşist AP Hükümetinin geçmişteki uygulamaları ve bugünkü programı bunun en açık ama sadece iki örneğidir.

Çünkü faşizm ve reformizm bir madalyonun iki farklı yüzüdür.